

ΠΑΙΝΟΥΡΗ

ΕΤΟΣ Δ!
ΑΡΙΘ. 165

ΔΡΑΧ.

4

Έτησία 200
Έξάμηνος 100

Ευρώπη Διρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

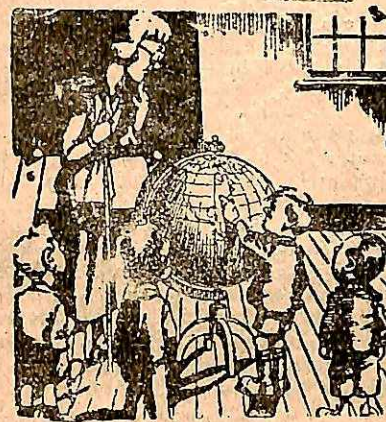
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

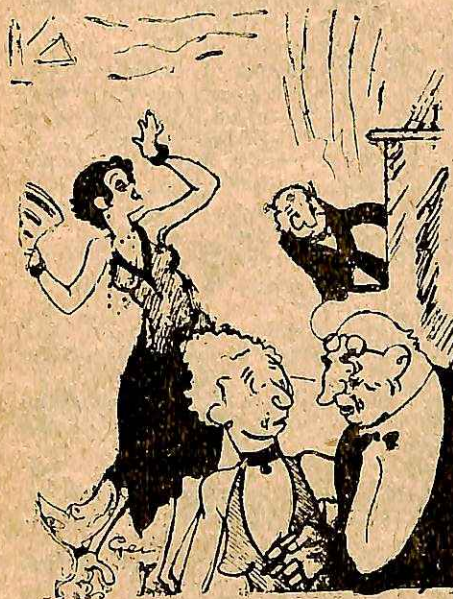
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

Η ΕΡΗΜΟΣ

Ἡ διδασκάλισσα: — Ὡστε, παιδιά, ἡ ἔρημος εἶναι ἓνα μέρος, ὅπου δὲν φυτρώνει τίποτε. Γιὰ πῶς' μου, Ἰωάννα, ἐκατάλαβες;
— Μάλιστα, κυρία. Εἶναι τὸ μέρος σὸ ὁποῖον δὲν φυτρώνει τίποτε.
— Καλά' ἓνα παράδειγμα;
— Ἰωάννα, μετὰ μικρὰν σκέψιν:
— Τὸ κεφάλι τοῦ μπαμπᾶ μου.

ΑΚΟΜΗ ΠΙΟ ΜΑΚΡΥΑ

— Σκέπτομαι, ἔρερε, νὰ στείλω τὴν κόρη μου στὴ Ρώμη γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ στὸ τραγοῦδι. Τί λέτε σεῖς;
— Ἀν τὴν στέλναιτε μακρύτερα θὰ ἦταν ἀκόμη πιὸ καλὰ.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἡ χαρτομάντις:
— Θὰ τραβήξῃς δυνατὴ φτώχεια μέχρις ἡλικίας τριάντα ἐτῶν.
— Κατόπιν;
— Κατόπιν θὰ συνηθίσῃς!

Ἡ σκηνὴ στὸ τραῖνο. Τὸ βαγόνι εἶναι χαλασμένο καὶ μπαίνει ἡ βροχὴ μέσα. Ἡ δεσποινὶς παραπονεῖται σὸν προϊστάμενο τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ λέγει:
— Δὲν μοῦ λέτε, κ. προϊστάμενε, πάντα εἶσαι εἰναι ἐδῶ μέσα;
— Ὁρί, δεσποινίς, μόνοι διαν βρέχη.

— Ὅταν παντρευθῶ δὲν θὰ ἐκνευρίζωμαι σὰν ὁ ἄνδρας μου δὲν μένη στὸ σπίτι.
— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε· σὲ θέλω νὰ μὴν ἐκνευρίζεσαι ὅταν θὰ μένη ὁ ἄνδρας σου στὸ σπίτι.

Χορευτὴς. — Εἰσθε τόσο ὠχρὴ σήμερα, δεσποινίς.
Χορευτὴς. — Πῆτε λοιπὸν κάτι ποὺ νὰ μπορέσω νὰ κοκκινίσω.

ΤΟ ΠΑΛΗΟΠΑΙΔΟ

— Γιατί χτύπησες τὸ παιδί μας τόσο ἄσχημα;
— Κάποιος πελάτης ἔχασε νὰ πάρῃ τὰ ρέστα του καὶ αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο ἔτρεξε καὶ τοῦ τάδεσε.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γράψτε σὰς παρακαλῶ, κύριε ἀστυφύλακα, στὴ μήνυσή σας ὅσο μπορεῖτε μεγαλύτερη ταχύτητα, γιατί θέλω νὰ πωλήσω τὸ αὐτοκίνητό μου σ' αὐτόν ποὺ κάθεται δίπλα μου.

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.37
ΑΡΙΘ. 36017

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

Ο Ταρταμούς, τόν όποιον οί συνάδελφοί του του παρισινού πεζοδρομίου ώνόμασαν «Βασιλέα τών αλητών» και «πρίγκιπα τών έφημεριδοπωλών» την έπαθε σάν άγραμματος σέ μία πρώτης τάξεως ευκαιρία.

Αφού καμάρωνε μία όλόκληρη έβδομάδα μέ τό κοστούμι πού έκλεψε από ένα ράφτη της όδοϋ. Όμπέρ, άντελήφθη ότι αυτό τό κομμάτι κοστούμι του έφεραν ένα είδος ύπολήψιας πού δέν θα ήλπιζε ποτέ μέ τά μπλαβμένα και σκονισμένα κουρέλια του. Οί άστυφύλακες τόν κύτταξαν μέ ύφος λιγώτερο καχύποπτο καθώς τόν έβλεπαν νά πηγαίνει σινάμενος κουνάμενος στόν δρόμο μέ τό υπαστυνί του κάτω άπ' την μασχάλη κι' οί άμσξάδες δέν τόν έπείριζαν πιά όταν δέν προλάβαινε νά φυλαχθή στό πεζοδρόμιο.

Ο Ταρταμούς, από πολλών καιρό, έστρεφε μία μεγαλοφυΐα—κατά τό λέγειν του—ιδέα. Είχε ζυγίσει μία μέρα τίς πιθανότητες της ιδέας ένός «Συνδίκату των Επαϊτών», του όποιου θα ήταν ό γραμματέας.

Τώρα πού ήταν ντυμένος όπως πρέπη και μπορούσε, χωρίς νά κοκκινίσει, νά παρουσιασθή στόν προεδρευτικό βουλευτή της περιφέρειας του, του όποιου ή ύποσ ήρίξεις του φαινόταν άσπραί τητη, άπεφάσισε νά θέση τό σχεδίο του είν ένέργειαν. Μ' αυτό τό σκοπό, συνεννοήθηκε μέ μερικούς έπίσημους έπαίτας—τόν τυφλό του Πόν—Νέφ, τόν κωφόλαλο της Νότε—Ντάμ και τόν

κρυλοπόδη της Μαντέν γιά νά συνεντηθούν κάποιο βράδυ.

Έκείνο τό βράδυ, βρήκε τους μέλλοντας παράγοντάς του στήν αίθουσα ένός μικρού μπάρ της όδοϋ Σέρς—Μιντι και δέν έξπλάγη καθόλου νά βλέπη τόν τυφλό του Πόν Νέφ νά διαβάζη την έπιφυλλίδα του «Πίτ Ζουρνάλ» περιμένοντας, ένώ ό κωφόλαλο, της Νότε—Ντάμ διηύονταν στόν κρυλοπόδη της Μαντέν κάτι νεανικά άνδραγάθημάτα του.

Τί ιδιότροπος αύτός ό κρυλοπόδης της Μαντέν... Όνομαζόταν Καζιμίρ. Απαισιόδοξος και άκατάδεκτος παρά τό κουτσουρεμνι μπόδι του (γιατί του είχαν κοπεί τά δύο πόδια) όταν του άντιμιλοσες κονείς τόν κύτταζε από κάτω ως επάνω και μέ μία κατηγορηματική χειρονομία του έκοβε χέρια και πόδια. Δέν μπορούσε γιά ύποψένη τά ήμίμετρα κι' ούτε έπέρριπε νά του πατήση κανείς τόν κάλο. Έκτός από αύτή την ύπερβατισμένη όμως, δέν του έλειπε ούτε ό χαρακτήρας ούτε τό π.ε.μα κι' είχε μανία νά διηγείται ότι πήγαινε συχνά στό θέατρο γιατί οί ταξιθέτριες δέν τόν σισνωχωρούσαν προσφέροντάς του καθίσμα. Ο Ταρταμούς, πού γνώριζε τόν Καζιμίρ, από πολλών καιρό—τόν είχε βοηθήσει άλλοτε νά πουλήση σιά μπουλβά, μέτάν έντομοκόκτο σκόνη της έφευρέσεώς του—του έκοινοποίησε τό σχέδιό του.

Καταλαβαίνεις, αφού ιδρύσαμε τό συνδικάτο θα παρυσύρωμε στούς κόλπους μας όλους τους ζητιάνους του Παρισίου και τών περιχώρων και, μέ μία μηδαμινή συνεισφορά, θα ύποστηρίξωμε τά δίκαια του σωματίου μας. Οί έχωμε τά συλλαλητήριά μας όπου θα παρίστανται όλα τά μέλη μας—κι' αύτά πού έχουν ένα χέρι ή ένα πόδι—και θα συζητήσωμε τά επαγγελματικά μας συμφέροντα. Θα έχωμε ήμερήσιες διατάξεις και οί αποφάσεις θα ψηφισθούν μέ σηκωμένα χέρια, εκτός αν οί κρυλοί είναι ένπλειοψηφία στήν αίθουσα. Μόνο πού γιά νά ειτύχη αύτό, πρέπει νά έχωμε την ύποστήριξη του βουλευτού μου κυρίου Λαουτφίγκ... Αν θέλης πηγαίνομε και τόν βλέπομε αύριο γιά νά του εκθέσωμε τό πρόγραμμά μας.

Λαμπρά, άπάντησε ό άνάπτηρος μέ τά κομμένα πόδια. Η

ρολόι.

Ο βουλευτής Λαουτφίγκ είχε ειδικότητα σέ ζητήματα άφορώντα τη δημοσία ιδιοκτησία, την κοινωνική περίθαλψη και τόν μερικό συνδικαλισμό. Διηύθυνε μέ άδιαφιλονέκτη έμπειρογνωμοσύνη την «Έφημερίδα της Άνδοκομίας» κι' ήταν πάντα πρόθυμος ν' άνολάβη την υπεράσπιση τών θυμάτων της τύχη.

Υποδέχτηκε πολύ εύγενικά τόν Ταρταμούς και τόν Καζιμίρ και τους ώδήγησε στό γραφείο του.

Έξερε πως ό Ταρταμούς ήταν έκλογεύς πού διέθετε τάς ψήφους μιάς ομάδος έφημεριδοπωλών κι' ήταν πολύ καλά διατεθειμένος άπέναντί του.

Αφού άκουσε την έκθεση του σχεδίου, είπε.

—Μά την πίστη μου, ή ιδέα σας είναι γενναϊόφρονη και αξίζει νά την εξετάσωμε σοβαρότερα. Αμφιβάλλω όμως ότι αύτή ή συνεισφορά θα γίνη παραδεκτή από τά μέλλοντα μέλη σας...

—Συγγνώμη, κύριε βουλευτά, νά ό Καζιμίρ, τεχνικός σύμβουλος μου πού θ' άπαντήσει πολύ καλλίτερα από μένα στίς άντιρρήσεις σας.

Και ό Καζιμίρ έλαβε τόν λόγο ως έξης:

—Νομίζετε, κύριε βουλευτά, ότι οί δυστυχισμένοι συνάδελφοί μου, οί άνάπηροι, οί τυφλοί, οί παραλυτικοί κι' όσοι από άνάγκη ή από εύχαρίστηση άπεφάσισαν νά επιδοθούν στό επάγγελμα της έπαίτειας, θα έπαναστατούσαν μπροστά στό ποσόν της συνεισφοράς γιά ν' άποτελέσουν μέλη του σωματίου... Έπιτρέψτε μου νά σας πώ ότι άπαίσθη. Στό επάγγελμά μας περισσότερο από κάθε άλλο, ή ένωσις κι' ή πειθαρχία άποτελούν δύναμη.

Καθώς μου έγραψε τελευταία ένας κρυλοπόδης, πρέπει στή ζωή, νά παίξη γροθιές κανείς... Είμαι πεπεισμένος πως όλοι οί κωφόλαλοι, θα σας έλεγαν ότι πρώτοι έκείνοι θ' άκουγαν τίς συμβουλές μας και θα ένεργοούσαν σύμφωνα μέ τίς οδηγίες του συνδικάτου πού θα είχε ως κυρ ώτερη άποστολή νά τεθή λίγη τάξη στή διανομή τών δόσεων και νά έμποδίση τους συναδέλφους μας νά βλάψουν ό ένας τόν άλλο...

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ό Καζιμίρ κατέκτησε τόν κύριο Λαουτφίγκ πού, συγκινημένος άπ' την εύλωπία του δυστυχισμένου άναπήρου, του έδωσε ένα είκοσάφραγκο και ύποσχέθηκε στόν Ταρταμούς, νά τόν διορίση γραμματέα του μέλλοντος συνεταιρισμού, ένώ θα προσπαθούσε νά παρυσύρωμε φορηθή ό σύντροφός του.

Μόλις βρέθηκαν σ' ή σκάλα, αφού ξανάκλεισε ή πόρτα, ό Ταρταμούς κι' ό Καζιμίρ πήγαν νά πετάξουν άπ' ή χαρά τους. Θα έπεφταν ό ένας στήν άγκαλιά του άλλου αν ή διαφορά του ύψους δέν τους άνάγκαζε τόν ένα νά σφιγγη τό μενόν και τόν άλλο νά σφιγγη τά πόδια του φίλου του.

—Γραμματέας του συνδικάτου... Διακόσια φράγκα τόν μήνα και δουλειά μηδέν! Τί κελεπούρι! φώναξε ό Ταρταμούς χαϊδεύοντας τό κρανίο του Καζιμίρ.

—Οί παρασημοφορηθή! έγώ! έγώ! θα παρασημοφορηθώ! Τί τύχη! φώναξε ό Καζιμίρ λύνοντας τά πέτσινα λουριά πού τόν έδεσαν στό κοροτσάκι.

—Τί κανείς, είτε ξαφνικά νά περάσουν εύκολότερα. Η κ. Μπλαβάντ, ώς είσο, σάν τρελλά από τόν φόβο της, μη καταλαβαίνοντας πιά τίποτε, ώμησε πρός την πόρτα και την τράβηξε ένώ ό Λυονέλ την έσπρωχνε πρός την αντίθετη διεύθυνση. Πανικόβλητοι, κατατροπαγμένοι κι' οί δύο, άνίκανοι νά συνηθουν, τσαύλιζαν άσυνάρτητα λόγια.

—Μά, κυρία μου, φώναξε ή Έλίζα, ή πόρτα άνοίγει πρός τό έξω. Παραχο-

(συνέχεια στήν σελίδα 464)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Καθισμένη σ' ένα από τά θεωρεία της δεξιάς πλευράς, πλάι στην κ. Μπλαβάντ, ή δούκισσα Έλίζα νε' Άλπιντ, άκουγε τό έργο άφηρημένη.

Ορθιος, πίσω της, ό άνδρας της, Λυονέλ νε' Άλπιντ, παρακολουθούσε κι' αύτός τό έργο μέ μία έκφραση ύπεροπτικής ψυχρότητας στό ώραιό του πρόσωπο και κύτταζε κάπου—κάπου την γεμάτη κομψό κόσμο αίθουσα. Μονάχα όταν μιλούσε στήν κυρία Μπλαβάντ, άφηνε τό ψυχρό ύφος και γινόταν όλος εύγένεια και χάρη. Χωρίς νά ξέρη τό γιατί, ή Έλίζα ήταν μελαγχολική. Ίσως γιατί παρ' όλη την θαυμασία τουαλέττα της, φαινόταν κάπως δειλή, κάπως έπαρχιώτισσα, παραβλημένη μέ την γοητευτική κυρία Μπλαβάντ. Ίσως γιατί ή παρουσία της κυρίας αύτης, την όποιαν ή ίδια ώστόσο είχε καλέσει, την στενοχωρούσε, άλλ' ίσως και γιατί μέσα στό άριστοκρατικό αύτό περιβάλλον νοσταλγοίσε τά δάση και τά λειβάδια της Άμερικής όπου—ήταν κόρη ένός πλουσίου γαιοκτήμονος—είχε περάσει τά παιδικά της χρόνια κι' όπου είχε πάει νά την ζητήση ό άνδρας της.

Από την άρχη άκόμη του γάμου της, ή Έλίζα είχε άμφιβολίες γιά την άγάπη του Λυονέλ. Πάντα όμως προσπαθούσε νά τίς καταπνίξη. Η φαινομενική ψυχρότης του, συλλογιζόταν, ώρείλετο στόν χαρακτήρα του. «Είμαι τόσο ταπεινή και τόσο λίγο άμμορφη κι' έκείνος τόσο άριστοκράτης και ώραιος!»

Μιά κίνησις της κυρίας Μπλαβάντ απέσπασε την νεαρή δούκισσα από τόν ρεμβασμό της.

Την ίδια στιγμή μία κραυγή άκούστηκε στήν αίθουσα και μερικοί θεαταί σηκώθηκαν κι' έντρομοι κύτταξαν πρός τη σκηνή άπ' τό δεξιό μέρος της όποι-ας έβγαινε ένας πικνός μαϊτρος καπνός.

Η Έλίζα δέν μπορούσε νά καταλάβη από πού έρχόταν ό καπνός αύτός, ή κ. Μπλαβάντ όμως έσκυψε περισσότερο κύτταξε πύρωσεκτικά και κατατροπαγμένη, τραβήχθηκε από ομο πρός τό ότίσιω.

—Πιάσανε φωτιά τά κρηνικά! φώναξε.

Πράγματι, αύτό συνέβαινε. Όλοι οί θεαταί έφευγαν περίτρομοι. Ένας άπερίγραπτος πανικός τους είχε κυριέσει. Από παντού ξεπέτοσαν άνθρωποι και σκονάφροντας, πιατώντας επάνω άπ' άλλους, έτρεχαν πρός την έξοδο.

Η Έλίζα κυριέθηκε στήν άρχη από φόβη. Κατόπιν όμως γύρισε ψύχραιμη και ρώτησε τόν άνδρα της τί έλεγε νά κάνει. Είδε την κ. Μπλαβάντ, πού πελιδνή από τόν τρόμο είχε πέσει στό πρώτο σκαλοπάτι του θεωρείου, καθώς έτρεξε νά βγη έξω. Η Έλίζα της έδωσε τό χέρι και την βοήθησε νά σηκωθεί.

Όταν σηκώθηκε ή κ. Μπλαβάντ ώμησε πάλι πρός την πόρτα της όποιος τά δύο φύλλα, άνοιξαν νά άνοίξη και ό Λυονέλ προσπαθούσε ν' άνοίξη και τό δίο φύλλα, μη καταλαβαίνοντας πιά τίποτε, ώμησε πρός την πόρτα και την τράβηξε ένώ ό Λυονέλ την έσπρωχνε πρός την αντίθετη διεύθυνση. Πανικόβλητοι, κατατροπαγμένοι κι' οί δύο, άνίκανοι νά συνηθουν, τσαύλιζαν άσυνάρτητα λόγια.

—Μά, κυρία μου, φώναξε ή Έλίζα, ή πόρτα άνοίγει πρός τό έξω. Παραχο-

ονέλ!

Έπηρεασμένη από τόν άποφασιστικό τόνο της Έλίζας, ή κ. Μπλαβάντ, παρμέρισε κι' ή Έλίζα μέ τόν άνδρα της μόδεσαν ν' άνοίξουν την πόρτα.

Ο διάδρομος ήταν πλημμυρισμένος από έναν χείμαρρο ανθρώπων πού σάν τρελλοί προσπαθούσαν νά διτφύγουν πρός την έξοδο. Η Έλίζα τραβήχθηκε πίσω και κύτταξε τόν άνδρα της. —Νά ριχθούμε εδώ μέσα και μες; ρώτησε.

Άλλό ό Λυονέλ, τόν όποιον είχε τρομοκρατήσει ή τρέλλα του ζωντανού έκείνου χείμαρρου, δέν της άπήντησε. Νόμιζε κανείς ότι δέν την έν γνώριζε πιά. Τά μάτια του κυττούσαν μόνον την κυρία Μπλαβάντ.

Ένα άνοιγμα δημιουργήθηκε ξαφνικά μέσα στό πλήθος και ό Λυονέλ φώναξε.

—Γλύστερσε! έκεί μέσα. Έβγα! Μά έβγα λοιπόν γρήγορα! Καθώς είπε αύτά τά λόγια στόν ένικό, ή Έλίζα μολονότι τά μάτια του άνδρός της ήταν άλλου γυρισμένα, νόμισε ότι μιλούσε σ' αύτήν. Κι' ήταν έτοιμη νά χωθή στό πλήθος, όταν ένόισε ότι ή κ. Μπλαβάντ την τροβούσε πρός τό ότίσιω και την έσπρωχνε.

—Θά μέ κάνετε νά πέσω! φώναξε ή Έλίζα. Αφήστε με! Μπορούμε νά περάσωμε κι' οί τρείς.

Ξαφνικά όμως κάποιος την τράβηξε άπ' την πόρτα, την έσπρωξε βίαια και την κόλλησε στό μπροστινό σανίδωμα του θεωρείου. Παγωμένη από φόβη, είδε τόν άνδρα της ό όποιος, πελιδνός μέ λευκά χείλη, μέ δόντια σφιγμένα μέ μία έκφραση κτηνώδους άγριότητος, μέ βλέμμα όπου έλαμπε μία λάμψη, τρέλλας την κρατούσε κολλημένη στόν τοίχο, βυθίζοντας τη γροθιά του στό στήθος της, ένώ συγχρόνως ουρλιαζε σ' ήν άλλη γυναίκα μέ μία φωνή γεμάτη άγωνία και πάθος.

—Μά τί περιμένεις λοιπόν; Πέρσε! Σ' έξορξίζω, πέρασε γρήγορα!

Η Έλίζα, πού ξαφνικά κατάλαβε, δέν άντιστάθηκε πιά. Αφησε την κ. Μπλαβάντ νά περάση μέ τόν Λυονέλ.

Κατόπιν σόρθηκε σέ μία καρέκλα, έτεσε επάνω και συντετριμμένη μέ την ψυχρή νεκρή ήδηπερίμενε τό θάνατο. Η σκέψης της φοιχτής άπάτης είχε κορφαθή στό μυαλό της. Δέν μπορούσε νά ξεχάση τόν άνδρα της ό όποιος σάν τρελλό την είχε κυπλησει, την είχε πληγώσει γιά νά σώση την άλλη! Και κυριευμένη από άπελπισία, ή μικρή δούκισσα, τινάζεταν από λυγμούς χωρίς νά μπορεί νά κλάψη.

Α! ναι! Ας φύγουν... Ας φύγουν... Ας γυρίσουν στήν ζωή!... Αν ή ζωή είν έτσι, προτιμά τόν θάνατο!...

Δέν φοβόταν πιά... Σκέπασε τό πρόσωπο μέ τά χέρια της και περίμενε τίς φλόγες, σάν μία άπολύτρωση, σάν έναν άφανισμό της φοιχτής εικόνας πού είχε δη πρδ όλίγου.

Κάποιοι κρότοι άρχισαν ν' άκούγονται γύρω της. Ούτε φλόγες, ούτε καπνοί ύψηχαν. Η Έλίζα ξεσκέπασε τά μάτια της και κύτταξε. Η αίθουσα ήταν φωτισμένη κι' ή άτμόσφαιρα δέν ήταν πνιγνή... Τά σανίδα της σκηνής ήταν γεμάτα νερό και δύο πυροσβεστές, γελώντας γιά την τραγική μορφή πού είχε δοθή άπ' τόν κόσμο σ' ένα μικρό περιστατικό, άπομακρυνόταν μέ τους σωλήνες τους. Συγχρόνως στά θεωρεία και στήν πλατεία, μερικοί θεαταί, δειλοί άκόμη, ξαναγύριζαν στίς θέσεις των.

Δέκα λεπτά άργότερα συνεχιζόταν τό έργο.

Άλλ' ή Έλίζα δέν άκουγε. Ο νοός της ήταν γεμάτος από τη φοιχτή σκηνή, στήν όποιαν είχε πρδ όλίγου παραστή. Ξαφνικά, ένας μικρός έφηρος νευρικός, βήχας, πού επρόδιδε άμχανία, την έκανε ν' άνταρχειαση και νά γυρίση.

Ο Λυονέλ, ό άνδρας της, τσαλακωμένος άλλα ήρεμος, είχε έπιστρέψει. Τό πρόσωπό του είχε την συνηθισμένη του ψυχρή έκφραση. Σάν νά μην είχε συμβη τίποτε, πλησίασε την γυναίκα του και της ψιθύρισε χαμογελώντας.

—Έκανες πολύ καλά πού δέν σηκώθηκες από τό θεωρείο, καθώς σ' έξορξίζε. Η κ. Μπλαβάντ πού έφυγε, κατατοκίσθηκε. Έπειδή πληροφωρήθηκε άμέσως ότι δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος σ' άφησα κι' έβαλα τη δειλή αύτή γυναίκα σ' ένα αυτοκίνητο. Ω! άγαπημένη μου, τί θαυμαστή ψυχραιμία πού έδειξες!

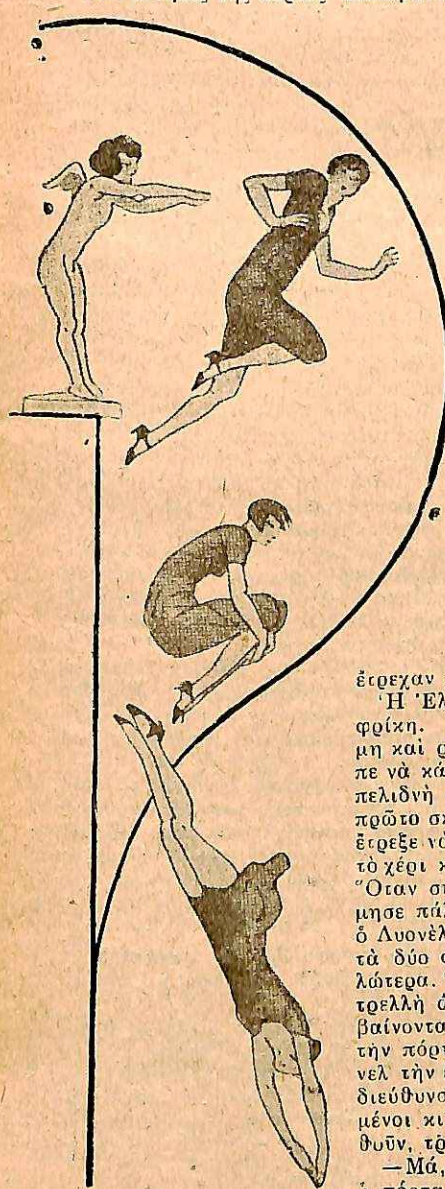
Η κακόμοιρη ή γυναίκα δέν βόηξε τίποτε ν' άπάντηση. Σκεπτόταν μονάχα ότι όλη της ή εύτυχία σκοτώθηκε από μερικά σηπνικά πού άρπάζαν φωτιά και δέν έκάηκαν. Πόσο δύσκολο θα της ήταν τώρα νά ζήση, ένώ ήταν τόσο εύκολο πρδ όλίγου νά πεθάνη!...

KORRANTO ROSSI

421

Πήγαινε καμάρωνοντας μέ τό μπαστουνάκι του κάτω άπ' την μασχάλη

έτρεχαν πρός την έξοδο.

Η Έλίζα κυριέθηκε στήν άρχη από φόβη. Κατόπιν όμως γύρισε ψύχραιμη και ρώτησε τόν άνδρα της τί έλεγε νά κάνει. Είδε την κ. Μπλαβάντ, πού πελιδνή από τόν τρόμο είχε πέσει στό πρώτο σκαλοπάτι του θεωρείου, καθώς έτρεξε νά βγη έξω. Η Έλίζα της έδωσε τό χέρι και την βοήθησε νά σηκωθεί.

Όταν σηκώθηκε ή κ. Μπλαβάντ ώμησε πάλι πρός την πόρτα της όποιος τά δύο φύλλα, άνοιξαν νά άνοίξη και ό Λυονέλ προσπαθούσε ν' άνοίξη και τό δίο φύλλα, μη καταλαβαίνοντας πιά τίποτε, ώμησε πρός την πόρτα και την τράβηξε ένώ ό Λυονέλ την έσπρωχνε πρός την αντίθετη διεύθυνση. Πανικόβλητοι, κατατροπαγμένοι κι' οί δύο, άνίκανοι νά συνηθουν, τσαύλιζαν άσυνάρτητα λόγια.

—Μά, κυρία μου, φώναξε ή Έλίζα, ή πόρτα άνοίγει πρός τό έξω. Παραχο-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΑ ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ

— Έχεινη την εποχή—άρχισε ο καπετάνιος Μπερνί—διηύθυνε τη «Σειρήνα» που μετέφερε ξύλα στα μεταλλεία της Γροιλανδίας. Είχε κάνει κιόλας τρία ταξίδια κι' έτοιμαζόμουν, παρὰ την έπιδημία του χειμῶνος, να ξαναφύγω για τὸ τέταρτο, όταν μιὰ ἀβαρία τῆς μηχανῆς με ἀρρώπησε στὸ μικρὸ λιμάνι τῆς Ίβιγκούτ. Ἡ ἐποχὴ ἦταν πολὺ προχωρημένη καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένω σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ θάλασσα τὴν ἀνοιξή. Δὲν ξέρω τι ἀπέγινε σήμερα αὐτὸ τὸ φτωχικὸ χωριουδάκι τῶν Ἑσκιμῶν ψαράδων, ἀπ' ὅπου ἔχουν γίνῃ στὴν περιοχή ἐκείνη τὰ μεγάλα ἀνθρακωρυχεῖα τότε ὅμως ἦταν ἓνα σύνολον στρογγυλῶν καλυβῶν ποὺ ἔχουν μονάχα μιὰ τρύπα, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς εἰσόδος στοὺς κατοίκους κι' ὡς ἐξόδος στὸν καπνὸ μιᾶς φωτιάς ποὺ δὲν ἀφήνουν ποτὲ νὰ σβύσῃ καὶ ποὺ διατηροῦν μὲ λίπος φώκας. Λίγο παράμερα ἦταν κτισμένη μιὰ ξύλινη παράγκα, ὀνομαζομένη καντινά καὶ ποὺ ἦταν ἡ κατοικία τῶν Δανῶν ἐργατῶν τῶν μεταλλείων.

Οἱ αὐστηρότερες διατάξεις κανόνιζαν τὶς σχέσεις μεταξύ τῶν Εὐρωπαίων καὶ Ἑσκιμῶν, ἐμποδίζοντας τοὺς πρώτους μὲ ποιὴ ἀσθητικῶν τιμωριῶν, νὰ μπαίνουν μέσα σὲς καλύβες τῶν δευτέρων. Ἐνας ἄλλος δρακόντειος νόμος αὐτοῦ τοῦ διαβολουμένου τόπου εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀπαγόρευσις σὲς λευκὲς γυναῖκες νὰ ἐγκατασταθῶν. Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ διοικητὴς δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν κόρη του μαζί του.

Θὰ καταλάβετε πολὺ εὐκόλα τὸ γιατί, όταν σὰς πῶ, δι' ἐξ αἰτίας τοῦ θανατηφόρου κλίματος ποὺ μαστίζει τὸν τόπο, ἡ φυματώσις βασιλεύει ἐκτείνοντας τοὺς πλοκάμους τῆς, πρὸ παντὸς ἐπάνω στοὺς δυστυχιμένους Ἑσκιμῶνες, ποὺ ἡ φυλὴ τους εἶναι καταδικασμένη.

Ἡ Δανικὴ κυβέρνησις ἐμποδίζει ὅσον τὸ δυνατόν τὴν μετάδοσιν τῆς ἀρρώστειας κι' οἱ ἐργάται ποὺ ἐπιστρέφουν στὴ Δανία, ὕστερα ἀπὸ τὴν διαμονὴν τους σὲς πολικὲς χώρες, ὑπόκεινται, ἀπ' τὴ στιγμή τῆς ἀποβίβας, σὲ θεραπεία ἐιδικὴ στὰ σανατόρια.

Φαντασθῆτε τί μορεῖ νὰ εἶναι ἡ ζωὴ αὐτῶν τῶν ἐξορίστων, ποὺ εἶναι μὲν καλοπληρωμένοι, ἀλλὰ σὲ τί ἡθικὴ ἐρημία βρίσκονται καὶ σὲ ποιὸν κολασμένο τόπο! Δέκα μῆνες πάγων καὶ χιονινῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἕξ ἀπολύτου σκότους καί, κατὰ τὶς ἐξήντα μέρες ποὺ ὁ δεῖλος ἥλιος ζεσταίνει λιγάκι τὴ δυστυχισμένη βόρειο χώρα, οἱ δυστυχισμένοι πρέπει ν' ἀρκεσθοῦν νὰ κυττάζουν ἀπὸ μακριὰ τὰ γλέντια τῶν Ἑσκιμῶν ποὺ γιορτάζουν τὸ ζῦπνιμα τῆς φύσεως.

Καὶ τὸ πλήρωμά μου ὑπέφερε ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴ θανάσιμη στενωχῶριά του, τῆς χειμερινῆς διαμονῆς. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὑπομέναμε τὶς συμφορὰς μας καρτερικὰ, βέβαιον ὅτι θὰ ἐγκαταλείψαμε ἀνεπιστρέφοντες αὐτὸ τὸν καταραμένο τόπο μὲ τὴν ἐλευθερωθῇ ἡ θάλασσα. Ἐν τῷ μετῴ, γὰρ νὰ καταπολεμήσωμε τὸ σκορβοῦτο καὶ τὴ στενωχῶριά μας, διαφύνανα παιχνίδια, διασκεδάσεις, κυνήγια τῆς μπλὲ ἀλεπούς καὶ τῆς ἀσπρῆς ἀρκούδας, ὅπου ἀνακατευόνταν κάποτε καὶ Δανοὶ ἐργάται.

Εἶχαμε συμπαθήσει ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, δυὸ νέους, δυὸ ἀδελφούς, ἥσυχους, σὰν ἀρνάκια, ποὺ φαίνονταν ἀπὸ διαφοροτικὸ κοινωνικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ τοὺς συντρόφους των καὶ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρως μορφώσεως. Πῶς καὶ γιατί ἤρθαν νὰ ξεπέσουν ἐκεῖ; Τὸ ἀγνοῶ.

Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ σήκωσε τὸ μαχαίρι του.

Πάντως ὁ νεώτερός τους μοῦ ἄρεσε πολὺ γιὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητά του, τὴν εὐγενεία του καὶ τὴν χάρη ποὺ ξεχώριζε κανεὶς ἐπ' αὐτὸν του.

Λάβαιναν μέρος σ' ὅλες τὶς ἐκδρομὲς μας, ὁ Κζέλντ, ὁ νεώτερος ἀκολουθώντας τὸν Φρίτσοφ, τὸν μεγαλύτερο καὶ πολλὰς φορὰς, θαύμασα τὴν τόλμη καὶ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖον δὲν φοβόνταν ν' ἀντιπαλαίσουν μὲ τὰ ἐπικίνδυνα θηρία τῶν βορείων χωρῶν.

Ἐνα πρωτὶ—συγχωρέστε τὴν συγγίνή μου ποὺ σὰς διηγοῦμαι αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, γιατί ξαναζῶ τὶς τραγικὲς στιγμὲς—μιὰ τεφρὴ μέρα, στὰ τέλη τοῦ χειμῶνος, φύγαμε, οἱ ναυτὲς μου ἐγὼ καὶ πέντε Δανοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Κζέλντ κι' ὁ Φρίτσοφ γιὰ νὰ κυνηγήσωμε ἀρκούδες ποὺ μᾶς ὑπέδειξαν οἱ ἰθαγενεὶς στὰ περίε. Τὸ χιόνι ἔτοιμο νὰ λωσῇ δὲν ἔτριβε πιά κάτω ἀπ' τὶς ρακέτες μας· στὸν πένθιμο οὐρανὸ τὰ στριγγιάρικα πουλιὰ ἀνῆγγεσαν τὴν ἐπικείμενὴ ἀνοιξή καὶ περπατούσαμε ἀνύποπτα ἀνάμεσα σὲ ὄγκους πάγων πρασινωπούς, όταν, ξαφνικὰ, βρεθῆκαμε ἀντιμέτωποι μ' ἓνα ζευγάρι ἀρκούδες πελωρίου ἀναστημάτος, λιγνεμένες ὅμως ἀπ' τὴν χειμωνιάτικὴ διαίτα καὶ πούλιμασμένες χωρὶς ἄλλο, ἀντὶ νὰ φύγουν, ὥρμησαν ἐπάνω μας. Πρωτοῦ δπλίσωμε τὰ τουφέκια μας, ἓνα ἀπ' τὰ φοβερά ζῶα ἄρπαξε μὲ τὴν φριβερὴ πατούσα του μὲ τὰ μυτερά νύχια τὸν νεαρό Κζέλντ ποὺ κυλιότανε στὸ χιόνι, μὲ ξεσχισμένο στῆθος. Οἱ πυροβολισμοὶ μας ἐξόντωσαν τὰ θηρία, ἐνῶ ἡ ἀμόσφαιρα ἐγέμιξε ἀπ' τὸ παράπονο τοῦ Φρίτσοφ, σκυμμένου στὸ κορμὶ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πλησίασα γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω καὶ νὰ τὸν παρηγορήσω. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξή μου καὶ τὴν βαθειὰ κατάπληξή των συντρόφων μου, όταν εἶδαμε ὅτι ὁ δυστυχισμένος ποὺ κοίτονταν χάμω, μὲ ξεσχισμένα ρούχα, ὁ Κζέλντ, ἦταν... γυναίκα!

Σὰν αὐτὴ, ἡ ἀλήθεια μοῦ φανερώθηκε, ποὺ ὁ Δανὸς, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του μ' ἐπιβεβαίωσε ἀμέσως. Ἐκεῖνος ποὺ περνοῦσε ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ ἀδελφὸς τοῦ ἦταν ἡ γυναίκα του, ἡ ἀγαπημένη του Κζέλντ, ποὺ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐγκαταλείψει στὴν Ἰουτλανδίαν. Γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦν, οἱ δυὸ νέοι, ἐπενόησαν ἓνα τέχνασμα ποὺ ἀπεκαλύφθη τώρα. Τί ἐμελλε νὰ συμβῇ;

Ἡ νέα, μολοντὶ σοβαρὰ πληγωμένη στὸ στῆθος ἀπ' τὰ νύχια τῆς ἀρκούδας, δὲν κινδύνευε νὰ πεθάνῃ. Θὰ γινόταν γρηγορὰ καλά, ἀλλὰ στὸ Ἰβιγκούτ—χάρις στοὺς ναυτὲς μου καὶ στοὺς Δανούς συντρόφους των—θὰ μάθαιναν γρηγορὰ τι συνέβη καὶ ὁ διοικητὴς θὰ τοὺς τιμωροῦσε γιατί ὁ νόμος εἶναι ἀμελιχτός.

Παρηγόρησα ὅσο μπορούσα τὸν δυστυχισμένον ἄνδρα τῆς, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐνοιωθα πολὺ συμπάθειαν καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ ἐπέμβω, χωρὶς, πολλὰς ἐλπίδες, ἄλλωστε, γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς προουσίας μου.

Τὸ κυνήγι μας ἦταν τελειωμένο, καθὼς φανταζόσθε, κι' ἐπάνω σ' ἓνα φορεῖο ποὺ σχηματίσαμε μὲ τὰ ὅπλα μας, μεταφέραμε τὴν πληγωμένην στὸ Ἰβιγκούτ.

Κι' ἐκεῖ, φυσικὰ ξεερράγη τὸ σκάνδαλο. Ὁ διοικητὴς τοῦ σταθμοῦ, ἓνα γεροντάκι ποὺ εἶχε τὸν ξηλο τῆς περιωρισμένης ἐξουσίας του, ἐξέδωσε ἓνα διάταγμα ἐξορίας ἐναντίον τῆς δυστυχισμένης Κζέλντ, τὴν ὁποῖαν ἀνέλαβα νὰ φέρω στὴν πατρίδα τῆς, μὲ τὴν ὁποῖαν νὰ ξαναγυρίσω.

Ἡ ἀνοιξὴ ὅμως τεμπέλιασε, ἡ ὁμορφὴ Κζέλντ θεραπεύθηκε κι' οἱ ἐβδομάδες περνοῦσαν χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ φύγω κι' ὁ διοικητὴς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ περιμένῃ.

Ἀλλοίμονο! Ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς γυναίκας ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες τοὺς εἶχε μεταβάλλει ὀλωοδιόλου. Αὐτοὶ οἱ φύσει ἥσυχοι καὶ φιλεργητικοὶ ἄνθρωποι κατήντησαν ζηλιάρηδες, θυρωβώδεις, ὑποκριταὶ καὶ θυμώδεις. Πολλὰς φορὰς παρατηροῦσα ματιὰς μίσους πρὸς τὸν Φρίτσοφ τοῦ ὁποῖου ξήλευαν τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχία.

(Συνέχεια στὴν σελίδα 462)

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Πυκνὴ ὁμίχλη σκέπτετο τὸ χωριό. Σὲ ἀπόσταση δυὸ βημάτων δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς τίποτε. Ψυχὴ δὲν φαίνονταν στὸ δρόμο, γιατί μὲ τέτοιον καιρὸ εἶναι καλύτερα νὰ μὴν κανεὶς στὸ σπίτι του μέσα στὴ ζέστη.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ Τζόλι μάλωνε πάλι τὴν προγονή της. Ὁ ἄνδρας τῆς ἄκουσε τὶς φωνὲς καὶ βγήκε ἀπ' τὸν ἀχυρῶνά του, ὅπου ἔλυνε τὰ δεμάτια τοῦ χόρτου.

— Τζόλι! φώναζε. Πάλι τὰ ἴδια ἄρχισες; ἔλα ἐδῶ! Ἦταν ἓνας γερασμένος ἄνθρωπος. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο, σὰν νὰ ὑπέφερε ἀπὸ κάποια βαρεὶ ἀρρώστια.

Ὅταν ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ ἡ Τζόλι βγήκε ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἦταν μιὰ νέα γυναίκα καλοδεμένη κι' ὁμορφῇ. Τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς ἔπεφταν σὲ δυὸ κοτσίδες ἐπάνω σὲς πλάτες τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν πίσω ἀπ' τὶς μακρὺς βλεφαρίδες τῆς.

— Τζόλι, τῆς εἶπε ὁ ἄνδρας τῆς, τί ἔχεις πάλι μὲ τὸ κορίτσι;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε... Ἐκείνη ἔκανε τὴν ἀρχή!

— Ἄες ψέμματα! Τὸ κορίτσι εἶναι ἥσυχο, δὲν σὲ πειράζει.

Ἐσο...

— Βέβαια! ἔκανε ἡ Τζόλι. Τὸ κορίτσι εἶναι ἥσυχο, ἐγὼ φταίω... Σὺν νὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τ' ἄκουσα αὐτό! Ὅλο ἐγὼ φταίω... Μὰ ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἡ κόρη σου δὲν εἶναι καμμιὰ ἀρχοντοπούλα, ἐπιτελοῦς, γιὰ νὰ τὴν μεταχειρίζεσαι μὲ τσιριμόνιες... Καὶ μένα μὲ μάλωνε καὶ μὲ χτυποῦσε ἡ μάνα μου κι' ὅμως δὲν πέθανα.

— Τζόλι, ἐπανελάβε ὁ χωριάτης, δὲν εἶναι κουβέντες αὐτὲς. Ἡ Βορίσκα δὲν σοῦ δίνει ἀφορμὴ, δὲν σὲ πειράζει, Ἐπὶ τέλους κι' ἂν σὲ μάλωνε ἡ μάνα σου, ἦταν μάνα δική σου. Μὰ ἡ Βορίσκα εἶναι ὁρφανή...

Ἡ Τζόλι σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι τῆς σὰν ὑπερήφανο ἄλογο ποὺ καποιος τὸ χτύπησε. Τὸ σῆμα μοζεύτηκε σ' ὁ πρόσωπό τῆς κι' ἔγινε κατακόκκινη. Τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν. Ἦταν ἔτοιμη νὰ βάλῃ τὶς φωνὲς. Μὰ ἔξαφνα ἔκανε μαλακὴ τὴ φωνή τῆς κι' εἶπε κλαψιάρικα:

— Γιατί τὸ λὲς πάλι αὐτό; Τί παῖ νὰ πῇ πῶς εἶναι ὁρφανὴ ἡ Βορίσκα; Μήπως δὲν τὴν φροντίζω ἐγὼ σὰν μάνα τῆς; Δὲν τὴν ντύνω, δὲν τὴν περιποιῶμαι; Τί ἔχουν παραπάνω ἀπ' αὐτὴν τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου;

Τραβήχτηκε στὴν ἄκρη, σκέπασε τὸ πρόσωτό με τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς τῆς κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὰ δάκρυα ἦταν πάντοτε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ νῆ τὸν ἄνδρα τῆς. Μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ἐκεῖνος τὴν κύτταξε νὰ κλαίῃ θυμωμένος, μ' ἀγριεμένο τὸ κατάχλωμο πρόσωπό του.

— Μὴν κλαῖς!.. τῆς εἶπε στὸ τέλος μὲ τραγικὴ φωνή. Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ μὲ τιμωρήσῃ καὶ σὲ φόρτωσε στὴ ρόχη μου!...

Ἐπειτα βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ πήγε στὴν κουζίνα. Ἡ Βορίσκα στεκόταν ἐκεῖ, ἐμπρὸς τῇ φωτιά, κι' ἀνακάτευε μέσα σ' ἓνα καζάνι τὸ γάλα ποὺ ἔβραζε. Ἦταν ἓνα ἀδύνατο καὶ χλωμὸ κορίτσι. Κι' οὐτὴ ἔλαινε ἐπίσης καὶ τὰ δάκρυά τῆς κυλοῦσαν ἐπὶ τὸ πρόσωπό τῆς κι' ἔπεσαν στὴ φούστα τῆς.

— Μὴν κλαῖς! τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς μὲ συμπόνιαν. Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ μὲ τιμωρήσῃ καὶ μὴν φόρτωσε αὐτὴ τὴν γυναίκα!...

Ἐπειτα ξαναβγήκε ἀπ' τὴν κουζίνα, ἔτριξε σὲς πλάτες τοῦ τῆ βαρεὶά κάπα του, ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάρθηκε μέσα στὴν ὁμίχλη...

Μητριά καὶ προγονὴ ἔμειναν μόνες στὸ σπίτι. Ἡ Τζόλι ἔμεινε στὸ δωμάτιο κι' ἄρχισε νὰ κλάθῃ, ἐνῶ ἡ Βορίσκα ἀνακάτωνε στὴν κουζίνα τὸ γάλα ποὺ ἔβραζε. Πέρασε ἓτσι κάμποση ὥρα... Ἐξαφνα ἡ πόρτα ἀνοιξε κι' ἓνα ψηλὸ ὁμορφο παλληκάρι μπήκε στὸ σπίτι. Τραβήξε δρόσιον στὴν κουζίνα ποὺ ἦταν ἡ Βορίσκα.

— Σὺ εἶσαι, Γιόζι; τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα μάλιστα τὸν εἶδε. Πάλι καλά ποὺ δὲν χάθηκες μέσα σ' αὐτὴν τὴν καταχνιά!...

— Μπορὼ νὰ βρῶ καὶ μὲ κλειστὰ μάτια τὸ δρόμο, τῆς ἀπῆν

πὼς τὸ σκυλί τὸν ἀφέντη του.

Στάθηκε στὸ κατώφλι, ψηλός, σὰν δένδρο μὲ τὴν κοντὴ γούνα του σὲς πλάτες, μὲ τὶς βαρεὶς μπότες του, μὲ τὴν ἀσημένια κοδένα του στὸ στήθος. Τὰ χέρια του ἦσαν χοντὰ καὶ ροζιασμένα, τὰ μαλλιά του ἀδρὰ καὶ κατὰξανθα. Στάθηκε καὶ μὲ τὸ καθάριο βλέμμα τῶν μεγάλων γαλανῶν ματιῶν του κύτταξε τὴ Βορίσκα. Τὸ κορίτσι κοκκίνισε κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα αὐτοῦ ποὺ ἔφτανε ὡς τὰ κατὰβαθα τῆς καρδιάς τῆς.

— Ἡ Τζόλι εἶναι πλάι στὸ δωμάτιο, ψιθύρισε.

Ὁ Γιόζι ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε. Ἡ Βορίσκα τότε πήγε νὰ τραβήξῃ τὸ καζάνι μὲ τὸ γάλα ἀπ' τὴ φωτιά.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω; τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Μὰ ἡ Βορίσκα κατέβασε γρήγορα τὸ καζάνι καὶ ἐπανελάβε.

— Ἡ Τζόλι εἶναι πλάι στὸ δωμάτιο...

Κι' ἂν εἶναι; εἶπε ὁ Γιόζι, τί μὲ μέλλει ἔμένα;...

Ἡ Βορίσκα ἔκανε ἓνα βήμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ.

— Γιατί λὲς ψέμματα, Γιόζι; τοῦ εἶπε.

— Ἄες ψέμματα; ἔκανε ἐκεῖνος. Γιατί νὰ πῶ ψέμματα, Βορίσκα;...

— Ἐρῶ κι' ἐγὼ; ψιθύρισε ἡ κοπέλλα καὶ δάκρυα τῆς ἤρθαν στὰ μάτια, θορῶ πῶς μὲ κοροϊεύεις, νά...

— Σὲ κοροϊδεῶ; μὰ γιατί νὰ σὲ κοροϊδεῶ, λοιπόν;

Δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα τῆς κουζίνας ἀνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ Τζόλι. Εἶχε φορέσει μιὰ κατακόκκινη μπλούζα καὶ στὸ λαιμὸ τῆς εἶχε περάσει τὰ κοράλλια ποὺ φοροῦσε τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτὲς όταν πήγαινε στὴν ἐκκλησίαν.

— Δὲν τελείωσες ἀκόμα, Βορίσκα; εἶπε.

Ἡ Βορίσκα δὲν ἀπήντησε. Ἡ μητριά τῆς ἦε νὰ πῇ καλὰ πῶς οἱ δουλειὲς στὴν κουζίνα δὲν τελειώνουν ποτέ.

— Βλέπεις; ἔκανε ἡ Τζόλι γυρίζοντας πρὸς τὸν Γιόζι, δὲν τελειώνει ποτὲ ἡ δουλειὰ ἐδῶ μέσα. Κύτταξέ τὴν πῶς εἶναι γεμάτὴ σὲς μουντζούρες κι' ἡ φούστα τῆς κορμεῖται ἐπάνω τῆς. Δεκαπέντε χρονῶν κορίτσι!...

— Τί θέλεις νὰ κάνω; ἐμουρμούρισε ἡ Βορίσκα κι' ἔγινε κατακόκκινη.

— Ἐγὼ στὴν ἡλικία σου δούλευα ἀπ' τὸ πρωτὶ ὡς τὰ μεσάνυχτα καὶ ὅμως πάντα, όταν ἐρχόταν κανεὶς μ' εὐρίσκα ντυμένη, περιποιημένη!...

— Δὲν μποροῦν νὰ κάνουν ὅλοι τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Γιόζι. Τὸν ἔαν τὸν ἔπασσε εἰς ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἄλλων ἀλλοιώτικα!...

— Ἐδοσε στὸ γουρουνάκι νὰ φᾶνε; ξαναρώτησε ἡ Τζόλι τὴ Βορίσκα.

— Ναι.

— Πότε; Χθές; Ἄν ἔμενε σένα σίγουρα τὸν πεῖνα. Πήγαινε νὰ τοὺς δόσης νὰ φᾶνε!

Ἡ Βορίσκα σκέφτηκε: «Δὲν πᾶνε ὅλα κατὰ διαβόλου!» καὶ κύτταξε τὴν μητριά τῆς, ποὺ στεκόταν ἐκεῖ ἐμπρὸς τὸν Γιόζι, μὲ τὴν κόκκινη μπλούζα τῆς, μὲ τὰ κοράλλια γύρω ἀπ' τὸν ἀσπρο λαιμὸ τῆς καὶ μιὰ σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς: «Τί θέλει αὐτὴ στρίγγλα καὶ μὲ διώχνει ἔξω; Θέλει νὰ μείνῃ μόνη μαζί του;»

Ἡ Τζόλι στεκόταν στὸ κατώφλι μὲ τὰ χέρια στὴ μέση. Κάτι ἤθελε νὰ πῇ ἀκόμη, μὲ δὲν εὐρίσκα τὰ λόγια ποὺ ἤθελε. Εἶχε πεισμούς, οἰσθανόνταν πῶς κάτι προετοιμαζόταν ἐναντίον τῆς. Τί ἤθελε καὶ στεκόταν εἰς ὅσον κοντὸς αὐτὸς ὁ Γιόζι, ἐκεῖ; Ἄλλοτε γινόταν κατακόκκινος, μάλιστα τὸ βλέμμα τῆς ἔπεφτε ἐπάνω του, μάλιστα τὸ χέρι τῆς ἀγγίζει τὸ δικό του. Τώρα γιατί εἶχε τὰ μάτια του κορφωμένα στὴ Βορίσκα; Κι' αὐτὸ τὸ βρωμοκορίτσι τί ἤθελε καὶ στεκόταν ἐκεῖ ἀνάμεσά τῆς καὶ τοῦ Γιόζι; Γιατί δὲν πήγαινε ἔξω στὸ γουρουνάκι; στὸ διάβολο; Δὲν καταλάβαινε πῶς ὁ Γιόζι εἶχε πᾶει γι' αὐτὴν; πῶς ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη μαζί του;

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 462)

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

—Αυτός ο νέος φοιτητής φαίνεται μελαγχολικός και όνειρο-πόλος, είπε ο δόκτωρ Χόρσις Ντουίνελ, διευθυντής του νέου νοσοκομείου Λαίντλω, ενός ινστιτούτου νεωτάτου και τελευταίου συστήματος, που ιδρύσε, η φιλανθρωπία του Χένρυ Λάιντλω.

Ο Λάιντλω, βαθύπλουτος πρόεδρος του σιδηροδρομικού συνδικάτου άρρωστος από κάποιο σοβαρότατο νόσημα, έπνεε τα λοιπία μέσα σ' ένα άπ' τα δωμάτια του νοσοκομείου που είχε ο ίδιος κτίσει. Ένα επιτελείο γιατρών είχε αντικταστήσει γύρω του την ακολουθία των υπαλλήλων και πρακτών που τον περιποιούσαν άλλοτε.

—Φοβούμαι ότι κάτι στενοχωρεί το νεαρό Φρέμοντ, είπε η αρχινοσοκόμος, δεσποινίς Τσάλμερς. Ο νέος αυτός δείχνει όλα τα σημεία κάποιου άτυχου έρωτος.

Ο άριστοκρατικός, κομψός χειρουργός γέλασε ειρωνικά και άπάντησε ήσυχα.

—Είναι άνοητο για έναν άνδρα να διατηρή στο κεφάλι του τα αισθηματικά υπολείματα μιας διαλυθείσας έρωτοδουλειάς. Προσέχετε τον ιδιαιτέρως, δεσποινίς Τσάλμερς. Δεν χρειάζομαστε έρωτοπαθείς χειρουργούς.

Έξαφνα ακούστηκε ο γνωστός θόρυβος του τραυματιοφόρου αυτοκινήτου. Μετά πέντε λε-

πτά, στο διάδρομο, όνοιχτη-κε με όρμη ή πόρτα του άνεγκυστήρος και φάνηκαν δυο λευκά τροχοφόρα φυρεία. Το ένα έξ' αυτών όδη γήθηκε προς το διαμέρισμα των γυναικών, ενώ το άλλο προς το γιατρό και την άδελφή. Ένα όχρo πρόσωπο φάνηκε του όποιου τα μισά νοικτα μάτια είχαν τη σκιά του θανάτου.

—Ω, Θεέ μου, φώναξε, είναι ο Κέρννεϊ Χίλλις. Δεσποινίς Τσάλμερς, έγω ο ίδιος θα αναλάβω. Σας παρακαλώ, δώστε έντολή στην γραμματεία να τηλεφωνήσουν στην κυρία Χάρβεϊ Χίλλις.

—Κύριε Φρέμοντ, έτοιμάστε, σας παρακαλώ, τα εργαλεία μου! φώναξε ύστερα ο έναν φοιτητή, ο όποιος είχε βυθισθή σε σκέψεις στην άκρη του διαδρόμου.

Ο Ρόμπερτ Φρέμοντ γύρισε το πρόσωπο από το παράθυρο από το όποιον κύτταξε έξω και βγήκε από το διαμέρισμα.

Ο Κέρννεϊ Χίλλις ήταν γυιός του Χάρβεϊ Χίλλις, ενός άπ' τους πλουσιωτέρους ανθρώπους της πόλεως και άνηψιός του γέρον Χένρυ Λάιντλω. Ο δόκτωρ Ντουίνελ τον είχε συναντήσει επανειλημμένως σε διάφορες άριστοκρατικές συγκεντρώσεις. Το άπόγευμα αυτό ο νεαρός έκατομμουριόχος, για τον όποιον οι άστυνομικές διατάξεις της τροχαίας κινήσεως ήσαν κουρελόχαρτα, δοκίμαζε το νέο του αυτοκίνητο, τρέχοντας με ήλλιγγιώδη ταχύτητα στους ήσυχους δρόμους του προαστείου κοντά στο νοσοκομείο. Ένα μικρό κοριτσάκι, που περνούσε το δρόμο σταμάτησε τρομαγμένο μπροστά στο αυτοκίνητο. Φάνηκε ύπνωτισμένο από την ταχύτητα με την όποιαν έχοχόταν, από την λάμψη του και από τον ήχο της σειρήνας.

Ο Χίλλις τά έχασε. Έπεσε με το πελώριο αυτοκίνητό του και εύθιταν επάνω στο κορίτσι και έκανε τέλος με το τιμόνι μιά άπελπισμένη στροφή. Αισθάνθηκε την σύγκρουση του μικρού σώματος και το ανέβασμα των άριστερών τροχών που περνούσαν επάνω από το πεσμένο κορίτσι. Πρίν μπορέση να έλατώσει την ταχύτητα το αυτοκίνητο άνέβηκε με άκατάσχετη όρμη στο πεζοδρόμιο, έπεσε επάνω σ' ένα δένδρο και έσπασενόνισε τον Χίλλις έξω. Είδοποιήθηκε η τραυματιοφόρος και ο Χίλλις και το μικρό του θύμα μετεφέρθηκαν στο νοσοκομείο Λαίντλω άναισθητοι.

Ο δόκτωρ Ντουίνελ, φέρεσε την άσπρη μπλούζα του, έξήτασε τον τραυματία. Το κρανίο είχε πάθει διάρηξη επάνω από τον

κρόταφο. Η κατάσταση ήταν σοβαρή. Παρεκάλεσε την δεσποινίδα Τσάλμερς βιαστικά να φωνάξη δυο άδελφές και γυρίζοντας προς τον Φρέμοντ που έμπαινε εκείνη τη στιγμή του είπε:

—Λίγο πιο γρήγορα σας παρακαλώ! Φέρτε μου άμέσως ένα μπουκάλάκι χλωροφόρμιο από το εργαστήριο.

Ο Χόρσις Ντουίνελ που είχε σπουδάσει σε μιά περίφημη εύρωπαϊκή χειρουργική κλινική, προτιμούσε το χλωροφόρμιο από τον αϊθέρα.

Ο φοιτητής έρριξε ένα βλέμμα στο πρόσωπο του τραυματίου. Τα σκοτεινά του μάτια άνέλαμψαν και για μιά στιγμή η έκφραση του προσώπου του έδειξε έκπληξη. Έσκυψε και έξετάσε τον Κέρννεϊ Χίλλις.

—Το χλωροφόρμιο! φώναξε ο χειρουργός άυστηρά.

—Το χλωροφόρμιο μπορεί να τον σκοτώση, άπάντησε ο Φρέμοντ σιγά. Η καρδιά του είναι πολύ αδύνατη.

Τα στακτιά μάτια του χειρουργού άστραψαν από θυμό. Με φωνή επιτακτική που είχε ένα λεπτό, μόλις αισθητό, τόνο περιφρόνησως διέταξε:

—Σας έζητησα να φέρετε το χλωροφόρμιο.

—Η καρδιά του είναι πολύ αδύνατη, δόκτωρ Ντουίνελ, είπε

ο νέος. Γνωρίζω τον Κέρννεϊ Χίλλις, είμαστε συμμαθηταί. Σε κάποιο άτύχημα στο φούτε μπόλ παρό λίγο να πεθάνη από το χλωροφόρμιο.

Ο ίατρός κύτταξε τον φοιτητή με τα παγερά και υπερχίφανα μάτια του.

—Κύριε, σας παρεκάλεσα να φέρετε το χλωροφόρμιο. Τώρα σας διατάσσω να το φέρετε και μάλιστα άμέσως.

Ο Φρέμοντ έγκατέλειψε το δωμάτιο συντετριμμένος. Καθώς προχωρούσε στον διάδρομο θυμήθηκε ένα άλλο πρόσωπο εύθυμο και χαριτωμένο. Η διάγνωσις της αρχινοσοκόμου Τσάλμερς σ' ό,τι άφορούσε αυτόν τον ίδιο ήταν όρθή... Η Μαίρη Τράτσικ, η άλλωτε μνηστή του ήταν τώρα η άρραβωνιστική του Κέρννεϊ Χίλλις.

Ο Χίλλις, όταν είδε για πρώτη φορά την Μαίρη Τράτσικ μαγεύτηκε από την δροσιά και την άσυνήθιστη όμορφιά της. Άκαρδος και άσυνείδητος στον έρωτα, όπως ο πατέρας του στο κέρδος, δεν έλαβε υπ' όψη τη φιλία που τον συνέδεε με τον πρώην συμμαθητή του. Όσο για τη Μαίρη, ο Χίλλις κατώρθωσε να κάμψη την αντίστασή της, όταν την ζήτησε. Ένα ξένοιαστο και σχεδόν βασιλικό μέλλον άνοιγόταν μπροστά της. Σε μερικές έβδομάδες θα γινόταν οι γάμοι τους.

Τα μαύρα γράμματα της άγγελίας των γάμων έκαιαν στον έγκεφαλο του Φρέμοντ σαν φωτιά. Άπεφάσισε ν' αυτοκτονήση πρίν τον συντρόφη τελείως ή δυστυχία του και πρίν τρελλαθθ. Μία ιδέα μόνον τον έμπόδιζε. Η μικρούλα—μόλις επτά χρονών—άδελφή του Έμιλυ, την όποιαν είχε μαζί του, μετά τον θάνατο των γονέων του και η όποια θα έμενε όρημη στον κόσμο.

Και τώρα ο Κέρννεϊ Χίλλις βρισκόταν στη χειρουργική τράπεζα με σπασμένο κρανίο και με καρδιά σαν από χαρτί. Ο Φρέμοντ θά μπορούσε να τον καταδικάση εις θάνατον, εάν σώπαινε. Άλλά μίλησε. Τώρα όμως τον είχε διατάξει ο διευθυντής ρητάς να του φέρη το χλωροφόρμιο, από το όποιον ίσως να μνη ξυπνούσε ο Χίλλις.

—Αυτό είναι το τελευταίο χλωροφόρμιο που έχομε, είπε ο φαρμακοποιός.

Ο Φρέμοντ πήρε το μπουκαλάκι και έσπενσε στην αϊθουσα των έγχειρήσεων. Αισθάνοντάς ότι κρατούσε στα χέρια του τον

(Συνέχεια εις την σελ. 463)

Ο ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Όταν καθόμουν σ' ένα δωμάτιο της λεωφόρου Κλιού, μās διηγόταν ένα βράδυ ο φίλος μας Κάρολος Παρλομές, συναντούσα τακτικά στο δρόμο ένα παράξενο τύπο.

Ήταν ψηλός, ξερακιανός, μ' ένα τσουβάλι στον ώμο, όπως οι ρακοςυλλέκτες της έποχής του Λουί—Φιλίπ. Τόσο ξερακιανός ήταν όποτε φαινόταν σαν ένα πακέτο κόκκαλα που περπατούσαν σαν φάντασμα.

Τα μάγουλά του ήσαν τόσο βαθύλα και τα σαγόνια του πεταχτά όποτε δεν ξεχώριζε το πρόσωπό του από μιά νεκροκεφαλή. Τα μακρύ χέρια του, χωρίς κρέας, μ' ένα δέρμα κόκκινο και ξαφνικό, ήσαν χέρια σκελετού. Κι όταν, τέλος, περπατούσε, οι κλειδώσεις του τρίζανε και ν' ιδιόρρυθμο βάδισμά του, ήσυχο, μετρημένο, τακτικό, τον έκανε να μοιάζει μ' ένα μηχανικό άνδρείκελο, πολύ παλιό, πολύ μεταχειρισμένο.

Έπιασα φιλίες μαζί του, στο μπάρ του Γκραν—Μοκά, όπου κι' εγώ συχνάζα, φτωχούλης τότε κι' άσημος. Τον έκανα γούστο το γέρο Μπαστιέν, γιατί μούλεχε κάτι ιστορίες, μ' ένα μυθώδη, ιδιαίτερο τρόπο που νόμιζα πως τις έβγαζε από κανένα τάφο των μυθικών χρόνων του Αίγυπτου βασιληά Τουτμέτ Γ'.

Ένα συννεφιασμένο άπογευματάκι, βλέπω τον φιλαράκο μου τον ρακοςυλλέκτη στη μέση δυο άστυφυλάκων. Ο φουκαράς φαινόταν να τρέμη περισσότερο από κάθε άλλη φορά και τα άπλανη του μάτια, θολά και βλακώδη, έδειχναν πως αυτή τη φορά οι καννοί του μεθυσίου τον είχαν ρίξει σε έκστάσεις εύτυχισμένες.

Τον έπιασαν γιατί στις παρατηρήσεις των άστυφυλάκων έβρισε πολύ άσχημα τα όργανα της έξουσας. Φυσικά τραβούσαν το δρόμο του πλημμελειοδικείου και της φυλακής.

Μόλις μ' άντελήφθηκε έβγαλε μιά φωνή χαρούμενη και παραποινάρικη και κύτπησε το στήθος του σε σημείο φιλικού χαιρετισμού. Έπειτα κοντοστάθηκε, θυμήθηκε κάποιο τραγουδάκι, χαμένο στα σκοτάδια των περασμένων χρόνων και με βραχνή φωνή άρχισε να τραγουδά.

Τον λυπήθηκα τον ξεχα, βαλωμένο γεροντάκο. Καθώς περπατούσαμε στον ίδιο έρημικό δρόμο, έπλησίασα τη συνοδεία για να του πω δυο λόγια παρηγορητικά.

Εύτυχως που και οι δυο άστυφύλακες ήσαν πολύ γνωστοί μου, καλά παιδιά. Τους έξηγησα λοιπόν, ότι ο γεροντάκος αυτός ήταν ένα άπληχταμένο όρειπιο, που ζούσε στο περιθώριο της κοινωνίας, που πρo καιρού τώρα δεν είχε συναισθήση του σημερινού κόσμου, των συνήθειών του και των νόμων του.

Έγέλασαν με την καρδιά τους κι' αυτόν το χαρακτηρισμό. Δεν ήσαν όργανα παθιασμένα μιάς σκληρής έξουσας και έδείχθηκαν πολύ εύγενεις σ' ένα κύριο που με τόσο κολούση κι' εύγένεια τους μιλούσε.

Ο ένας είπε:

—Μάλλον είναι ένα ζώο, παρά κακό.

Ο άλλος πρόσθεσε:

—Είναι παμπάλαιος σαν το γέρο Μαθουάλα.

Δεν ξέρω πως μούρθε στο νου να έπωφεληθώ αυτής της ψυχολογικής στιγμής, για να σώσω από τους μπτελάδες τον φουκαρά το ρακοςυλλέκτη.

—Βρέ παιδιά, τους είπα, δεν τον λυπόσαστε να τον σέρνετε άδικα στις φυλακές.

Ο ρακοςυλλέκτης στάθηκε, τους κύτταξε παροπονιάρικα και το μοιτόν του, γελούσε άναιδέστατα.

Τότε ένας από τους άστυφύλακες του έδωσε μιά φιλική κλωτσιά πίσω του και ο γέρο κοκκαλιάρης πήδησε σαν λαγός που γλυτώνει άπ' την τουφεκιά.

Τον βρήκα στο Γκραν—Μοκά, όπου είχε καταφύγει κι' άπ' το φόβο του είχε μπροστά του μιά λεμονάδα, αντί πιότo.

Κάθισα κοντά του. Με τραβούσε ένα άόριστο αισθηματικό περιέργεια, μιά

μιά λύπη ίσως. Με κύτταξε καλά με τα μικρά βαθύλα του ματάκια και μούμμούρισε.

—Μη θαρρής πως δεν θ' ανταμοιφθής ποτέ για την καλή σου την καρδιά... Θα πληρωθής... άκουσε με. Ο κόσμος τώρα λέει πως εκεί ψηλά δεν είναι τίποτε... Μά όχι! Έγω λέω πως είναι πάντα εκείνος! Θα ιδής.

Πέντε χρόνια πέρασαν. Ο ρακοςυλλέκτης δεν είχε πεθάνει, μά δεν φαινόταν όμως και για ζωντανός. Τα παιδιά κι' οι γυναίκες όταν έβλεπαν από μακριά τον άπαίσιο αυτόν σκελετό να έρχεται σιγά—σιγά, στρίβανε από άλλο δρομάκι.

Έγώ εξακολουθούσα τις ίδιες σχέσεις μου. Ο γέρος μου θυμόταν που τον ξεκόλλησα από τα χέρια της έξουσας. Τού είχε κάνει ένυπωση αυτό. Πρώτα γιατί ποτέ δεν είχε δώσει άφορμή σε κανέναν, ποτέ δεν είχε κάνει κακό. Και τού είχε χτυπήσει άσχημα στο μυαλό του η ιδέα πως τον τραβούσαν δυο χωροφύλακες. Έπειτα τάχασε που έδειξα τέτοιο ενδιαφέρον γι' αυτόν κι' άπόρησε άκόμη περισσότερο, που είχα αυτή την δύναμη να τον σώσω.

Μιλούσε λοιπόν, γι' αυτή την ιστορία, σαν γά είχε συμβη πρo είκοσι χρόνων!

—Έννοια σου, μου έλεγε! Η καλωσύνη σου είναι γραμμένη σ' ένα μεγάλο βιβλίο, που το κρατεί στα γόνατά του ο Θεός.

Την έποχή εκείνη έποθα μεγάλες καταστροφές. Κι οι τελευταίες έλπίδες μου σε μιά δουλειά που έξαρτούσα την σωτηρία μου διεψεύσθησαν. Ήμουν χαμένος.

Θυμώμαι τη βραδυά που έκρυψα το πονεμένο κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου. Είχα μείνει μ' ένα είκοσόφραγκο μόνο. Είναι αλήθεια πως είχα κάμποσα οικονομικά κοσμήματα και πράγματα, άλλ' ήμουν πολύ χρεωμένος.

Η άπελπισία μούζωσε την καρδιά. Σκληρή και μαύρη άελπίσι.

Ζήτησα τον μοναδικό μου σύντροφο, ένα παλιό περιστρόφο που μαζί του ταξείδεψα όλη την Εύρώπη και την Άσία. Τέλος έκνευρισμένος όπως ήμουν έχωσα το καπέλλο μου ως τ' αυτιά μου και βγήκα. Καθώς κατέβηκα καί πέρα το πεζοδρόμιο, μιά γυναίκα με σταμάτησε άπότομα και μου είπε:

—Ο γέρο—Μπαστιέν μās αφήνει χρόνους σας ζητεί από βραδύς.

Μηχανικά τράβηξα κατά και και τον βοήχαξάπλωμένο σε μιά ψάθα. Τα μάτια του, πολύ βαθιά χωμένα, δεν φαινόταν καθόλου. Άνέπνεε με δυσκολία, άφηνε που και που μιά ψηλή φωνούλα και κρατούσε το χέρι του σταυρωμένο.

Με κατάλαβε και κάποιο χαμόγελο χαράς έσκασε στα σουρωμένα χείλια του, για να σβύση άμέσως.

Η γυναίκα που τον κύτταζε, τούδωσε μιά κουταλιά κάποιου δυναμωτικού και μπόρεσε να μου πη.

—Ο φιλαράκος σου φεύγει. Σ' αφήνει γιατί δεν με νοιάζει γιατί εκείνος είναι δικαίος! Θα μου δώση μιά θεσούλα... Το ξέρω δεν έκανα κανέναν κακό.

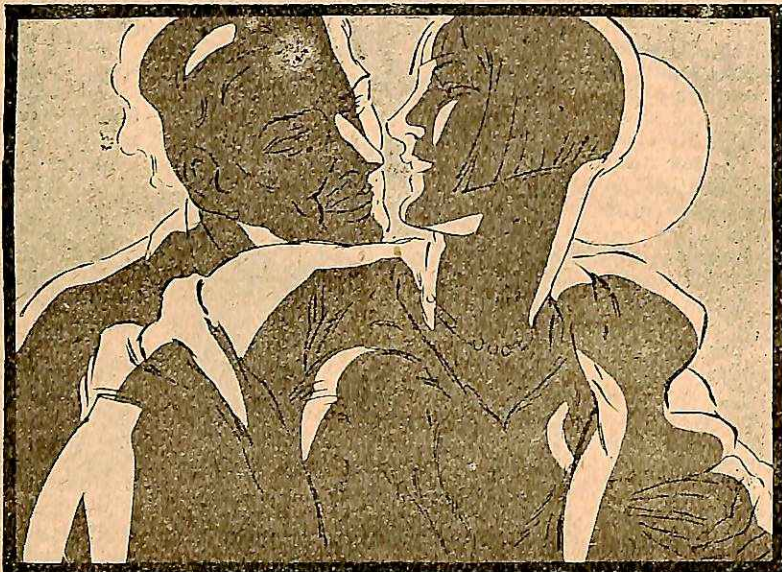
Τα μάτια του άνοιξαν κάπως και με κύτταξαν επίμονα.

—Στάσου... Άκουσε... Πάρε από το χαρτί... Να πās σ' αυτό το μέρος... Όλα πρέπει ν' άγίνουν με τάξη... Εκεί... σφ... Τώρα μπορώ να φύγω... αντί, φίλε μου... είχες καλή καρδιά... Θα μιλήσω του Θεού για σένα.

Έπειτα έπεσε σε νάρκη. Έλεγε λόγια άκατανόητα και σαν ξεκούρδιστο όργανέτο, άρχισε να μου μουρίζη. Ένα τραγουδάκι.

Και βγάζοντας ένα βαθύ φύσημα άφησε αυτόν τον κόσμο, όπου επί τρείς γεν-

(Η συν. 462)

Δεν άργησε να κάμψη την αντίστασή της

Η οικογένεια άπετελείτο από τόν πατέρα, τήν μητέρα καί τήν κόρη. Μιά νέα δέκα οκτώ χρονών που όνομαζόταν Μπρούνα. Ο πατέρας ήταν ένας άνθρωπος βάναυσος και ζηλιάρης που έδειχνε τήν αγάπη του στους δικούς του τυραννώντας τους. Η μητέρα ήταν μία γυναίκα σιωπηλή και ώρη που από τήν εξαιρετική καλλονή της διατηρούσε πιά μόνον τήν ευγένεια του παρουσιαστικού της. Η Μπρούνα ήταν τό πορτραίτο της μητέρας της όταν ή τελευταία ήταν είκοσι χρόνων. Όταν περπατούσαν μαζί στον δρόμο, βλέποντάς τις κανείς από μακριά τις νόμιζε για αδελφές. Η μητέρα έβλεπε αυτή τήν μοιότητα με κρυφή άγωνία, φοβούμενη μήπως ή τύχη της κόρης της θα ήταν όμοια με τή δική της.

Όταν, ξαφνικά, βρέθηκε στής τελευταίες στιγμές της ζωής της τήν φώναξε: —Μπρούνα, της είπε. Έγώ φεύγω άπ' αυτόν τόν κόσμο. Δέν πεθαίνω. Δραπετεύω. Η ψυχή αφήνει επί τέλους τή φυλακή του κορμιού καί φεύγει πρὸς τόν οὐρανό. Θά ήθελα νά με ακολουθούσες κ' εσύ, νά έκανες κι' εσύ τή μεγάλη αυτή πτήση, άλλ' από άλλο δρόμο. πού φέρνει πρὸς έναν άλλο παράδεισο: τόν έρωτα... Μ' αυτή τή τελευταία λέξη—μέ τόν έρωτα πού δέν εγνώρισε ποτέ στη ζωή της, ξεψύχησε.

Η Μπρούνα έμεινε μοναχή μέσα στο πελώριο σπίτι. Για νά ντυθῇ στή μαύρα φρόρεσε τά φουστάνια της μητέρας της, πού μ' αυτά εκείνη πέρασε τή μαρτυρική της ζωή. Όταν ο πατέρας της τήν είδε με τάρουχα της γυναίκας του, άπλά σχεδόν καλογηρικά τήν κύταξε σαστισμένος νομίζοντας πώς ήταν ή ίδια ή νεκρή του, πού ξαναζωντανέψε κι' ή ζήλεια πού ένιωθε για κείνην άρχισε τώρα για τήν κόρη. Η Μπρούνα ένιωσε νά τήν σφίγγη τό άόρατο δίχτυ της ύπαρξιάς ένιωσε πώς έπεβλέπετο αὐστηρότατα καί πολλές φορές τά βλέματά της γύριζαν ίκεναιτικά πρὸς τόν οὐρανό πρὸς τόν όποιον είχε φύγει ή μητέρα της.

Όχι, ο δρόμος πού ή μητέρα της είχε ύποδειξει ήταν ένας άλλος καί έφερνε μακριά. Από τό παραθυρό της έβλεπε τούς άνθοστόλιτους κήπους καί περίμενε τόν έρωτα. Ψάχνοντας στή πράγματα πού άφηκε ή μητέρα της, βρήκε μερικά κειμήλια τά όποια άσφαλώς θ' άνήκαν σ' ένα άνδρα. Βρήκε επίσης κι' ένα ήμερολόγιο στο όποιον ή νεκρή μιλούσε για τόν άνδρα που έκείνο, για τήν αγάπη τους, τή γλυκειά καί χωρίς έλπίδα, σόν νά τό διηγόταν στόν έαυτό της. Έτσι λοιπόν έτυχε νά μάθῃ ή Μπρούνα πώς τόν έλεγαν Ρομπέρτο καί έξ αιτίας αυτού του έρωτος εκείνος είχε φύγει σέ μακρινές χώρες.

Φύλαξε τό έρωτικό μουσείο γιατί της φάνηκε πώς της άνήκε καί χωρίς νά τό ξέρῃ, σιγά—σιγά άγάπησε τόν άνθρωπο πού άγάπησε ή μητέρα της. Στο σπίτι δέν έρχόταν κανείς καί οι μέρες περνούσαν μονότονες καί μελαγχολικές. Μιά μέρα κάποιος κύριος—της είπαν πώς ήταν συγγενής—ήρθε ξαφνικά καί για νά συλλυπηθῇ για τόν θάνατο της μητέρας της. Η Μπρούνα είδε τόν πατέρα της νά σηκώνεται για νά προϋπαντήσῃ τόν έπισκέπτη. Για μία στιγμή, όταν συναντήθηκαν οι δύο άνδρες, έδειξαν πώς άναμετρήθηκαν με τό βλέμμα τους. Δέν έσφιξαν τά χέρια.

Πέθανε—είπε ο γέρος με σκληρότητα σχεδόν με χαρά, ρίχνοντας ένα βλέμμα μίσους στόν ξένο. —Τό ξέρω. Έπαψε πιά νά ύποφέρῃ.

Απήντησε ο άλλος μ' ένα βλέμμα τέτοιο, σάν νάλεγε! «Και τώρα άνήκει σέ μένα. Είναι δική μου».

Τή στιγμή εκείνη ή Μπρούνα σηκώθηκε για νά βγῇ από τό δωμάτιο. Ο άγνωστος μόλις τήν είδε, ωχρίασε, σάν νάβλεπε ένα όραμα. Ο γέρος είδε τήν άγωνία του άλλου. Ο φοβερός επιάλτης πού έπί τόσα χρόνια τόν βαζάνιζε έγινε μέσα του πραγματικός. Φώναξε τήν κόρη του καί τήν συνέστησε στόν ξένο.

—Η κόρη μου Μπρούνα—ό κύριος Ρομπέρτος Φάλκι.

—Κατεβήτε στόν κήπο, τά μεσάνυχτα.

Εκείνη έτρεμε από χαρά καί τήν νύχτα γλύστρησε σάν σκιά από τό σπίτι καί βγήκε. Τόν βρήκε πίσω από τά κάγκελα. Άνοιξε με τό κλειδί πού είχε κλέψει από τόν πατέρα της καί ρίχτηκε στήν άγκαλιά του. Εκείνος προσπάθησε νά τήν άπομακρύνῃ.

(Συνέχεια εἰς τήν σελίδα 462)

ΕΙΣΑΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ

Η νέα κλονίστηκε, πράγμα πού παρετήρησε ο γέρος.

«Τά ξέρει όλα σκέφθηκε. Η μητέρα της θά της ἔχη μιλήσει γι' αυτόν». Ο Φάλκι κυτούσε τή νέα καί αὐτή εκείνον. Ήταν άδύνατος λεπτός κι' είχε ένα στόμα ωραιότατο. Κυττάζοντάς τον, ή Μπρούνα σκέφτηκε πώς αὐτός ο άνθρωπος με τό ωραίο στόμα θάχε ζήτηση τή γλύκα του φιλιού μιάς γυναίκας σ' άπειρες άλλες κι' αὐτή ή σκέψις τήν έκανε ν' άνταρξίαση σάν ξαφνικά νά τήν φίλησε.

Τά μάτια του ήσαν βαθιά κι' έκφραστικά μάτια ανθρώπου πού θάχε κυττάξει επί ολόκληρες ώρες μακριά στόν ορίζοντα κι' είχαν τό χρώμα της θάλασσας.

Μιλούσαν με μιá υπόκοφη φωνή, σάν νά βρισκόταν στο σπίτι κάποιος πεθαμένος σάν υπό τό δέος του θανάτου. Ο γέρος σιωπούσε έχοντας σκυμμένο τό κεφάλι επάνω στο στήθος του.

Όταν ο ξένος σηκώθηκε νά φύγῃ, ο γέρος τότε ελπε νά ξαναγυρίσῃ. Ο Ρομπέρτος κι' ή Μπρούνα ένιωσαν μιá τέτοια χαρά πού δέν ζήτησαν νά μάθουν οὔτε τήν αἰτία της. Βλεπόνταν κάθε μέρα. Ο γέρος είχε γίνει εξαιρετικά ευγενής. Προσκαλοῦσε σέ γεύματα τόν Ρομπέρτο, τόν άφηνε μόνον με τήν Μπρούνα άλλα τόν παρακολουθοῦσε με έπιμονή βέβαιος δι' μιá μέρα ο άνθρωπος αὐτός θ' άγκάλιαζε τήν Μπρούνα για τήν πῃ τό μυστικό του νά της πῇ πώς ήταν πατέρας της. Ο επιάλτης πού τόν είχε κάνει τόσο βάναυσο ήταν ότι ή Μπρούνα δέν ήταν κόρη του γιατί ή γυναίκα του τόν ελπε προδίδει με τόν άνδρα που άγαποῦσε. Ήταν βέβαιος ότι τήν όμολογία πού δέν έπρόφερε ποτέ τό χείλι της νεκρῆς θά τήν έκανε τώρα ο Ρομπέρτος. Δέν θά μπορούσε νά τό κρύψῃ ως τό τέλος από τήν Μπρούνα.

Μιά μέρα είδε εκείνο πού περίμενε. Ο Ρομπέρτος χάιδε με τά μαλλιά της Μπρούνας με πατρική στοργή καί τήν κύταζε με άπειρη τρυφερότητα. Σκέφτηκε πώς από τήν μιá στιγμή στήν άλλη θά της μιλούσε θά της έλεγε τό μυστικό του ο υς. Θά τοῦς σκότωνε! Τόχε άποφασίσαι! Δοκίμοζε από τώρα τή χαρά της έκδικήσεως πού τόσα χρόνια προμελετοῦσε.

Ο γαίρὸς περνοῦσε χωρίς νά γίνεται ή άποκάλυψις. Όταν έβλεπε τόν Ρομπέρτο νά έρχεται στο σπίτι κρυβόταν καί κρυφάκουγε. Μά μιλούσαν τόσο λίγο. Κάθε θέμα της όμιλίας των έσβηνε στή χείλη τους καί τις περισσότερες ώρες έμεναν σιωπηλοί άποφειγόντας νά κυττάζουν έ ένας τόν άλλον στή μάτια, βυθισμένοι στής σκέψις τους. γιατί κάθε λέξις κι' ή πιό απλή, είχε καί μιá διαφορετική σημασία. Ένα βράδυ, ο γέρος είπε στόν Ρομπέρτο τήν ώρα πού αὐτός καληνύκτιζε τήν Μπρούνα.

—Φιλήστε τήν, Μπορεῖ νάιναι κόρη σας.

Εκείνος ωχρίασε, έσκυψε σιγά καί λυπημένα καί μόλις άκούπιαν τά χείλη του στή μαλλιά της καί από τό βράδυ εκείνο άρχισε νά τήν φιλή. Ήταν τό φίλημα εκείνο μιá στιγμή πολύ γλυκειά καί πολύ σύντομη αλλά τό σκεφτόνταν όλο τό βράδυ κι' όταν έπλησίαζε ή στιγμή νά τό δώσουν ωχριοῦσαν. Εκείνη του πρότεινε τό μέτωπο με κλειστά τά μάτια της καί τά χείλη εκείνου άφηναν επάνω ένα παρατεταμένο φίλημα.

Ένα βράδυ ή Μπρούνα τόν συνώδευσε ως τήν πόρτα. Κι' όταν τή χείλη του έκαναν ν' άκουμπήσουν στο μετωπί της, ή νέα έγυρε πίσω τό κεφάλι καί τό στόμα της, έφθασε στο δικό του. Τήν άλλη μέρα φεύγοντας ο Ρομπέρτος, της είπε:

—Κατεβήτε στόν κήπο, τά μεσάνυχτα.

Εκείνη έτρεμε από χαρά καί τήν νύχτα γλύστρησε σάν σκιά από τό σπίτι καί βγήκε. Τόν βρήκε πίσω από τά κάγκελα. Άνοιξε με τό κλειδί πού είχε κλέψει από τόν πατέρα της καί ρίχτηκε στήν άγκαλιά του. Εκείνος προσπάθησε νά τήν άπομακρύνῃ.

(Συνέχεια εἰς τήν σελίδα 462)

Η νέα κλονίστηκε, πράγμα πού παρετήρησε ο γέρος.

«Τά ξέρει όλα σκέφθηκε. Η μητέρα της θά της ἔχη μιλήσει γι' αυτόν». Ο Φάλκι κυτούσε τή νέα καί αὐτή εκείνον. Ήταν άδύνατος λεπτός κι' είχε ένα στόμα ωραιότατο. Κυττάζοντάς τον, ή Μπρούνα σκέφτηκε πώς αὐτός ο άνθρωπος με τό ωραίο στόμα θάχε ζήτηση τή γλύκα του φιλιού μιάς γυναίκας σ' άπειρες άλλες κι' αὐτή ή σκέψις τήν έκανε ν' άνταρξίαση σάν ξαφνικά νά τήν φίλησε.

Τά μάτια του ήσαν βαθιά κι' έκφραστικά μάτια ανθρώπου πού θάχε κυττάξει επί ολόκληρες ώρες μακριά στόν ορίζοντα κι' είχαν τό χρώμα της θάλασσας.

Μιλούσαν με μιá υπόκοφη φωνή, σάν νά βρισκόταν στο σπίτι κάποιος πεθαμένος σάν υπό τό δέος του θανάτου. Ο γέρος σιωπούσε έχοντας σκυμμένο τό κεφάλι επάνω στο στήθος του.

Όταν ο ξένος σηκώθηκε νά φύγῃ, ο γέρος τότε ελπε νά ξαναγυρίσῃ. Ο Ρομπέρτος κι' ή Μπρούνα ένιωσαν μιá τέτοια χαρά πού δέν ζήτησαν νά μάθουν οὔτε τήν αἰτία της. Βλεπόνταν κάθε μέρα. Ο γέρος είχε γίνει εξαιρετικά ευγενής. Προσκαλοῦσε σέ γεύματα τόν Ρομπέρτο, τόν άφηνε μόνον με τήν Μπρούνα άλλα τόν παρακολουθοῦσε με έπιμονή βέβαιος δι' μιá μέρα ο άνθρωπος αὐτός θ' άγκάλιαζε τήν Μπρούνα για τήν πῃ τό μυστικό του νά της πῇ πώς ήταν πατέρας της. Ο επιάλτης πού τόν είχε κάνει τόσο βάναυσο ήταν ότι ή Μπρούνα δέν ήταν κόρη του γιατί ή γυναίκα του τόν ελπε προδίδει με τόν άνδρα που άγαποῦσε. Ήταν βέβαιος ότι τήν όμολογία πού δέν έπρόφερε ποτέ τό χείλι της νεκρῆς θά τήν έκανε τώρα ο Ρομπέρτος. Δέν θά μπορούσε νά τό κρύψῃ ως τό τέλος από τήν Μπρούνα.

Μιά μέρα είδε εκείνο πού περίμενε. Ο Ρομπέρτος χάιδε με τά μαλλιά της Μπρούνας με πατρική στοργή καί τήν κύταζε με άπειρη τρυφερότητα. Σκέφτηκε πώς από τήν μιá στιγμή στήν άλλη θά της μιλούσε θά της έλεγε τό μυστικό του ο υς. Θά τοῦς σκότωνε! Τόχε άποφασίσαι! Δοκίμοζε από τώρα τή χαρά της έκδικήσεως πού τόσα χρόνια προμελετοῦσε.

Ο γαίρὸς περνοῦσε χωρίς νά γίνεται ή άποκάλυψις. Όταν έβλεπε τόν Ρομπέρτο νά έρχεται στο σπίτι κρυβόταν καί κρυφάκουγε. Μά μιλούσαν τόσο λίγο. Κάθε θέμα της όμιλίας των έσβηνε στή χείλη τους καί τις περισσότερες ώρες έμεναν σιωπηλοί άποφειγόντας νά κυττάζουν έ ένας τόν άλλον στή μάτια, βυθισμένοι στής σκέψις τους. γιατί κάθε λέξις κι' ή πιό απλή, είχε καί μιá διαφορετική σημασία. Ένα βράδυ, ο γέρος είπε στόν Ρομπέρτο τήν ώρα πού αὐτός καληνύκτιζε τήν Μπρούνα.

—Φιλήστε τήν, Μπορεῖ νάιναι κόρη σας.

Εκείνος ωχρίασε, έσκυψε σιγά καί λυπημένα καί μόλις άκούπιαν τά χείλη του στή μαλλιά της καί από τό βράδυ εκείνο άρχισε νά τήν φιλή. Ήταν τό φίλημα εκείνο μιá στιγμή πολύ γλυκειά καί πολύ σύντομη αλλά τό σκεφτόνταν όλο τό βράδυ κι' όταν έπλησίαζε ή στιγμή νά τό δώσουν ωχριοῦσαν. Εκείνη του πρότεινε τό μέτωπο με κλειστά τά μάτια της καί τά χείλη εκείνου άφηναν επάνω ένα παρατεταμένο φίλημα.

Ένα βράδυ ή Μπρούνα τόν συνώδευσε ως τήν πόρτα. Κι' όταν τή χείλη του έκαναν ν' άκουμπήσουν στο μετωπί της, ή νέα έγυρε πίσω τό κεφάλι καί τό στόμα της, έφθασε στο δικό του. Τήν άλλη μέρα φεύγοντας ο Ρομπέρτος, της είπε:

—Κατεβήτε στόν κήπο, τά μεσάνυχτα.

Εκείνη έτρεμε από χαρά καί τήν νύχτα γλύστρησε σάν σκιά από τό σπίτι καί βγήκε. Τόν βρήκε πίσω από τά κάγκελα. Άνοιξε με τό κλειδί πού είχε κλέψει από τόν πατέρα της καί ρίχτηκε στήν άγκαλιά του. Εκείνος προσπάθησε νά τήν άπομακρύνῃ.

(Συνέχεια εἰς τήν σελίδα 462)

ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΑΓΑΠΗ

Τό πρωτό αυτό, μόλις έφθασα στο γραφείο μου, κύτταξα συλλογισμένος, όπως κάθε πρωτό, τό ήμερολόγιο. Όχι για νά δω τήν ήμερομηνία. Από καιρό τώρα τήν ξέρω. Μέρες καί μήνες όλόκληρους τήν περιμένο, ξεφυλλίζοντας κάθε τόσο τό ήμερολόγιο, για νά αισθανθώ τή μαρτυρική συγκίνηση στο αντίκρουσμα λίγων λέξεων γραμμένων με μολύβι: «Μπριγκέττα, ή έπέτειος της γνωριμίας μας».

Δυό χρόνια πέρασαν από τότε. Τήν πρώτη έπέτειο τήν περάσαμε εύθυμοι σχεδόν. Ύστερα όμως από μερικές εβδομάδες ή Μπριγκέττα κι' εγώ έχωρίσασμε. Γιατί; Μου είναι άδύνατον νά τό εξηγήσω πλέον. Από καιρό μου φαίνεται άνεξήγητο. Από καιρό τώρα μετανοιώνω σκληρά καί μιá τύφλις πιεζή με βασανίζει. Ρήξης γελοία, πού μου φαίνεται τώρα έντελώς άκατανόητη καί ως άποτέλεσμα του ιδιότροπου χαρακτήρός μου, του έγωισμού μου καί της τυφλώσεως πού μ' έμπόδιζε νά ιδώ ποιά λατρευτή ύπαρξις πού είχε δοθῇ.

Είχα μιλάξει μερικές φωτογραφίες της Μπριγκέττας. Στην αρχή του χωρισμού μας οὔτε καν γύρισα νά τις κυττάξω γιατί αισθανόμουν μιá μεγάλη, μιá άπέρανη χαρά πού ξαναβρήκα τήν έλευθερία μου. Τώρα όμως δέν περνάει στιγμή πού νά μὴν τις ιδώ, νά μὴν άναπολήσω τά περασμένα, γιατί τις έχω στήσει στο τραπέζι μου καί τις κυττάω αδιάκοπα. Πώς άφησα νά φύγῃ—τί λέω;—πώς έδιωξα εκείνη τή γλυκειά ύπαρξη πού παριστάνει τό άψυχο χαρτί;

Κοιμήθηκα άσχημα. Όλες μου οι νύχτες είναι μαρτυρικές άπ' τήν εποχή πού ή άνάμνησις της Μπριγκέτας, άνακαταμένη με ζήλεια καί τύψεις, με βασανίζει. Καί σήμερα τό πρωτό, μπροστά σ' αὐτό τό ήμερολόγιο καί σ' αυτές τις φωτογραφίες, είμαι τόσο άπελπισμένος όπως θά ήμουν τήν έπέτειο του θανάτου μιás πολυαγαπημένης πού τήν σκότωσα με τά ίδια μου τά χέρια...

Πεθαμένη!... Μήπως έτσι δέν ήσαν τά πράγματα σάν νάταν πεθαμένη ή Μπριγκέττα; Μήπως άλλως τε ήξερα αν δέν είχε πεθάνει; Είχε εξαφανισθῇ καί κανείς δέν είχε μάθει νέα της. Άγαποῦσε πάντα νά ταξιδεύῃ καί ή τύχη της κάνει νά συναντηθῇ οι ζωές μας καί νά πῇ πρὶν από δυό χρόνια ή Μπριγκέττα βρέθηκε εκεί πού διάβαινα κι' εγώ.

Καθισμένη κάτω άπ' τή σκιά ενός μεγάλου δένδρου, σέ μιá μοναχική γωνιά του Έθνικού κήπου, όχι πολύ μακριά άπ' τό Μουσείο πού είχε έπισκεφθῇ ή Μπριγκέττα, δέν υπελόγιζε ν' άναπαυθῇ περισσότερο από μερικά λεπτά σ' εκείνον τόν πράσινο πάγκο στίς όχθες μιás λίμνης πού στο μέσον της σχηματιζόταν ένα είδος νησιού, επάνω στο όποιον ύψωνόταν ένα πελώριο δένδρο κι' ένα κιόσκι με πάπιες.

Κι' εγώ, ποιά άπρόσμενη τύχη μ' έφερε νά κάνω τόν περιπάτο μου σ' εκείνη τήν έπαρσιακή πόλη, κατά τό διάστημα πού θά μου διώρθωναν μιá μικρή βλάβη πού είχε πάθει τό αυτοκίνητό μου;

«Μπριγκέττα, Μπριγκέττα μου, έλεγμ κυττώντας τις άφωνες φωτογραφίες της, με δακρυσμένα μάτια. Σε είχα δική μου καί τώρα είμαι μόνος μακριά σου. Για ποιά λόγο λοιπόν; Είσαι ή χαρά καί ή όμορφιά εσύ. Τίποτε πιά δέν ζῇ μέσα μου από τότε πού τό γέλιο σου έπαυσε νά ήχῃ, κι' όλα έχουν βυθισθῇ σέ μιá νεκρική αἰωνιότητα άπ' τή στιγμή πού σ' άφησα νά φύγῃς χωρίς λύπη, χωρίς νά χτυπήσῃ καθόλου ή καρδιά μου, έσένα πού έκλαψες, έσένα πού κατάλαβες τόσο καλά τί θά μου στοίχιζε αὐτή μου ή άνοησία!»

Μιά άνωτέρα δύναμις μου έπέβαλλε νά κάνω κάτι εύλαβικό καί παθητικό στήν άνάμνησις εκείνης της αγάπης. Μιά τέτοια ταραχή μᾶς οδηγεί καμμιά φορά στόν τάφο. Η ιδέα εκείνη μ' έσπρωξε νά κάνω ένα προσκύνημα στόν

τόπο πού πρωτοσυναντηθήκαμε. Μ' αὐτή τήν άπόφαση άνακουφίστηκε λίγο. Ήταν τόση μεγάλη ή λύπη μου, ώστε εκείνη ή φτωχή άπόφασις μούδωσε κάποια χαρά. Θάκανα επί τέλους κάτι για τήν Μπριγκέττα: θάτρεχα πρὸς τό δρόμο πού σέ κάποια μαγευτική γωνιά του είχα συναντήσῃ τό όμορφο πρόσωπό της. Ό! οι ύπέροχες εκείνες στιγμές πού τόσο λίγο κρατούν στη ζωή μας! Έβγαλα τό ρολόι μου. Καί είδα πώς χωρίς νά βιασθώ θά ήμουν με τό αυτοκίνητό μου εκεί κατά τις τέσσερες τό απόγευμα. Γρήγορα γρήγορα με εξαιρετική προθυμία έκανα τις προετοιμασίες μου. Λίγο ύστερα έτρεχα πρὸς τήν έπαρσία, πρὸς τό φάντασμα του παρελθόντος...

Η μικρή άρχαία πόλις δέν είχε καθόλου αλλαξί. Ξανσείδα τις περιέργες συνοικίες της, τά μεγάλα της μουλεβάρτα, τόν δημόσιο κήπο. Σταμάτησα τό αυτοκίνητό μου μπροστά στήν άνοιγμένη πόρτα. Όπως τότε, ήταν ένα χειμωνιάτικο όμορφο απόγευμα. Όπως τότε οι δενδροστοιχίες ήσαν έρημες. Καί ήμουν βέβαιος πώς καί ή μικρή μας γωνιά, κοντά στήν όχθη της λίμνης, θά ήταν κι' αὐτή, όπως τότε, έντελώς έρημη καί εκεί θά μπορούσα νά όνειροπολήσω ως τήν ώρα πού θάκλειναν τις γυλίστες.

Με βήμα άργό περνούσα άπ' τούς άμμοστρωμένους δρομάκους πρὸς τόν τόπο του προσκύνήματος... Για μία στιγμή άνάμεσα άπ' τις φυλλωσιές, είδα τή λίμνη, τό νησί με τις πάπιες, τό κιόσκι κάτω άπ' τή βαρεία σκιά τών δένδρων. Είδα επίσης καί τό άλλο δένδρο της όχθης... Καί όταν έφθασα πιό κοντά είδα μ'άπο γοήτευση καί με θυμό πώς ο πράσινος πάγκος ήταν π άσμένος.

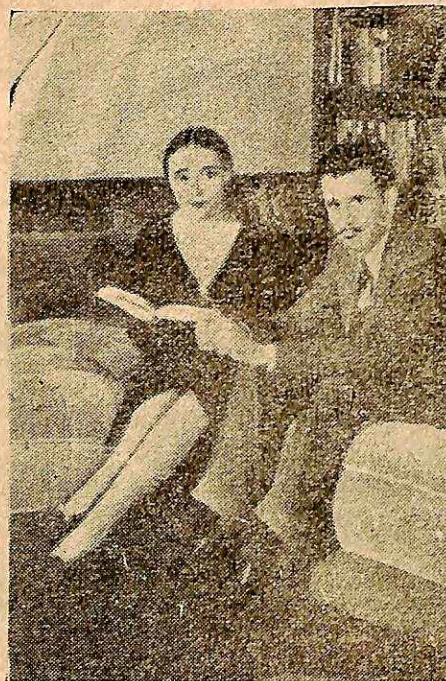
Κάποιος ήταν καθισμένος εκεί. Δέν δεικνύα στήν άρχή ποιά μιá καφέ βούλα χωρίς σχήμα. Τώρα μπόρεσα νά διακρίνω πώς ήταν μιá γυναίκα καί προσπάθησα με κάποιο ψευδαίσθημα νά πείσω τόν έαυτό μου καί νά παρηγορηθώ πώς ή παρεξήγησις εκείνη δέν συνέβη ποτέ καί πώς βρισκόμουν δυό χρόνια πρὶν καί πρὸς θάβλεπα τήν Μπριγκέττα καθισμένη εκεί στόν πράσινο πάγκο, κάτω άπ' τή σκιά του μεγάλου δένδρου.

Δέν άφήσ' άπ' τά μάτια μου τή γυναίκα εκείνη με τά καφέ πού μου είχε γυρισμένη τήν πλάτη. Όσο προχωρούσα τήν διέκρινα καλλίτερα. Μου φάνηκε πώς ήταν λεπτή, κομψή, όνειροπόλος... Θά ήταν ή πρώτη πού πῇγε σέ κείνο τό όμορφο ραντεβού... Μπορώ νά δοκισθώ πώς δέν με ένδιέφερε καθόλου, εκτός του ότι μου θυμίζει τή Μπριγκέττα εκείνη τή στιγμή...

Στάθηκα άπότομα. Ύστερα κούνηκα πίσω από τά πυκνά φυλλώματα. Αὐτή ή γυναίκα!... αὐτή ή γυναίκα! δέν ήταν;... έκανε μιá κίνηση πού μ' άφησε νά ιδώ τό προφίλ της...δέν ήταν; Μετακίνηθηκα πίσω άπ' τό καταφύγιο μου για νά ιδώ καλλίτερα. Θεέ μου... Θεέ μου... Μιά τόσο όμορφη περιπέτεια ήταν δυνατή... Μπριγκέττα!... ή Μπριγκέττα μ' άγαποῦσε ακόμα καί μ' είχε συγχωρήσει, για νάρθῃ κι' αὐτή σ' εκείνο τό μέρος για νά προσευχηθῇ, ίσως με τήν κρυφή έλπίδα νά με ξαναϊδῇ!...

Ήταν αὐτή!... ήταν αὐτή! Δέν άμφέβαλλα πλέον. Με τήν βοήθεια τών φύλλων κατόρθωσα νάποδχωρήσω χωρίς νά φανώ, σχεδόν δέκα μέτρα κοντά της. Είχε γυρίσει τό κεφάλι. Τήν έβλεπα με τήν ήσυχία μου. Μπορούσα καί νά της μιλήσω ακόμα χωρίς νά ύψώσω τή φωνή μου. Καί έν τούτοις δέν μιλήσα, δέν είπα τίποτε. Τίποτε. Η θεά της με μάγευε, γιατί ήταν όπως πάντα όμορφη νέα, σάν ύπεράνω όλου του κόσμου, ξεχωριστό πλάσμα. Άλλά ήρθαν έίσις σέ νοῦ μου πράγματα έξασμένα, άνακατωμένα με τό όμορφο πρόσωπό της, τή χαριτωμένη στάση της καί στήν παραμικρή της κίνηση. (Συνέχεια στήν σελίδα 464)

Εκύτταξα τή φωτογραφία...

Εμιναν σιωπηλοί, βυθισμένοι στίς σκέψεις τους.

Εκύτταξα τή φωτογραφία...

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τότε τὰ ἄγρια πλάσματα μὲ τὰ δαδιά γύρισαν καὶ πλησίασαν σιγά-σιγά τὴν Ρόντα καὶ τὸν Ντάρελ.

Ὁ Ντάρελ ἔνοιωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ κόβεται ὅταν διέκρινε κάπως τὰ πλάσματα τῆς σατανικῆς ἐκείνης στρατιάς. Θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶχε ἀντικρύσει δέκα φορές τὰ δηλητηριώδη φείδια παρὰ τὴν φρικτὴ, ἀπίστευτὴ ὀπτασία τῶν βρυκολάκων ἐκείνων πού περπατοῦσαν. Ἀκουσε τὴν τρομαγμένη κραυγὴ τῆς Ρόντα καὶ ἔνοιωσε τὰ νύχια τῆς νὰ χώνωνται μέσα στὸ μπράτσο του.

—Νίξ! οἱ μισοπεθαμένοι! Οἱ μισοπεθαμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Νύφη γιὰ τοὺς φρικτοὺς ἀνθρώπους

Ἴσως τὰ πλάσματα ἐκεῖνα νὰ εἶχαν ὑπάρξει κάποτε ἄνθρωποι —τώρα ὅμως δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ἀκατονόμαστα ὀρχή σκέπαζαν διάφορα σημεῖα τῶν παραμορφωμένων, ἀπαισίων κορμιῶν τους. Τὰ κορμιά ὅμως ἐκεῖνα καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μπράτσα καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ἦσαν τρομακτικά.

Ὁ Ντάρελ ἔνοιωσε, τὴν τρέλλα νὰ χώνεται μέσα στὸ μυαλό του, κυττάζοντας τὰ μέλη ἐκεῖνα τῶν μισοπεθαμένων πού ἦσαν μόνον σκελετοί, ὅπως τὰ μισὰ κορμιά τῶν φειδιῶν.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ τέρατα εἶχε μόνον κόκκαλα ἀντὶ γιὰ μπράτσα καὶ χέρια... Τὸ πρόσωπο ἐνὸς ἄλλου δὲν ἦταν παρὰ μιά μάσκα ἀπὸ κόκκαλο. Μερικοὶ περπατοῦσαν μὲ πόδια πού δὲν εἶχαν οὔτε ἴχνος σάρκας, σάν νὰ τοὺς ἔβλεπε κανεὶς μέσα ἀπὸ μιά διαφανή πλάκα ἀκτίνων Χ. Καὶ ὅμως λειτουργοῦσαν θανάμια, σάν νὰ ἦσαν σκεπασμένα φυσιολογικῶς μὲ μυῶνες, νεῦρα καὶ σάρκα.

Τὰ πτωματώδη, μισοσκελετωμένα μέλη τῆς ἀπαισίας στρατιάς ἐσφίξαν περισσότερο τὸν κύκλο τους γύρω ἀπὸ τὸ ζευγος, χειρονομώντας καὶ πηδώντας τρελλά. Τὰ μισοπεθαμένα πρόσωπά τους εἶχαν ἕνα ἀνατριχιαστικὸ, μόνιμο μορφασμὸ, σάν αὐτὸν πού ὁ Ντάρελ καὶ ἡ Ρόντα εἶχαν δῆ στὸ πρόσωπο τοῦ Ρόξτον. Τὰ γουρλωμένα μάτια τους νόμιζες ὅτι θάβγαζαν ἀπὸ τὶς κόγχες τους ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

Ἐπὶ ἀρχετὰ δευτερόλεπτα ὁ Ντάρελ παρέλυσε ἀπὸ ἀηδία καὶ τρόμο. Ἐρεῖνε ἀκίνητος, κυττάζοντας τὰ πλάσματα νὰ πλησιάζουν. Ὑστερα, ἡ ξαφνικὴ κραυγὴ φρίκης τῆς Ρόντα γαλβάνισε τὰ νεῦρά του.

Ἐνὰ κοκκαλιάρικο χέρι εἶχε ἀπλωθῇ πρὸς τὴν νέα, δάκτυλα σάν τανάλιες ἀπὸ σκληρὸ σελουλόιντ ἐσφίγγαν τὸ τὸ μπράτσο τῆς.

Ὁ Ντάρελ σήκωσε τὸ περιστροφὸ του καὶ σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ νεκροζώντανου καὶ πῆγε τὴν σκανδάλη. Ὅταν μπόρεσε νὰ δῇ καθαρά, διέκρινε μιά μαύρη τρύπα ἐπάνω στὸ γκρίζο κόκκαλο τοῦ φρικτοῦ κεφαλιοῦ. Σιωπηλὰ τὸ τέρας κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε στὸ ἔδαφος.

Ὁλόκληρη ἡ στρατιά ὀρίστηκε ἐπάνω στὸν Ντάρελ προτοῦ κατορθώσῃ νὰ ἐκναυροβολήσῃ. Τὸ περιστροφὸ ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του ἐνῶ δάκτυλα χωρὶς σάρκα σφίγγονταν γύρω ἀπ' τὸν λαιμὸ του καὶ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ γονατίσῃ. Εἶδε τὴν Ρόντα νὰ πηδᾷ μακριὰ ἀπὸ τὰ τέρατα, εἶδε τὸ σακκάκι τῆς καὶ τὸ φουστάνι τῆς νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ λεπτὸ σῶμά της στὴν προσπαθειὰ τῆς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἄρπαγμά τους.

Κοκκαλιάρικα δάκτυλα κατάρθωσαν νὰ τὴν ἀρπάξουν ὠστόσο καὶ ὁ Ντάρελ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ παύῃ νὰ κτυπᾷ.

Οἱ φρικτοὶ ἄνθρωποι πού εἶχαν πιάσει τὸν Ντάρελ ἔπασαν πρὸς στιγμὴν νὰ τὸν κρατοῦν, κορφώνοντας τὰ διφασμένα βλέμματα τους ἐπάνω στὸ μισόγυμνο σῶμα τῆς νέας.

Ἡ Ρόντα εἶχε γονάτισε σηκώνον-τας ἱκετευτικὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐ

ρανό. Ὁλόκληρη ἡ στρατιά ὀρίστηκε τότε ἐπάνω της. Πειναλέα χέρια προσπάθησαν νὰ τὴν χαιδέψουν.

Σάν τρελλός, ὁ Ντάρελ ἀναποδογύρισε ἐκείνους πού βρισκόνταν ἐπάνω του. Σηκώθηκε ὀρθιος, ὥρμησε μὲ λύσσα πρὸς τὸν ὄγκο πού εἶχε σχηματισθῇ γύρω ἀπὸ τὴν νέα, ἔσπρωξε βίαια ἀπὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς μισοπεθαμένους καὶ γονάτισε κοντὰ στὸ σῶμα τῆς Ρόντα. Τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του ὅταν εἶδε ὅτι τὰ χεῖλιά της ἦσαν ματωμένα. Ἡ νέα ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια τῆς πῆγαν στὸ κάτω μέρος τοῦ μισόγυμνου σώματός της.

—Νίξ, ψιθύρισε...

Πάλι τὰ φρικτὰ χέρια σφίχτηκαν γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ντάρελ. Τὸν ἀνάγκασαν νὰ σηκωθῇ, τὸν τραβήξαν ἀπὸ κοντὰ τῆς, προτοῦ ἀκούσῃ ἐκεῖνο πού ἡ νέα εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ λέγῃ. Εἶδε τοὺς ἀποκρουστικοὺς ἀνθρώπους νὰ τὴν σηκώνουν καὶ νὰ προχωροῦν κρατώντας τὴν.

Ἡ μακάβρια στρατιὰ μισοτραβώντας καὶ μισομεταφέροντας τὸν Ντάρελ καὶ τὴν κοπέλλα τοὺς παρέσυρε μαζί της. Δὲν ἐξήκολούθησαν νὰ ἀνεβαίνουν, ἀλλὰ ἔστριψαν καὶ πῆραν ἕνα στενὸ μονοπάτι πού στριφογύριζε σάν ἀκατανόητος λαβυρίνθος ἀνάμεσα ἀπὸ τεραστίους βράχους.

Ὁ Ντάρελ παρετήρησε ὅτι πλησιάζαν σιγὰ πρὸς τὴν πηγὴ τοῦ γαλάζιου προβολέως, ὅτι εἶχαν ἀκόμη νὰ κάνουν ἀμέτρητους ἐλιγμούς μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ αὐτοὶ πού τοὺς μετέφεραν δίσταζαν γιὰ τὸν δρόμο πού ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν.

Ξαφνικὰ βγήκαν πίσω ἀπὸ ἕναν ὀγκώδη βράχο καὶ ἄρχισαν νὰ περπατοῦν σ' ἕναν ἀνοικτὸ δρόμο. Ἀντίκρου τους, στὴν κορυφὴ σχεδὸν τοῦ βουνοῦ κτισμένο πλάγιο, σάν φρούριο, μὲ τοίχους χωρὶς παράθυρα, βρισκόταν ἕνα κτίριο. Στὴν βάση τοῦ κτιρίου βρισκόταν ἡ πηγὴ τοῦ γαλάζιου προβολέως. Σιγὰ σιγὰ τὸ φῶς ἄρχισε νὰ ἐλαττώνεται καὶ τελικῶς ἔσβυσε.

Ὅλοι μαζί προχώρησαν πρὸς τὸ κτίριο, σπατάλησαν μπροστὰ στὴν σκοτεινὴ πόρτα του. Χέρια δίχως σάρκα κτύπησαν δυνατὰ τὴν πόρτα.

Ὁ Ντάρελ ἔβριξε μιά ματιά στὴν Ρόντα καὶ εἶδε νὰ τρέμῃ σπασμωδικὰ τὸ μισόγυμνο σῶμά της. Τὰ μάτια τῆς ζητοῦσαν τὰ δικά του, προσπαθώντας νὰ τοῦ δώσουν νὰ καταλάβῃ κατὰ τὴν κύτταξε, κούνησε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα χαμηλοτάβανο μισοφωτισμένο χῶλ. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ χῶλ ἐκείνου ἦταν ἀποπνικτικὴ. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἡ πόρτα του δὲν ἀνοίγε παρὰ ἐξαιρετικὰ σπάνια γιὰ τὸν ἔξω κόσμον.

Ἡ προσοχὴ τοῦ Ντάρελ πῆγε στὴν μορφή πού στεκόταν στὸ χῶλ. Ἦταν ἡ μορφή μιᾶς γυναίκας. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὠραίο, ἑξωτικό, ἐκτός ἀπὸ τὰ μάτια, πού ἦσαν θολὰ καὶ χωρὶς ἔκφραση. Τὰ μάτια ἐκεῖνα στράφηκαν πρὸς τὸν Ντάρελ καὶ ὕστερα πρὸς τὴν Ρόντα. Ὁ Ντάρελ τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ἡ γυναίκα τὴν ὁποίαν εἶχαν συναντήσῃ στὴν βάση τοῦ βουνοῦ. Εἶχε τρέξει πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ εἶχε πρὸ-κάνει νὰ ντυθῇ.

—Βίρα! φώναξε ἡ Ρόντα μόλις τὴν εἶδε.

Ἐτρεξε πρὸς αὐτήν.

—Βίρα! Τί κάνεις ἐδῶ; Ποῦ εἶναι ὁ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ

Ὁ Νίξ Ντάρελ μὲ τὴν Ρόντα Μπέννερ ἀνεβαίνουν στὸ βουνὸ τῶν φειδιῶν ἀναζητώντας τὸν Ντάβιντ Ἐκαρτ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἕξ μηνῶν ἔπρεπε γιὰ ἐκεῖ πρὸς συνάντησιν τοῦ καθηγητοῦ Λετρώ πού διαικτείνεται ὅτι ἀναγκάζει τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἐν τῷ μεταξύ νυχτώνει καὶ μέσα σ' ἕνα φρικτὸ περιβάλλον, ὅπου ἡ δυσσομία τῶν ἀπουντεθειμένων πτωμάτων τῶν φειδιῶν τοὺς πνίγει, βόσκουν παραμορφωμένο καὶ ἔτοιμοθάνατο τὸν ὑπὲρθε τοῦ Ἐκαρτ, Ρόξτον, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ξεφυγὰ, τοὺς συνιστᾷ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

Κατὰ μήκος τῶν τοίχων ἦσαν παρατεταγμέναις ὀγκώδεις πέτρες, σάν νὰ εἶχον το-

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

νὰ φύγουν γιὰ τὸ Λετρώ θὰ τοὺς συλλάβῃ καὶ δὲν τοὺς ὑποβάλλῃ σὲ φρικτὰ βασανιστήρια γιὰ νὰ τοὺς παραμορφώσῃ ὅπως ἔκανε σ' αὐτὸν καὶ στὸν Ἐκαρτ. Ἐνῶ οἱ δύο νέοι τρομαγμένοι ζητοῦν νὰ φύγουν βρισκόνται ἔξω ἀπὸ τὸν κελὸν ἀπὸ ἕνα πληθὺς πλάσματων φρικτῶς παραμορφωμένων μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ Βίρα Ἐκαρτ ἀδελφὴ τοῦ Ντάβιντ. Τὰ πλάσματα αὐτὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς παρυσύρουν πρὸς ἕνα φρούριον ὅπου βρίσκεται ἐγκατεστημένος ὁ δόκτωρ Λετρώ, ἐπονομαζόμενος «Ἀρχὸν τοῦ θανάτου».

Τὸ μοῖρῃ μου. Ὑπῆρχε κατὶ τὸ τρομακτικὸ ἀλλόκοτο, τὸ τρελλό, μέσα στὴν ἄτονη φωνὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Ὁ Ντάρελ αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ περισσότερο φόβο ἀπ' αὐτὴν παρὰ ἀπὸ τὰ φρικτὰ ἀνθρώπινα ἐρεῖπια πού τὴν περικύκλωναν.

—Καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν με ἀναγνωρίζει ἡ Βίρα, ψιθύρισε με τὸ ῥόμο ἡ Ρόντα. Εἶναι τρελλή... Ὁ Λετρώ...

Ἀνατρίχιασε καὶ δὲν ἀποτελεῖσθαι τὴν φράση τῆς.

—Ἐλάτε μαζί μου!

Ἡ νέα εἶχε τώρα προσφέρει αὐτὲς τὶς λέξεις μὲ λύσσα, κουνώντας τὰ γαντωμένα χέρια τῆς.

—Μ' ἀκούτε; Ἐλάτε μαζί μου!

Ἀκολουθῆσαν τὸ παράξενο καὶ ἡδονικὸ ἐκεῖνο πλῆγμα στὸ βάθος τοῦ χῶλ. Ἡ γυναίκα ἀνοίξε τότε μιά πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει κατὶ σκάλες. Οἱ μισοπεθαμένοι πῆγαν ἀπὸ μιά ἄλλη πόρτα, ἀφήνοντας, πρὸς τὸ παρόν, τὸν Ντάρελ καὶ τὴν Ρόντα μόνους μὲ τὴν Βίρα Ἐκαρτ.

Ντάβιντ;

Καμμιὰ λάμψις ἀναγνωρίσεως δὲν φάνηκε στὰ μάτια τῆς νέας. Κύτταξε σάν ἡλιθία τὴν ἀρραβωνιαστικὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ὑστερα σήκωσε τὰ χέρια τῆς, πού φοροῦσαν γάντια, καὶ τοὺς ἐγενεψε νὰ μπουρ νὰ μέσα. Τὰ χεῖλιά της ἀνοιγόκλεισαν καὶ τὰ λόγια βγήκαν ἀπὸ τὸν λάρυγγά της χωρὶς κανένα τόνο.

—Ἐλάτε μαζί μου. Ὁ Ἀρχὸν τοῦ θανάτου σὰς περιμένει. Ἐλάτε μαζί μου.

Ἡ Βίρα ἔξακολούθησε νὰ κατεβαίνει πρώτη τὶς σκάλες, σιγομουρμουρίζοντας ἀκατανόητα λόγια. Ἡ Ρόντα κατέβαινε δεύτερη καὶ τελευταίος ὁ Ντάρελ.

Ἐφθασαν ἔτσι σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Ἡ Ρόντα κοντοστάθηκε καὶ ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ Ντάρελ.

—Νίξ, ψιθύρισε... Νίξ...

Ἡ Βίρα Ἐκαρτ ἔκανε ἀτότομα μεταβολὴ

—Ἐλάτε! εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Ὑστερα, ὑψώνοντας ξαφνικὰ τὸν τόνο οὐρλιάσε:

—Ἐλάτε, λοιπόν!

Ἡ Ρόντα προχώρησε πάλι καὶ ὁ Ντάρελ τὴν ἀκολουθῆσε, διερωτώμενος τί σκόπευε νὰ τοῦ πῇ ἡ συνοδός του.

Ἡ Βίρα Ἐκαρτ στάθηκε ἀπότομα, ἄπλωσε μὲ ἐπιστημονικὰ τὸ γαντωμένο χέρι τῆς καὶ ἀνήγγειλε.

—Ὁ Ἀρχὸν τοῦ θανάτου σὰς περιμένει, ἐδῶ!

Ὁ Ντάρελ καὶ ἡ Ρόντα διέσχισαν μαζί τὸ κατώφλι τῆς πόρτας πού τοὺς εἶδεινε ἡ τρελλή. Βρέθηκαν σ' ἕνα ὑπόγειο δωμάτιο τοῦ ὁποῖου οἱ βραχώδεις τοῖχοι γυάλιζαν ἀπὸ τὶς σταγόνες τῆς ὑγρασίας.

Ἐνὰ κίτρινο φῶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν λάμπα πού ἦταν κρεμασμένη στὸ χαμηλὸ ταβάνι.

Τὸ δωμάτιο ἦταν πολὺ μακρὸ. Ὁ Ντάρελ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μέγεθός του, γιὰτὶ τὸ πῶς μὲρος τοῦ δωματίου ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

ποθετηθῇ ἐκεῖ ἀντὶ καθισμάτων γιὰ θεατὰς. Στὸ κέντρον σχεδὸν τοῦ δωματίου, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ κίτρινο φῶς τῆς λάμπας, ὑπῆρχε ἕνα στερεὸ πέτρινο τραπέζι. Ἐπάνω σὺν τραπέζι ἦταν τοποθετημένο ἕνα βαρὺ κουτὶ ἀπὸ μαῦρο ξύλο. Τὸ κουτὶ ἦταν κλειστὸ.

Κοντὰ σὺν τραπέζι στεκόταν δύο ἄνδρες καὶ κύτταζαν τὴν Ρόντα μὲ μάτια γεμάτα φρίκη.

Ἀγριεῖς τοῦφρες κόκκινων μαλλιῶν ἐβγαίνουν ἀπὸ ἕνα καπέλλο πού σκέπαζε τὸ μισὸ πρόσωπο τοῦ ἐνός. Τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ἦταν σχεδὸν χωρὶς καθόλου σάρκα. Τὰ μάτια, μαῦρα καὶ γορλωμένα, κατεβρόχθιζαν κυριολεκτικὰ τὶς ὥστες καμπυλωτῆς τοῦ μισόγυμνου σώματος τῆς Ρόντα.

Ἡ νέα πῆγε ἄθελα κοντὰ στὸν Ντάρελ, σάν νὰ ζητοῦσε τὴν προστασία του ἐναντίον τοῦ ἀπρεποῦς πειναλέου ἐκείνου βλέμματος.

—Ὁ Λετρώ! ψιθύρισε. Ὁ Καθηγητὴς Λετρώ, αὐτὸς μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά! Ἐχῶ δῆ, πολλὰς φορές τὴ φωτογραφία του, προτοῦ γίνῃ... Ἀρχὸν τοῦ θανάτου!

Ὁ δεύτερος, πού στεκόταν σὲ ἐνὸς βήματος ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Ἀρχὸνα τοῦ θανάτου, ἦταν ἕνα ἀκόμη πῶ ἀνατριχιαστικὸ δεῖγμα τῶν μισοπεθαμένων. Ἦταν κουρελιάθης, σάν αὐτοῦς. Τὸ κεφάλι του ἦταν ὀλότελα ξυρισμένο. Τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του ἦσαν κόκκαλα σκέτα. Τὰ σαγόνια τεράστια.

Ἀπὸ τὸ παραμορφωμένο στόμα του ἡ γλῶσσά του ἦταν κρεμασμένη μονίμως πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ ἐμφάνισίς του ἦταν ἀπερίγραπτη. Ξεπερνοῦσε κάθε ὄριο, ξεπερνοῦσε καὶ τὶς ἀνατριχιαστικὰς ἀκμὴ ἐμφανίσεις πού βλέπουν οἱ μικροὶ στοὺς ἐφιόλτας των.

—Ὁ Ντάβιντ; φώναξε ἡ Ρόντα. Ὁ Ντάβιντ Ἐκαρτ!

Ἐκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ φρικαλέο πλάσμα ἄλλ' ὑπεχώρησε ἐντρομή ὅταν τὸ εἶδε νὰ κινηθῇ καὶ ἐκεῖνο πρὸς αὐτήν.

Ἡ Βίρα Ἐκαρτ ἄρχισε νὰ ἀναπνέει λαχρῶς. Τὰ βλέμματα τῆς καρφώθηκαν στὸ ἀποτρόπαιο πρόσωπο τοῦ θύματος.

—Ναί, μούγκρισε. Ὁ Ντάβιντ!

Ἡ ἄγρια μορφή τοῦ Λετρώ, τοῦ Ἀρχόντος τοῦ θανάτου, προχώρησε ἀγὰ πρὸς τοὺς δύο νέους. Ἡ φωνὴ του ἀκούσθηκε ἡρεμῇ, ἀλλὰ καὶ τρομακτικῇ ταυτοχρόνως.

—Ναί, Ρόντα Μπέννερ, αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού ἀπέμεινε ἀπὸ τὸν Ντάβιντ Ἐκαρτ! Καθόλου ὠραίο, εἰ; Οὐτε καὶ ἐγὼ εἶμαι ὠραῖος, βέβαια, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω. Ἀλλ' ἐμεῖς οἱ ἐπιστήμονες θυσιάζομε τὰ πάντα γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Σκεφθῆτε ὅμως, ἂν ἡ ἀνθρωπότης ὠφελήθῃ ἀπὸ τὶς θυσιές μας!

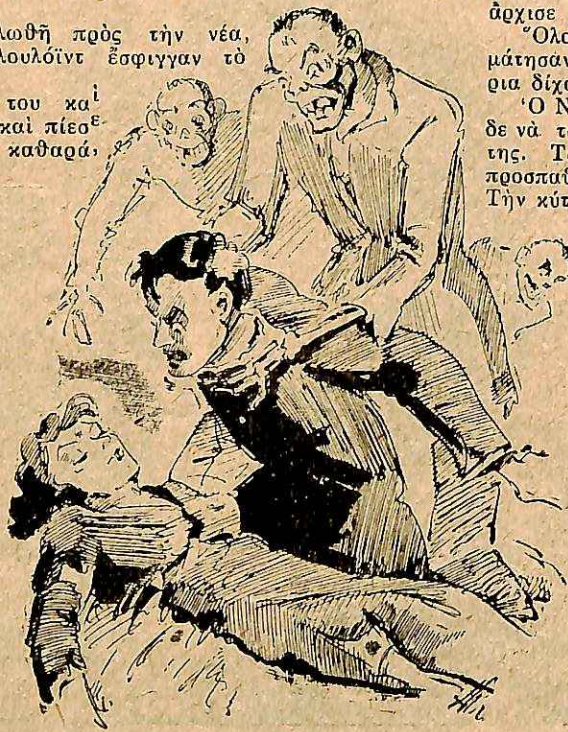
Δὲν εἶν' ἔτσι, Ντάβιντ;

Εἶχε γυρίσει πρὸς τὸν Ἐκαρτ, τοῦ ὁποῖου τὸ μακάβριο πρόσωπο τὸν κύτταξε μὲ ἡλιθίον ὄψος.

—Λέγε λοιπόν, Νταβιντ, δὲν εἶναι ἔτσι; σὺβλῆσε ὁ Λετρώ, λυσσασμένος.

Τὸ ἀποκρουστικὸ κεφάλι τοῦ Ἐκαρτ κινήθηκε καταφατικὰ. Ὁ Λετρώ φάνηκε ἱκανοποιημένος. Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὴν Ρόντα.

—Ναί, θυσιάσαμε πολλὰ πράγματα πρὸς χάριν τῆς Ἐπιστήμης. Προχωρήσαμε μὲ τεράστια ἄλματα. Μοῦ μένει ὅμως ἕνα τελευταῖο πείραμα προτοῦ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον μου καὶ μπουρ νὰ τὸ θέσω ὑπ' ὄψει τοῦ κόσμου. Καὶ τώρα ἐσεῖς Ρόντα Μπέννερ, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ντάβιντ, γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἔχει μιλήσει πολλές φορές—ὅταν μποροῦσε ἀκόμη νὰ μιλή—ἤλθατε στὸ φρούριόν μου. Καὶ τὸ πείραμά μου θὰ γίνῃ, μὲ ἐπίτευχία. Δὲν χολακεύεσθε μαθαίνοντας ὅτι θὰ παίξετε ρόλο ἀποφασιστικοῦ παραγόντος σὲ πρῶτα βήματα μιᾶς προσαπθείας πού ἀποβλέπει στὸν διπλασιασμὸ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ φρικτὰ χέρια σφίχθηκαν στὸ λαιμὸ του

Δυὸ ἄνδρες κύτταζαν τὴν Ρόντα μὲ βλέμματα γεμάτα φρίκη.

ΤΑΪΤΗ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η Πολυνησία είναι της μόδας. Δεν υπάρχει φιλμ που ή υπόθε- σίς τους να μην εξελίσσεται στις τροπικές χώρες, και το όποιον να μην έχει γυρισθεί στη χώρα του θερμού έρωτος και των μα- γευτικών τοπίων της ευτυχισμένης αυτής χώρας που βρίσκεται στην άγκαλιά του Ωκεανού και δολοχλές εκατοντάδες μίλια μα- κρυά από την Αδελφότητα. Η Ταΐτη είναι το πιο μεγάλο από τα νησιά της ομάδας του. Όταν το ιδή κανείς στον γεωγρα- φικό χάρτη της Ωκεανίας θα νομίση πως βρίσκεται στα σύνορα του κόσμου...

Η Ταΐτη έχει άφθονον ήλιο, όργιωδη βλαστήση και ώραιες γυναίκες. Τα τρία αυτά πράγματα άξίζουν για τους Ιθαγενείς όσο ο κόσμος δολοχλός. Οι φυσικές καλλονές είναι τόσο συναρπαστι- κές και άριστουρηματικές ώστε όποιος τις θαυμάζει ξεχνιέται πως ζή σ' ένα κόσμο θνητών. Η άτμόσφαιρα είναι καθαρή, έλα- φρά και θερμή, σαν γελαστό παιδάκι.

Οι γυναίκες της Ταΐτης νομίζει κανείς πως γεννήθηκαν για τον έρωτα είναι φλογερές, φιλόξενες, σαγηνευτι- κές και χωρίς κα- νένα τεχνητό στολίδι. Όταν σε κυττάζουν στα μάτια σ' αφήνουν να νοιώσης δολοχλρο το χαμόγελο της ψυχής τους κι' αυτό το κάνουν άπαιδευτικό, άφελόστατα, γιατί δεν ξέρουν τί σημαίνει ντρο- πή.

Ο ήλιος έδωσε στο αίμάτους τις θερμές ακτίνες που από χι- λιάδες χρόνια θερμαίνουν την τό- πο. Κι' όμως. Όπως τις περι- γράφουν οι διάφοροι μυθιστοριο- γράφοι, οι γυναίκες της Ταΐτης δεν είναι καθόλου παθητικές. Άγαπών ήρεμα χωρίς προσπά- θεια και χωρίς δύναμη. Ο καθέ- νας που επισκέπτεται αυτό το μα- γευτικό νησί του Ωκεανού είναι άδύνατον να μην γνώρισε εκεί μια έρωτική περιπέτεια να μην συνήντησε με τη δύση του ήλιου, μέσα στις φοινικίες, καμιά άπ- τίς ώραιες Ταϊτιανές που τα κορ- μιά τους μοιάζουν με αγάλματα και τα μάτια τους με φλόγες. Οι Ταϊτιανές, αγαπούν χωρίς να έμ- πορεύονται την όμορφιά τους. Όπως μιάν άλλη έποχή να ήταν διαφορετικές. Γάμοι στην Ταΐ- τη γίνονται καθημερινώς. Άν- δρες και γυναίκες παντρεύονται χωρίς καμιά κακία και μίσος, άλ- λά πάντα με χαμόγελο στα χείλη όπως χαμογελά πάντα ο ούρανος του νησιού των. Ημέρα του γά-μου, είναι ή ημέρα του τραγου- διού, του χορού και του θορύβου. Άλλ' όχι μέρα έρωτος ή πάθους.

Ο σύζυγοι είναι κάποτε και άπιστοι, αλλά χωρίς κακία, χωρίς επιθυμία. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο «άδικημένος» σύζυγος έχει το δικαίωμα να διαλύση τον γάμο. Υπάρχουν όμως κι' έρωτες τόσο παθητικοί, τόσο πλατωνικοί, τόσο ιδεώδεις που όταν δεν φτάσουν στο κορύφωμά τους καταλή- γουν σε δράματα. Στην Ταΐτη, καθώς λέγει ή παράδοσις, ένας νέος αγάπης κάποτε μια κοπέλλα. Οι γονείς της δεν ήθελαν ού- τε ν' άκούσουν καν για γάμο. Όλα τα μέσα που μετεχειρίσθη- σαν οι δυο νέοι για να πείσουν τους γονείς των ύπηρεσαν μάταια. Και μιάν ώρα ή ημέρα, οι δυο νέοι, που δεν είχαν φιληθί ποτέ, ανέβηκαν επάνω σ' ένα βράχο και οίχτηκαν μαζί στη θάλασσα. Οι Θεοί, εύπλαχτικοί, τους μετέτρεψαν, εκείνον σε σκυλόψαρο και εκείνην σε χελώνα. Από τότε το ζεύγος ζή ευτυχισμένο μέσα στα νερά του Ωκεανού.

Σχεδόν σ' όλα τα νησιά της Ωκεανίας υπάρχει ένας βράχος από τον όποιον οι Ιθαγενείς λένουν και ορκίζονται ότι όταν πάνε εκεί το βράδυ και κυττάζουν μέσα στα νερά βλέπουν τα δυο έρω- τευμένα ζώα της θάλασσας.

Σύμφωνα λοιπόν, με αυτή την παράδοση, την όποιαν από χρό- νια άκολουθούν οι νέες και οι νέοι της Ταΐτης, ο έρωας πρέπει να είναι ελεύθερος και να μην «βασανίζει τις ψυχές» γιατί διαφερε- ρετικά καθημερινώς θα ύπηρεζαν άπειρα θύματα του έρωτος, θάπα- φταν οι έρωτευμένοι από τον «βράχο της αγάπης» στη θάλασσα και, σύμφωνα με την παράδοση πάντα, θα γίνονταν ζώα της θα- λάσσας.

Ο γάμος των Ταϊτιανών πλουσιών είναι κάτι το φαντασμαγο- ρικό. Πρέπει να είναι πανσέληνος για να παντρευτούν δυο πλου- σιοι νέοι. Η τελετή του γάμου διαρκεί επτά ημέρες. Άρχίζει ά- πό το βράδυ της πρώτης ημέρας και τελειώνει με την δύση του ήλίου της έβδομης ημέρας. Οι νεόνυμφοι φορούν τα γραφικά κα- στούμια τους και στα κεφάλια τους στεφάνια από αγριολούλουδου Παρουσιάζονται, μαζί με τους συγγενείς των μπροστά στον φύλαρ- χο ό όποιος έκτελει και χρέη ιερωμένου και του λένουν «πως οι καρδιές τους φλογίστηκαν από τον έρωτα και θέλουν να περύ- σουν μαζί τη ζωή τους». Ο φύλαρχος τότε, κρατώντας στο χέρι του ένα πυρωμένο σίδερο, αϊχμηρό και μακρύ, τους εγγίζει έλαφρώ- στο στήθος, προς το μέρος της καρδιάς και τους λέγει. «Να εί- ναι οι καρδιές σας πάντα θερμές σαν αυτό το σίδερο, από έ- ρωτα, άφροσύνη και πίστη.

Μετά απ' αυτό άρχίζουν οι χοροί των κορασίδων, που φορούν κι' αυτές στεφάνια από λουλούδια και κάθε μια διαλέγει τον και- ρο της τελετής και λέγουν στον φύλαρχο. «Γιορτάσαμε την αγάπη μας και τώρα θέλομε να φτιά- ξομε μια καλόβα για να την φυ- λάξομε». Ο φύλαρχος τότε μαζί με τους συγγενείς των νεόνυμφων πηγαίνουν σε μια καινούργια κα- λύβα, άνοίγουν την πόρτα της κι' αφήνουν να περάσουν οι νεόνυμ- φοι. Ύστερα, γίνεται, γύρω από την καλόβα ο τελευταίος χορός των κορασίδων και νέων ό όποιοι με το πέσιμο του ήλιου απομακρύνονται τραγουδώντας.

Φαντασθήτε τώρα την άτελείωτη αυτή γαμήλιο τελετή, στη μαγική νηί της Ταΐτης όπου ο ήλιος λάμπει κι' η θάλασσα μοιά- ζει μ' άπέραντη ήρεμη καταγάλανη λίμνη μέσα στην όποιαν, άντικατοπτρίζονται τα αϊωνόβια δένδρα και ή όργιωδής βλά- στησις.

Ο γάμος αυτός, πιθανόν να μη διαρκέση πολυν καιρό. Γιατί τόσο οι Ταϊτιανές όσο και οι Ταϊτιανοί, χορταίνουν πολυ σύντο- μα από τον ίδιο έρωτα και ζητούν καινούργιες συγχινήσεις. Και τις βρίσκουν στους Εύρωπαίους που μαγεύονται από την καλλονή της φύσεως, παραδίνονται στις άγκαλιές των ώραιων Ταϊτιανών. Ο έρωας, είναι το σύμβολο της ζωής, στο μαγευτικό και μα- κρινό νησί του Ειρηνικού.

Εκεί παραμένουν επί εξη ή- μέρες, τρώγοντας φρούτα και καρύδες.

Ύστερα ξαναγυρίζουν στον τό- πο της τελετής και λένουν στον φύλαρχο. «Γιορτάσαμε την αγάπη μας και τώρα θέλομε να φτιά- ξομε μια καλόβα για να την φυ- λάξομε». Ο φύλαρχος τότε μαζί με τους συγγενείς των νεόνυμφων πηγαίνουν σε μια καινούργια κα- λύβα, άνοίγουν την πόρτα της κι' αφήνουν να περάσουν οι νεόνυμ- φοι. Ύστερα, γίνεται, γύρω από την καλόβα ο τελευταίος χορός των κορασίδων και νέων ό όποιοι με το πέσιμο του ήλιου απομακρύνονται τραγουδώντας.

Φαντασθήτε τώρα την άτελείωτη αυτή γαμήλιο τελετή, στη μαγική νηί της Ταΐτης όπου ο ήλιος λάμπει κι' η θάλασσα μοιά- ζει μ' άπέραντη ήρεμη καταγάλανη λίμνη μέσα στην όποιαν, άντικατοπτρίζονται τα αϊωνόβια δένδρα και ή όργιωδής βλά- στησις.

Ο γάμος αυτός, πιθανόν να μη διαρκέση πολυν καιρό. Γιατί τόσο οι Ταϊτιανές όσο και οι Ταϊτιανοί, χορταίνουν πολυ σύντο- μα από τον ίδιο έρωτα και ζητούν καινούργιες συγχινήσεις. Και τις βρίσκουν στους Εύρωπαίους που μαγεύονται από την καλλονή της φύσεως, παραδίνονται στις άγκαλιές των ώραιων Ταϊτιανών. Ο έρωας, είναι το σύμβολο της ζωής, στο μαγευτικό και μα- κρινό νησί του Ειρηνικού.

ORSI

—Μου κόπηκε το τυρί μ' ένα μαχαίρι άκάθαρτο !
—Ακάθαρτο ; Τί λέτε ! Πού όλίγου έκοψα μ' αυτό το μαχαί- ρι σαπουνί.

που ; Είμαι βέβαιος ότι ή καρδιά σας θα άνατριχιάζει από χιρά. Σας περίμενα τόσο καιρό, Θεέ μου, τόσο καιρό !

Στάθηκε κοντά στην νέα και τα μάτια του έβγαζαν φλόγες. Γά χέρια του άπλώθηκαν, άγγισαν τρέποντας τους λεπτοκαυμμέ- νους ώμους της κοπέλλας, ενώ τα βλέμματα του καρφωνόνταν από στήθος της που άνεβοκατέβαιναν άτακτα.

—Έσείς, βροντοφώνησε, θα είσθε το τελευταίο μου πείραμα. Το άτομικό μου πείραμα.

Η Ρόντα έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και πήγε πάλι κοντά στον Ντάρελ.

—Όχι, όχι, είπε κλαίοντας. Πρέπει να μās άφήσετε να φύ- γωμε. Ήλθαμε για να σώσωμε την Νεάβινε. Δώστε τόν μας και άφήστε μας να φύγωμε !

—Ο Ντάβιντ Έκαρτ, είπε γελώντας ο Λετρώ, δεν μπορεί πεινά να σωθί. Έσείς.

Είχε στραφή προς τόν Ντάρελ σηκώνοντας τους ώμους. —Έσείς είσθε περιττός έδω. Έχομε ήδη κάνει όλα τα δυνα- τα πειράματα σε άνδρας. Δεν έχετε, για να πιστοποιήσετε αυτό, παρά να ρίξετε ένα βλέμμα σ' αυτούς που σας έφεραν έδω. Θα σας κάνω τη σχετική ένεση και θα γίνετε μέλος της κοινωνίας των μισοπεθαμένων. Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε καλλίτερο για σας. Δεν πρόκειται άλλωστε να υποφέρετε πολυ. Λίγος πόνος και τελείωσε. Στους άλλους αυτούς άναγκά- σθηκαν να καταστρέψουν το μεγαλείτερο μέρος του λογικού των. Σε σας ίσως θα εύχαριστηθώ να άφήσω άθικτο το λογικό. Άλλά ή Ρόντα Μπένινε.

Εκτύπησε πάλι το μισόγυμνο σώμα της νέας. —... ή Ρόντα Μπένινε μου είναι άπαραίτητη για το κυριώτερο πείραμά μου. Έγώ ο Λετρώ, ο Άρχων του θανάτου, άπεφάσισα να την κάνω νύφη για τους μισοπεθαμένους !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ.

Η έπιστήμη της φρίκης

Ο Ντάρελ έτριξε τα δόντια και ώρμησε προς τόν Λετρώ. Η γροθιά του βρήκε το νεκρό πρόσωπο του καθηγητού στο πηγού- νι. Τα κόκκαλα του Λετρώ έτριξαν. Ο Άρχων του θανάτου έπεσε ανάσκελα, ούρλιαζοντας.

Πολλά ζευγάρια χεριών άρπαξαν τότε τόν Ντάρελ και τόν έρ- ριξαν στο δάπεδο. Τόση ήταν ή προσοχή του προς το πρόσωπο του καθηγητού ώστε δεν είχε άντιληφθί την άθόρυβη είσοδο της ιερής των μισοπεθαμένων που είχαν μπη ένας—ένας και είχαν πάρει θέση στα πέτρινα καθίσματα της αίθουσής.

Πέντε έξ από τους νεκροζώντανους εκείνους είχαν σπεύσει στις φωνές του Λετρώ και είχαν χυμύξει επάνω στον Ντάρελ. Γύρω γρίγ- γοντας τα χέρια του πίσω από τη ράχη του, τόν άπομάκρυ- ναν από τόν Λετρώ και τόν πηγαίναν προς τα πλάγια του δωμα-τίου. Τρείς άπ' αυτούς τόν κρατούσαν σφικτά, άκουμπώντας τον στον τοίχο.

Ο Λετρώ κούνησε το άπαίσιο κεφάλι του, σηκώθηκε με δυ- σκολία και έψαξε με το βλέμμα του για να βρή τόν Ντάρελ.

—Αυσκόλειψες τα πράγματα για τόν έαυτό σου, είπε χωρίς φα- νερό θυμό.

Ύστερα τράβηξε προς την Ρόντα.

Το άπαίσιο φαγωμένο πρόσωπο του Ντάβιντ Έκαρτ έσκυψε προς την νέα. Τα πόδια του έκαναν τα πρώτα άβέβαια βήματά τους προς αυτήν.

Βλαστημώντας άγρια, ο Άρχων του θανάτου τόν κλώτσησε με άπάνταστη βαναυσότητα. Το παπούτσι του βρήκε τόν δυστυχι- σμένο στο στομάχι, ο όποιος κυλίστηκε στο δάπεδο.

Ένα άτονο μουγκρητό βγήκε από τα χείλη της Βίρα Έκαρτ όταν ή νέα είδε την βαναυσότητα.

—Κάτσε φρόνιμα ! την διέταξε ο Λετρώ.

Η Βίρα άποτραβήχθηκε σηκώνοντας το χέρι, σιγομουρμουρί- ζοντας και κυττάζοντας διαρκώς το πονεμένο πρόσωπο του έα- πλωμένου άδελφού της.

Ο Ντάρελ παρετήρησε ότι όλα τα καθίσματα της αίθουσής ήταν τώρα πιασμένα από τις άποκρουστικές μορφές των άποκλή- ρων. Τουλάχιστον καμιά πενήντα είχαν συγκεντρωθί άθόρυβα μέσα στο δωμάτιο. Περίμεναν, ύπομονητικά—τί ;

Μία άπερίγραπτη λύσσα και άηδία πλημμύρισε τόν νέο καθώς έβλεπε τόν έαυτό του ίσοχρεωμένο να παρακολουθί τόν Λετρώ, χωρίς να μπορή να επέμβη. Ο Λετρώ είχε βάλει τα συχαμερά χέρια του στους ώμους της Ρόντα και την άνάγκασε να πλησιάση το πέτρινο τραπέζι.

Βλαστημώντας και ούρλιαζοντας και κλωτσώντας, ο Ντάρελ προσάτησε να έλευθερωθί από τα χέρια των τριών άποκλήρων που τόν κρατούσαν.

—Πρώτα άπ' όλα, μούγκρησε ο Λετρώ, έρχεται ή ένεσις του

όρρου. Η Ρόντα θα γίνη, τώρα άμέσως, το ώραιότερο μέλος της κοινωνίας μας της κοινωνίας των μισοπεθαμένων. Ύστερα....

Τα πειναλέα και άναίδη βλέμματα του Λετρώ «χάιδεψαν» από μακρυά το ύπεροχο σώμα της νέας. Ο Ντάρελ γύρισε το κεφάλι άλλου, σαν να ήθελε να διώξη την φρικτή και άνηθική εικόνα της σκηνης που προμήνυε το βλέμμα του Λετρώ.

Ο Άρχων του θανάτου έκανε ένα νόημα. Τέσσαρες από τους μισοπεθαμένους ώρμησαν προς το πέτρινο τραπέζι, στάθηκαν στις τέσσαρες γωνίες του άρπαξαν το μισόγυμνο σώμα της νέας και το τοποθέτησαν επάνω στο μάρμαρο του τραπέζιου.

Ο Λετρώ άνοιξε το ξύλινο κουτί, έβγαλε από μέσα μια τερα- στί σύριγγα, γεμισμένη από κάποιο κιτρινωπό υγρό. Ύστερα, με μια βανάυση χειρονομία, άρπαξε το μπράτσο της Ρόντα...

Η νέ' ούρλιασε από φρίκη και έκλεισε τα μάτια για να μη βλέπη τουλάχιστον την άπειλητική σύριγγα, να μην βλέπη τα άπαίσια και άχόρταγα μάτια του Άρχοντος του θανάτου που έξα- κολουθούσαν να την κυττάζουν με άκατανόμαστο πόθο.

—Λετρώ ! ούρλιασε ο Ντάρελ. Σιάσου, για όνομα του Θεού ! Δεν μπορείς να κάνης ένα τόσο φρικτό πράγμα, δεν μπορείς !

Πάλιν άπελπισμένος, προσπαθώντας να ξεφύγη από τους κοκκάλευνους σλοκάμους που τόν έσφιγγαν, Ο Λετρώ κρατούσε την βελόνα της σύριγγας κοντά στον λαιμό της Ρόντα. Κοντοστάθηκε άκούοντας τα λόγια του Ντάρελ και στο πρόσωπό του σχεδιά- σθηκε ένας άπερίγραπτος μορφασμός.

—Δεν μπορώ, έ ; γούλλισε. Δεν μπορώ ; Και ποιός είναι ίκα- νός να σταματήση τόν Άρχοντα του θανάτου ;

Άφησε την σύριγγα επάνω στο τραπέζι και τα μάτια του έβγαλαν τρελλές λάμψεις θριάμβου.

—Διακρίνατε το γαλάζιο φως όταν άνεβαίνατε το βουνό ; Άκούσατε την σειρήνα ; Άκόμη και τα μέλη της κοινωνίας των μισοπεθαμένων έχουν ανάγκη του προβολέως και του ήχου της σειρήνης για να ανακαλύψουν το προβόλεως και του ήχου της Κανείς δεν μπορεί να το βρή. Έκτός αν δη το φως του προ- βολέως και άκούση το σφύριγμα της σειρήνας.

Γέλασε, ένθουσιασμένος για την επιδεξιότητά του. Ύστερα έ ναπήρε την σύριγγα.

Ο Ντάρελ παρετήρησε ότι το κουλουριασμένο στο δάπεδο σώμα του Ντάβιντ Έκαρτ συρόταν σιγά—σιγά προς το τραπέζι. Κανέναν από τους μισοπεθαμένους δεν το είχε προσέξει αυτό.

Γιατί άτιλούστατα, τα άχόρταγα βλέμματα όλων τους ήταν κορφωμένα στο ύπεροχο εκείνο γυναικείο σώμα που ήταν επάνω στο τραπέζι.

Η Βίρα Έκαρτ όμως είχε παρατηρήσει τις κινήσεις του άδελφού της. Μία ξαφνική λάμψη φάνηκε μέσα στα θολά μάτια της. Προχώρησε ή ίδια σιγά—σιγά για να τοποθετήση τόν έαυτό της μεταξύ του Λετρώ και του ξαπλωμένου σώματος του άδελ- φού της.

Ο Ντάρελ κατάλαβε ότι έπρεπε να άπασχολήση τόν Λετρώ, να κρατήση τα βλέμματα του τρελλού καθηγητού καρφωμένα στον έαυτό του, για να μην πέσουν στο κινούμενο σώμα του Έκαρτ. Έπρεπε, επίσης να τόν κάνει να καθυστερήση, να έμποδίση όσο μπορούσε την άφιξη της μοιραίας στιγμής, κατά την όποιαν ή βελόνα του θα βυθιζόταν στον λεπτοκαυμμένο λαιμό της νέας.

Άρχισε να βλαστημάη και να κλωτσάη και να παλεύη σαν τρελλός. Ύστερα άφησε άλλόκοιτες κραυγές.

Οι μισοπεθαμένοι έσκυψαν προς αυτόν, κυττάζοντάς τον με διασκέδαση. Κατώρθωσαν να τόν καθισχύσουν γυρίζοντας του βάνουσα και χέρια πίσω από τη ράχη.

—Λετρώ ! βροντοφώνησε ξαφνικά ο Ντάρελ. Γιατί το κάνεις αυτό ; Ποιός είναι ο σκοπός σου ; Τί κερδίζεις μετατρέποντας τους ανθρώπους σε μισοπεθαμένους ;

Η άπελπισία και ο τρόμος τόν κυριεύαν, γιατί έβλεπε ότι ο Λετρώ φαινόταν να άδιαφορή για τις φωνές του και ξαναέφερνε την βελόνα στον λαιμό της Ρόντα.

—Λετρώ ! άτιμε Λετρώ ! ούρλιασε ο Ντάρελ.

Και τότε του ήλθε μία ξαφνική έμπνευσις. —Ο Λετρώ, φώναξε, είναι τρελλός ! Τρελλός για το φρενο- κομείο ! Τρελλός για δέσιμο ! Τρελλός ! Τρελλός !

Ο Άρχων του θανάτου σήκωσε άπότομα το κεφάλι και μέσα στα μάτια του φάνηκε μία επικίνδυνη φλόγα. Ο Ντάρελ έσπευσε να έπωρελθθί του στιγμιαίου πλεονεκτήματός του.

—Τί καταλαβαίνεις μετατρέποντας σε μισοπεθαμένους τόσους δυστυχισμένους ανθρώπους, θεότρελλε ;

Για δεύτερη φορά ο καθηγητής άφησε τη σύριγγα επάνω στο τραπέζι. Η φωνή του άντήχησε πάλι, θριαμβευτική.

(άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Σώματα σαν αγάλματα και μίτια ήλο φλόγες.

ΠΟΣΟ ΗΜΟΥΝ

ΑΠΑΤΗΜΕΝΗ!

Η μητέρα της την άρραβωνίασε με τον Εγγένιο. Άλλα στην Άννα—Μαρία δεν άρεσε και τόσο εκείνος ο ψυχρός και φοβιστικός άρραβωνιαστικός, που ούτε καν της είχε πη πως την αγαπούσε. Τό συναισθητικό, έγινε μόνο και μόνο γιατί ήθελε να συγγενέψουν οι οικογένειες των Μπάλμπι και των Καπριάτι.

Οι δυο νέοι ήταν άρραβωνιασμένοι εδώ κι έναν χρόνο, αλλά για γάμο δεν γινόταν ακόμη λόγος.

Ο Εγγένιος δεν έλεγε τίποτε, ή Άννα—Μαρία ήθελε να τραβήξει όσο το δυνατόν τον άρραβώνα και οι συγγενείς έλεγαν ότι σε ηλικία είκοσι τριών χρονών ήταν πολύ νωρίς να παντρευθούν.

Η Άννα—Μαρία είχε σ' αυτό το μεταξύ γνωρίσει καλά τον άρραβωνιαστικό της, ήταν βέβαιη πως την αγαπούσε, ότι είχε πολύ καλά αισθήματα καθώς κι άλλες άρετες... Άλλα δεν της άρεσε. Θά τον ήθελε πιο τρυφερό, πιο αισθηματικό.

Όταν γνώρισε σε μία γιορτή τον λογιστή Μπολλάτι, στο διάστημα μιάς ώρας που έμεινε μαζί του, τον βοήθη συμπαθητικώτατα.

Ο Κάρολο Μπολλάτι έκανε μέσα σε μιά ώρα, ότι δεν έκανε ο Εγγένιος μέσα σ' ένα χρόνο. Βοήθη να της πη πιο έρωτικά και φλογερά λόγια και τα πιο σαγηνευτικά. Της είπε πως ήταν ωραία, χαριτωμένη, κομψή, έξυπνη και μορφωμένη. Της είπε πως την θαύμαζε κι ότι θα γινόταν ο πιο ευτυχής άνθρωπος του κόσμου αν ήταν δυνατόν να την ξαννοή και να περάσει μαζί της μιά ώρα σαν αυτή που τώρα τελείωνε.

Η Άννα—Μαρία θέλησε να του δώσει ένα ραντεβού, αλλά δεν το έκανε γιατί ίσως να το μάθαινε ο πατέρας της...

Η τύχη όμως έσμιξε πάλι τους δυο νέους. Δυό εβδομάδες αργότερα ο Κάρολο Μπολλάτι παρουσιάστηκε επίσημα στην Άννα—Μαρία σε ένα γνωστό τους σπίτι, όπου συναντήθηκαν σ' επίσκεψη.

Όταν ή Άννα—Μαρία έφυγε απ' εκεί, ο Μπολλάτι προσεφέρθη να την συνοδεύσει ως το σπίτι της. Ήταν ένδεκα το βράδυ και δεν μπορούσε μιά νέα να περάσει μόνη της από τους έρημους δρόμους.

Στό δρόμο ο Μπολλάτι έκανε στην Άννα την ερωτική του έξομολόγηση και κατωόρθωσε να της πάρη ένα ραντεβού.

Βλεπόνταν δυο φορές την εβδομάδα στην αίθουσα ενός μικρού ζαχαροποιείου.

Ο ένας ένοιωσε τον άλλο πολύ βαθειά, αλλά για γάμο δεν μίλησαν γιατί ο Κάρολο δεν είχε πάει στο σπίτι των Μπάλμπι και γιατί ακόμη ο μισθός του στην τράπεζα δεν ήταν ίκανο ποιοτικός.

Η Άννα—Μαρία έκρυβε από όλους το γλυκό μυστικό της κι ούτε ο Εγγένιος είχε καταλάβει τίποτε.

Ήθελε να του μιλήσει, να του μιλήσει, να του πη την αλήθεια, να του εξηγήσει πως δεν τον αγαπούσε, πως αγαπούσε έναν άλλο, αλλά προσπαθούσε να συγκρατηθεί για να του δώσει όσον το δυνατόν αργότερα αυτή τη μεγάλη λύπη.

Ο επιφύλακτος πώς θα κατέστρεφε την ευτυχία του Εγγένιου, ολόένα μεγάλωνε μέσα της. Συγχρόνως όμως ζούσε σε μιά άμφοσφαιρα ευτυχίας και όνειρων και οι λυπητερές σκέψεις της την έγκατέλειπαν πολύ σύντομα γιατί στη θέση τους έμπαιναν οι άλλες, οι γλυκειές που της έδιναν μιά άνεκφραστη χαρά.

Άλλα ο κεραυνός έπεσε ακριβώς την ημέρα της όνομαστικής γιορτής του Κάρολο, όταν ή Άννα—Μαρία με την καρδιά γεμάτη λαχτάρα πήγε στο ραντεβού της για να ευχηθή τον αγαπημένο της.

Εκείνη την ημέρα ο Κάρολο φαινόταν, ανήσυχος, νευριασμένος. Στην αρχή άπαντούσε απρόσεκτα στις παθητικές ερωτήσεις της

αγαπημένης του κι όταν, ύστερα, εκείνη τον ρώτησε αν την αγαπούσε πραγματικά, εκείνος, με ένα προσποιημένο χαμόγελο στά χείλη και άποφεύγοντας να την κοιτάξει στα μάτια, της άπήντησε.

—Ξέρεις, συνήντησα εκείνη την χαριτωμένη κοπέλλα για την όποιαν σου μίλησα κάποτε.

—Λοιπόν;.. βρήκε την δύναμη να μουρμουρίσει, ή Άννα—Μαρία.

—Είχαμε χωρίσει—ξέρεις—σχεδόν για ένα καπρίτσιο.. αλλά αγαπιόμαστε ακόμη..

Η Άννα—Μαρία σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα του μικρού ζαχαροπλαστείου, κάτωση τρέμοντας ολόκληρη.

—Σου εύχομαι καλή τύχη, είπε με τραχεία φωνή.

Απομακρύνθηκε σχεδόν τρέχοντας. Τα πόδια της έτρεμαν και τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

«Πόσο ήμουν άπατημένη!» μουρμούριζε. «Κι' αυτός σαν τους άλλους είναι... Και με ποιο τρόπο μ' έδωσε από κοντά του... Τον άθλιο! Για μιά μελαγχρονούλα. Και σε μένα, που είμαι ξανθεία έλεγε πάντα πως οι μελαγχρονές δεν του άρεσαν. Και για χάρη σου εγώ ήθελα ν' αφήσω τον Εγγένιο, που είναι τόσο καλός. Α! Όχι, αυτός ο παλιάνθρωπος δεν πρέπει να πιστέψει ότι θα κλάψω για την εγκατάλειψή του κι' ούτε πως δεν θα βρω σύζυγο. Σ' ένα μήνα το πολύ θα παντρευθώ τον Εγγένιο κι' έτσι θα τον εκδικηθώ!»

Πράγματι ο γάμος της με τον Εγγένιο έγινε κατά τα τέλη του επομένου μηνός.

* * *

Είχαν περάσει σχεδόν δυό χρόνια. Η Άννα—Μαρία ήταν ευτυχισμένη με τον άνδρα της. Η χαρά της μητροσύνης είχε φέρει την ευτυχία στο σπίτι τους. Δεν θυμόταν πιά τον Κάρολο

Μπολλάτι, όταν μιά μέρα άκουσε να μιλούν γι' αυτόν,

Μιλούσε ένας φίλος του Εγγένιου, παρουσιάζοντάς τον ως υπόδειγμα καλωσύνης, γενναιοσύνης και αυτοθυσίας.

Ο Κάρολο είχε προαχθή και ήταν τώρα διευθυντής ενός μεγάλου ύποκαστήματος της Τραπεζής.

Η Άννα—Μαρία άκουγε με προσοχή τα λόγια εκείνα που άφορούσαν τον άνθρωπο που τόσο είχε αγαπήσει άλλοτε, ώστε ήταν έτοιμη να εγκαταλείψη τον άρραβωνιαστικό της προς χάριν της. Μέσα στην ψυχή της δεν υπήρχε πια ούτε ίχνος του παλιού εκείνου αισθήματος.

—Σκεφθήτε πως αγαπούσε τρελλά μιά νέα, ή όποια άντα, ποκρινόταν στο αισθημά του με την ίδια φλόγα και τρυφερότητα και παρ' όλο που ή οικογένειά της την είχε άρραβωνιάσει μ' ένα πιο πλούσιο απ' αυτόν. Λοιπόν, όταν έμαθε ότι εκείνη ήταν άρραβωνιασμένη μ' έναν πλούσιο νέο, ενώ αυτός δεν θα μπορούσε να την ζήσει όπως ήθελε, βρήκε την δύναμη να την απομακρύνη από κοντά του, λέγοντάς της ότι δεν την αγαπούσε πια.

—Άνδρες σόν κι' αυτούς δεν βρίσκονται εύκολα, είπε με συγκίνηση ο Εγγένιος.

Η Άννα—Μαρία σιωπούσε.

«Πόσο ήμουν άπατημένη!» σκέφτηκε.

Άλλα μ' αυτό δεν λιγόστεψε ή αγάπη της για τον Εγγένιο. Όλα αυτά άνήκαν πιά στο παρελθόν κι' ο Εγγένιος ήταν ο πατέρας του μικρού αγγέλου που αποτελούσε τώρα τον μοναδικό σκοπό της ζωής της.

ΜΑΡΙΟ ΓΚΡΑΝΑΔΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΥΟ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Τό να νοιώθω κανείς πως παρακολουθείται σ' ένα μικρό και σκοτεινό δρόμο, στις δυό ή ώρα μετά τή μεσάνυχτα, δεν είναι και τόσο ευχάριστο. Ο Ζάκ Λαρσαίυ άρχισε να μετανοιώνη για τον νυκτερινό αυτόν περίπατο κάτω από τον μελανόν ουρανό. Βγαίνοντας από ένα επίσημο γεύμα θέλησε να πάρη λίγον καθαρό άέρα και να καπνίση ήρεμα ένα πούρο.

Ποιός ήταν εκείνος ο άνθρωπος του όποιου έβλεπε τη σκιά μέσα στο σκοτάδι του δρόμου; Χωρίς να σταματήσει καθόλου έβριξε μιά ματιά πίσω του. Μιά μυστηριώδης σιλουέττα τον ακολουθούσε μέσα στη σιγαλιά της νύχτας. Επεταιχυνε τή βήμά του, αλλά κι' ο άλλος δεν τον άφηγε να μεγαλώση την απόσταση που τους έχωριζε. Χωρίς άμφιβολία θά ήταν κανένας άπάχης που θά του ζήτησε τή πορτοφόλι του. Ο Ζάκ δεν είχε όπλο μαζί του. Ο άλλος όμως τον παρακολουθούσε με πολύ ύποπτες διαθέσεις. Ο Ζάκ πέρασε στο άπέναντι πεζοδρόμιο. Κι' ο άγνωστος τον ακολουθούσε.

Ο Ζάκ διατηρούσε την ψυχραιμία του. Σκέφτηκε να σταματήσει και ν' αντιπετιπλήσει τον άντιπαλο. Άλλα ο άγών θά ήταν άνισος γιατί ο κακοποιός θά ήταν άσφαλώς όπλισμένος. Ένώ έκανε αυτές τις σκέψεις, ξαφνικά από μιά διασταύρωση του δρόμου παρουσιάστηκε μπροστά του ένας διαβάτης.

Ο άγνωστος φορούσε ένα μαύρο παλτό κι' άσφαλώς θά ήταν κι' αυτός ντυμένος μ' επίσημο ένδυμα.

Περπατούσε με σιγανά βήματα. Σάν έφθασε κοντά του, ο Ζάκ του είπε:

—Παρντόν, κύριε, έχετε την καλωσύνη να με έξυπηρετήσετε;—Ευχαρίστως, άπήντησε ο διαβάτης μ' ένα τόνο φωνής άρκετά ευγενικό.

—Απ' εδώ και λίγη ώρα με παρακολουθείτε κατά πόδας ένα κακοποιό στοιχείο...

Ο διαβάτης δεν ήθέλησε ν' άκούση περισσότερο και είπε:

—Σας κατάλαβα θαυμάσια και με μεγάλη μου εύχαρίστηση θά σάς άπαλλάξω απ' αυτόν τον ανεπιθύμητον συνοδό!

Σήκωσε τή χονδρό του μαστούνι με τή άσημένια χέρι τή όποιον έδειχνε ότι ήταν ένας κύριος καθώς πρέπει κι' ήπείλησε τόν άνθρωπο που είχε σταθή λίγα βήματα μακριά τους.

—Έξακολουθήστε τόν δρόμο σας είδεμής... Ο άγνωστος μουρμούρισε μερικώς λέξεις κι' απομακρύνθηκε.

—Ευχαριστώ, κύριε, είπε ο Ζάκ Λαρσαίυ.

—Μά δεν είναι τίποτε αυτό μεταξύ τζέντλεμαν.

Κι' ύστερα προσέθεσε:

—Μου έπετρέπτε να σάς συνοδεύσω για λίγο;

—Θά μου κάνατε μεγάλη χάρη, αλλά νομίζω πως δεν έχετε την ίδια κατεύθυνση με μένα.

—Δεν πειράζει, μου άρέσει να περπατώ την νύχτα. Δεν φοβούμαι τις ανεπιθύμητες συναντήσεις.

Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του. Ο Ζάκ ήταν εύχαριστήμενος για την καλή συντροφιά που βρήκε. Ο άγνωστος διαβάτης είπε:

—Κοί στοιχηματίζω πως [δεν έχετε ούτε σουγιά μαζί σας;

—Ακριβώς.

—Πολύ κακά, όταν μάλιστα έχετε πολλά χρήματα στο πορτοφόλι σας.

—Έχω τόσα λίγα που δεν αξίζει τόν κόπο να με ξεκάνη ένας κακοποιός.

Έφθασαν στο ύψος του δρόμου αυτού όπου υπήρχαν ελάχιστα σπίτια, κοντά σ' ένα μέρος έρημο. Τότε ο Ζάκ ένοιωσε να του σφίγγη κάτι τόν λαιμό. Τή κεφάλι του έγυρε απότομα προς τή όπίσω και δέχτηκε ένα γερό κτύπημα που τόν έκανε να χάση την ίσορροπία του.

Ήθέλησε να φωνάξη αλλά ο κακοποιός του έσφιξε περισσότερο τόν λαιμό. Τ' αττία του άρχισαν να βουίζουν και μόλις ξεχώριζαν μιά φωνή.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Ήσύχασε! Γιατί δεν υπάρχει τρόπος ν' άμυνθής. Μου είπες συ ο ίδιος πως δεν έχεις ούτε σουγιά κοντά σου. Έξ άλλου έκανες πολύ άσχημα να έμπιστευθής τή μυστική σου σ' έναν άγνωστο.

—Α—θλι—ε!...

—Μην κοπιάζεις. Είναι περιττόν να φωνάζεις, οι άστυνομικοί ποδηλάται πέρασαν απ' εδώ πρὸ ενὸς τετάρτου της ώρας. Έγώ θά σάς άφαιρέσω μόνον τή πορτοφόλι σας και την ωραία καρφίτσα από την γραβάτα σας, καθώς και τή χρυσή σας ρολόι. Βγάλε τα όλα αυτά από πάνω σας κι' έτσι θά σάς ξεσφίξω τόν λαιμό.

Ήδη ο άγνωστος έβαζε τή χέρι του στην τσέπη του Ζάκ Λαρσαίυ, για να τή πάρη τή πορτοφόλι, αλλά ξαφνικά μιά γερή γροθιά τόν έκανε να διακόψη την επιχείρησή του. Ένας άνθρωπος που βγήκε από τή σκιά του άπέναντι πεζοδρομίου βρισκόταν κοντά τους. Ο Ζάκ Λαρσαίυ τού έβριξε μιά ματιά γεμάτη κατάπληξη. Άνεγνώρισε τόν κακοποιό που τόν παρακολουθούσε από ώρα, τόν άθλιο εκείνο που έδειχνε πως δεν είχε καλές διαθέσεις.

—Θάτρεξε να μοιραστή τή λεία αυτού που μου έπετέθη; σκέφτηκε ο Ζάκ.

Άλλα ο άλήτης είχε έπιτεθή εναντίον του κομψοτυμένου άπάχη και με μιά γροθιά τόν είχε κυλίσει χάμω δυό μέτρα μακριά. Μιά λυσσώδης πάλη άρχισε μεταξύ των δύο άγνώστων. Κι' οι δυό ήταν ωρμαλέοι. Ο Ζάκ έβγαλε γύρω από τόν λαιμό του τή κοσκάλ που τόν έπνιγε. Τό βλέμμα του έπεσε επάνω στο ζεύγος που άκόμη χτυπιόταν, αλλά σε λίγες στιγμές ό ψευτοζέντλεμαν έτράπη εις φωνή μωλωπισμένος από τή κτυπήματα του άγνώστου.

—Και τώρα θά μου έπιτεθή, σκέφτηκε ο Ζάκ Λαρσαίυ βλέποντας να τόν πλησιάζη ο άγνωστος με μιά φοβερή όψη στο προσώπό του.

Η αδυναμία του να παλέψη τού υπαγόρευε να φύγη. Δεν μπορούσε όμως Έβγαλε τή πορτοφόλι του και τή πρότεινε στὸν άγνωστο:

—Πάρτε το, κι' άφήστε με ήσυχο.

Ο άλλος σκούπισε με τή μανίκι του τή αίμα που έτρεχε από τή δεξί του μάγουλο και είπε:

—Γιατί να τή πάρω, τή πορτοφόλι σου; Τί να τή κάνω; Δεν είμαι κλέφτης... σαν τόν άλλο τόν κομψοτυμένον. Εύτυχώς που βρέθηκα κοντά σας διαφορετικά...

—Μά τί ζητούσατε τότε παρακολουθώντας με;

—Αυτό δεν σάς ενδιαφέρει; Είχα τή λόγο μου.

Ο Ζάκ τόν κύτταξε έκπληκτος. Μήπως είχε να κάνει με κανέναν τρελλό; Γιατί τί άλλο μπορούσε να είναι ο παράξενος αυτός άλήτης;

—Είχα κι' εγώ τή σκοπό μου, είπε πάλι εκείνος. Ο σκοπός μου όμως αυτός δεν είχε καμιά σχέση ούτε με τή πορτοφόλι σας ούτε με τή κοσμημάτά σας. Αυτά δεν με σκοτίζουν.

—Πάντος κάτι γυρεύατε από μένα; είπε ο Ζάκ.

—Βέβαια κάτι γύρευα;

—Τί λοιπόν;

—Σας είπα, φώναξε απότομα ο άλήτης, δεν σάς ενδιαφέρει.

—Υστερα άρχισε να ψάχνη στο έδαφος εκεί γύρω του.

Ο Ζάκ τόν ρώτησε!

—Χάσατε τίποτε;

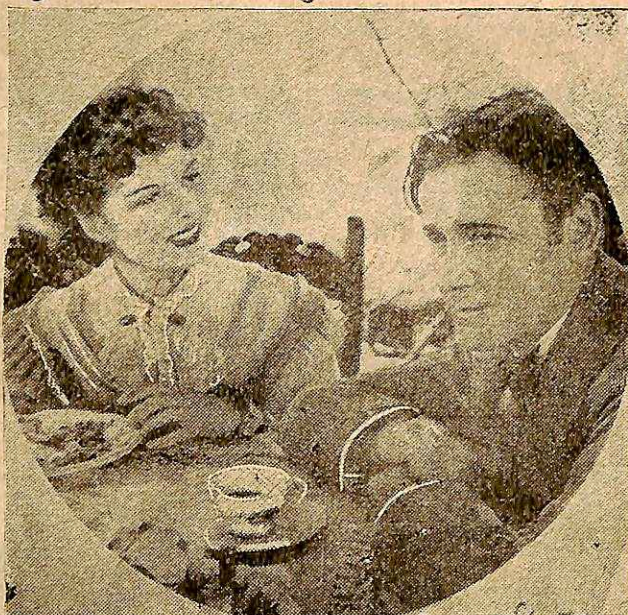
—Όχι άπήντησε ο άλλος εξακολουθώντας να ψάχνη, όχι, αλλά θέλω να βρω τή αποτσιγαρό σας... Καπνίζατε στὸν δρόμο ένα θαυμάσιο πούρο...

Ο Ζάκ τότε κατάλαβε.

—Όστε γι' αυτό με παρακολουθήσατε με τήση έπιμονή;

Ο άλλος δεν άπήντησε. Βρήκε τή αποτσιγαρό που είχε πέσει από τή χείλη του Ζάκ και παίρνοντάς τή με μιάν απότομη κίνηση, χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

—Είχαμε χωρίσει για ένα καπρίτσιο, αλλά αγαπιόμαστε ακόμα.

Φορούσε ένα μαύρο παλτό...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ

Σκυμμένη επάνω στο ράφιμό της, κάτω από το αδύνατο φως της λάμπας, μέσα στο δωμάτιό της, η Μπλάνκα Τουριάνκα φαινόταν ότι δεν επρόκειτο να διακόψει την εργασία της παρ'όλο που το πρόσωπό της έδειχνε καταφανή σημεία υπερκοπώσεως. Όρφανη, ζούσε μόνη, κερδίζοντας από την βελόνα της τα προς το ζην. Πολλές φορές, οι πρώτες πρωινές ώρες την εύρισκαν ακόμη στη δουλειά. Κτύπησε μεσάνυχτα το ρολόι της μητροπόλεως της πόλεως εκείνης του Μεξικού. Έκανε πολλή ξέστη. Το μικρό παράθυρο ήταν ανοικτό και άφηνε να μπαίνει στο δωμάτιο εκείνο της εσοφίτας ένας φρέσκος αέρας.

Για μια στιγμή η Μπλάνκα σηκώθηκε όρθια κι' άφησε να της ξεφύγει μια πνιγμένη κραυγή: ένας άνθρωπος είχε πηδήσει μέσα στο δωμάτιό της, από το παράθυρο που έβλεπε επάνω στη στέγη και στάθηκε μπροστά της σιωπηλός και ασθμαίνοντας. Έκείνη τον κύτταζε σατισμένη με δρθάνοιχτα τα όμορφα μάτια της. Ο άγνωστος ένοιωσε την αγωνία της και με βραχνή φωνή είπε:

— Συγχωρήστέ με... δεν είμαι κακοποιός. Δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτε από μένα... Σας το διαβεβαιώ. Είμαι ένας πολιτικός φυγάς. Με κυνηγούν και ψάχνουν σε κάθε σπίτι γι'ό να με βρουν. Αν με πιάσουν θα με σκοτώσουν. Κρύψτε με, σας ικετεύω. Πέρασα απ' όλες τις στέγες της γειτονιάς. Στάθηκεν εδώ γιατί αυτό είναι το τελευταίο σπίτι...

Η νέα γυναίκα τον άκουγε, κυτιάζοντας τον και σιγά-σιγά κάθε συναίσθημα φόβου και δυσπιστίας χανόταν από την καρδιά της. Ο έπισκέπτης εκείνος που ήρθε μέσα στη νύχτα και τόσο μυστηριωδώς, ήταν ένας νέος, σάν κι' εκείνην και το παρουσιαστικό του τον έδειχνε τολμηρό και συμπαθητικό. Η Μπλάνκα δεν καταλάβαινε από πολιτική, δεν άνηκε σε κανένα κόμμα...

— Να σας κρύψω; απήντησε. Κατά ποιόν τρόπο;... Έγω δεν έχω παρά μόνον αυτό το άθλιο δωμάτιο.

— Αφήστε έμένα. Ο άγνωστος νέος πλησίασε στο κρεβάτι, ξύλωσε το στρώμα που ήταν άρκετά υψηλό, τράβηξε από μέσα άρκετη ποσότητα μαλλιού κι' ύστερα μπήκε μέσα.

— Κρύψτε το μαλλί του στρώματος στο μαπουλιό σας; ξαναρώητε το, σας ικετεύω... και ξαναφτιάχτε το κρεβάτι. Σύντομα, προς Θεού!

— Μα θα πάθετε άσφυξία. Δεν υπάρχει φόβος; όρκει μια τρύπα κοντά στο στόμα. Ευχαριστώ, αγαπητή μου κοπέλλα. Δεν θα καταχρασθώ της καλοσύνης σας, έχω χρήματα... Μην άνησυχήσετε, αν έλθουν να με ζητήσουν εδώ. Όσο γιά μένα, δεν θ' άφήσω να μου ξεφύγει ούτε μια άναπνοή.

Η Μπλάνκα υπήκουσε. Όταν έτοιμάστηκαν όλα, η νέα εξακολούθησε τη δουλειά της ήσυχη. Για μια στιγμή όμως άντήχησαν βαρεία βήματα. Σχεδόν άμέσως δυνατό χτυπήματα άκούστηκαν στην κλειστή πόρτα. Μπήκε ένας άξιωματικός με μερικούς στρατιώτες.

— Ερευνήσετε το δωμάτιο! διέταξε ο άξιωματικός. Κι' εσύ, δεν είδες κανέναν;

— Όχι κύριε, έκτος από σας.

Ο άξιωματικός την κύτταζε, χαμογέλασε κι' άπλωσε το χέρι να της κάνει ένα χάδι.

— Ξέρετε πώς σας βρίσκει άρκετά όραιο... κι' ότι μου άρέσετε; Έβγαλε το ηληκίό του και τόνισε σε μια καρέλλα.

Οι στρατιώτες έβραξαν παντού, τράβηξαν τις κουβέρτες του κρεβατιού, κύτταξαν κάτω από το κρεβάτι.

— Τίποτε, κύριε λοχαγέ.

— Πού λοιπόν μπορεί να κρύβεται; Θα τον βρούμε, που θα μάς πιά.

Ο άξιωματικός κατηνύθη προς την πόρτα μαζί με τους στρατιώτες, γιά μια στιγμή όμως στάθηκε. Ύστερα προχώρησε

434

Την κύτταζε και χαμογελούσε.

προς το κρεβάτι και έμπηξε στο στρώμα το σπαθί του. Η Μπλάνκα δοκίμασε έναν άνεγκραστο πόνο στην καρδιά της. Νά, τώρα, μια κραυγή θα την έκανε να μαρτυρήσει. Κι' αυτή θα χανόταν, επειδή κανείς δεν θα μπορούσε να καταλάβει γιατί έκανε εκείνη την πράξη. Απολιθωμένη, περίμενε.

— Δεν υπάρχει κανείς, είπε ο άξιωματικός στους στρατιώτες. Μπορείτε να πάτε στο θάλαμό σας. Μην σας μέλλη γιά μένα.

Και γελούσε χαιρετώντας τους στρατιώτες και κυττάζοντας τη Μπλάνκα. Οι στρατιώτες χαιρέτησαν και άπομακρύνθηκαν. Ο άξιωματικός επανέλαβε:

— Ξέρετε ότι είναι κρίμα να βλέπη κανείς μια τόσο χαριτωμένη και σαγηνευτική νέα να μένη εδώ μέσα; Έπειδή η τύχη λοιπόν μ' έφερε στο σπίτι σας, θα μου επιτρέψετε να μείνω. Έγω ξέρω πολύ καλά να παρηγορώ τις γυναίκες...

— Δεν έχω ανάγκη, απήντησε η Μπλάνκα με περιφρόνηση και σας παρακαλώ να φύγετε άμέσως.

— Μην το σκεφθείτε, μην το έλπίσετε... Έμπρός, μην είσθε κακή...

— Φύγετε, είδεμ'ή θα φωνάξω...

— Πολύ καλά, μου άρέσουν τα κορίτσια σάν άγριόβουν, στην άρχή, έτσι από συνήθεια...

Σηκώθηκε και πλησίασε τη Μπλάνκα γιά να την άγκαλιάσει. Τη στιγμή όμως εκείνη άκούστηκε ένας περιεργός έλαφρός θόρυβος, σάν να σχιζόταν ένα ύφασμα με μαχαίρι. Ύστερα μια ανθρώπινη σιλουέτα πήδησε από τη σκιά του κρεβατιού και ευκίνητη σάν γάτα, πήδησε επάνω στον άξιωματικό και τον έριξε κάτω.

Οι δυο άνδρες κυττάχτηκαν στα μάτια.

— Πέντρο Κλαραμπόγα... σ'ό! ξεφώνησε ο λοχαγός.

— Ναί, έγω. Τρόμαξες απ' αυτό; ότι το σπαθί σου δεν με κάρφωσε μέσα στο στρώμα; Η αιχμή του πέρασε άνάμεσα από το χέρι και το στήθος μου. Όσο γιά σένα, θα σε συγχωρώ.

Ένα γερό κύττημα έκανε τον άξιωματικό να χάσει τις αισθήσεις του κι' ο Πέντρο άμέσως τον έδεσε και τον φίμωσε. Ύστερα είπε στη Μπλάνκα:

— Σας όφειλω τη ζωή μου, την ελευθερία μου... και την άγάπη μου... γι'αυτό μου άρέσετε πολύ. Να μείνω εδώ, ακολουθήστέ με. Μας περιμένει

θάταν γιά σας πολύ επικίνδυνο. Μια καινούργια ζωή.

Κι' η Μπλάνκα, συγκινημένη, με τα μάτια βουρκωμένα, τον άκολουθήσε.

ΑΙΜ. ΜΑΡΙΝΟ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στο δικαστήριο

— Κατηγορούμενε, πόσων έτών είναι η γυναίκα σου; Ο κατηγορούμενος (άνησυχος): Άπομακρύνάτε την να σας το πώ.

Μεταξύ άχθοφόρων

—...κι' άφου του πήγα τις βαλίτσες στο σπίτι έβαλε το χέρι στην τσέπη και μου είπε: Πάρε αυτό να πιής ένα καφέ.

— Και τί σου έδωσε;

— Ένα σβόλο ζάχαρη.

Κάτω απ' το φανοστάτη του δρόμου:

— Και σεις είσθε εναντίον του άλκοολισμού;

— Τί είναι άλκοολισμός;

— Είναι ο τρόπος να γίνεται κανείς ήλίθιος με πνεύμα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ

Σχεδόν πρό-
δυο χρό-
νων, τακτο-
ποιώντας τις

άτελειώτες σημειώσεις που μου άρρησε ο πολύκλαυστος φίλος μου Π.Μ. Κέλλερ, βρήκα άνάμεσα σ' αυτές ένα τετράδιο επάνω στο όποιο ήταν γραμμένες οι λέξεις: «Σημειώματα εξαιρετικώς άπόρρητα». Μόνον μερικές σελίδες ήταν γραμμένες και διαβάζοντάς τις μου φαινόταν πώς ξαναζούσα τις ευτυχισμένες στιγμές που περνούσα με τον Κέλλερ, όταν γύριζε ξαφνικά από κανένα του ταξίδι κι' έρχόταν στο γραφείο μου και το γέμιζε με τα ήχηρά του γέλια.

— Η ιστορία δεν έτελειώσε, θα μούλεγε βλέποντάς με να διαβάσω αυτό το τετράδιο. Η ιστορία δεν τελείωσε κι' ούτε θα μπορέσης να μάθης το τέλος της.

Νά όμως που κατώρθωσα να την γράψω αυτήν την ιστορία σκεπάζοντας με ψευδώνυμα τα πραγματικά δνόματα των πρωταγωνιστών της παράξενης και δραματικής ιστορίας.

» «Ζώνη 821—Φλάνδρα—Άπρίλιος 1917. Η ζωή αυτή είναι στοιχειωμένη. Μου το είχαν πη τουλάχιστον δέκα πράκτορες της μυστικής μας υπηρεσίας άκόμη και ο ταγματάρχης Έγγερν, ένας άνθρωπος που θάρτυνε κατά πρόσωπο και τον ίδιο το διάβολο.

Έφθασαν δυο μέρες μόνον γιά να πέσω στην παγίδα. Είχα μετεμφισοθή εις χαρικόν και διέσχιζα ένα δάσος, όταν μου έπετέθησαν έκ των νώτων, με συνέλαβαν πριν προλάβω ν' άμυνθώ και το ίδιο βράδυ με μετέφεραν στην έχθρική διοίκηση, στον ώρατο πύργο των δαυκών του Ντεκολιέ τον όποιον—αυτό το ξέρω καλά—οι δούκες άναγκάστησαν προδ τριών μηνών να έγκαταλείψουν. Στα πλούσια σαλόνια του, θα έτεράτιζα τώρα τη ζωή μου.

» Η δίκη μου έγινε άμέσως σε μια μεγάλη αίθουσα. Τη χαρσυχή της επομένης θα με τουφέκιαν και έν τώ μεταξύ μ' έλειψαν μέσα σ' ένα κομψότατο σαλονάκι του δεύτερου πατώματος. Έξω από την πόρτα του άκουγα τα βαρεία βήματα των φρουρών που πηγαινοερχόνταν.

» Η φυλακή μου ήταν ένα κόκκινο σαλονάκι, το ιδιαίτερο σαλόνι της ώραιότατης δούκισσας Ντεκολιέ... που προδ τριών μηνών, όπως είπα ήναγκάσθη να έγκαταλείψη μαζί με τον άνδρα της τον πύργο κι' να πάη στο Παρίσι. Άκριβώς μέσα σ' αυτό το σαλόνι προδ πέντε χρόνων με ύπεδέχθη η άξιολάτρευτος δούκισσα. Μέσα σ' αυτό το σαλόνι... Μου φαινόταν πώς ξανάκουγα τη γλυκειά φωνή της, πώς ξα άβλεπα τα φωτεινά μάτια της, τα ξανθά μαλλιά της...

» Καθόταν σ' αυτό το μικρό ντιβάνι, όταν έγω, τρέμοντας, έπιασα το τρυφερό χέρι της. «Δούκισσα Ντεκολιέ»; Όχι! Μόνον Σολάνζ! αυτό ήταν το μικρό της όνομα. Το γλυκό όνομα που ήταν συνώνυμο με την λέξη «έρωτας». Κι' οι συναντήσεις μας επανελήφθησαν πολλές φορές μέχρις ότου...

» Ήταν όδυνηρό και περιττό να ξαναθυμάμαι αυτά τα πράγματα, ένδ περίμενα τον θάνατο. Σε λίγες ώρες, όταν το πρώτο φως της χαρσυχής θα φωτίζε αυτά τα παράθυρα, έγω θα μεταφερόμουν κάτω στο πάγκο. Δέκα στρατιώτες θάμπαιναν στη γραμμή μπροστά μου και χιλιάδες πουλιών που κοιμούνταν επάνω στα δένδρα θα φτερούγιζαν μακριά μόλις άκουγαν την όμορβροντία των τουφεκιών.

Έδώ τελείωναν οι σημειώσεις κι' έμεινε άκατα νόητο πώς ο δαιμόνιος Κέλλερ κατώρθωσε να διαφύγει την έκτέλεση της καταδίκης του. Διάφορες έπίμονες έρευνές μου, μου άπεκάκυσαν ότι η κατάδίκη του Κέλλερ έγινε τον Άπρίλιο του 1917, αλλά δεν κατώρθωσα να βρώ καμμιά ένδειξη που μπορούσε να με διαφωτίσει γι'αυτό δεν έλαβε χώρα η έκτέλεσις. Γιά πολύν καιρό βασάνισα το μυαλό μου γιά να διαλευκάνω αυτό το αίνιγμα και δεν θα έφθανα σε κανένα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΑΡΘΟΥΡ ΧΑΡΙΣΟΝ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ

άποτέλεσμά
αν ή τύχη, μ'
ένα από τα
πιό περιεργά

της παιχνίδια, δεν με βοηθούσε ξαφνικά. Αυτό συνέβη κατά το περασμένο καλοκαίρι.

Περνώντας από το Παρίσι, συνήντησα κατά τύχη ένα παλιό φίλο, τον βαρώνο ντε Βένεταίς, ο όποιος με προσεκάλεσε να περάσω λίγες μέρες μαζί του στη Φλάνδρα όπου ήταν προσκεκλημένος γιά να κυνηγήσω με.

— Ζητούσα άκριβώς έναν καλό φίλο, έναν σπουδαίο κυνηγό μου είπε μ' ένθουσομό. Θάρτης μαζί μου στην Φλάνδρα. Θα μάς φιλοξενήσουν οι δούκες Ντεκολιέ. Θυμάσαι φίλοι που...

«Οι δούκες Ντεκολιέ»; Σκέφθηκα άμέσως τα «σημειώματα εξαιρετικώς άπόρρητα» του Κέλλερ. Ήμουν πολύ περιεργός να ιδώ αυτόν τον παλιό πύργο όπου ο Κέλλερ είχε περάσει μια από τις τραγικότερες νύχτες της ζωής του και γιά να γνωρίσω τους ιδιοκτήτες κι' ιδίως της δούκισσας, την ξανθεία Σολάνζ, σχεδόν είκοσι χρόνια άργότερα! από την ήμέρα που άνφερε στις σημειώσεις του ο φίλος μου.

— Ναί, κατά την διάρκεια του πολέμου, οι έλθροι μ'ς πήραν το σπίτι μας, μάς είπε ένα βράδυ ο γέρος τώρα πιά δούξ Ντεκολιέ. Όταν στις άρχές του 1919, μπορέσαμε και έπιστρέψαμε έδω νομίζαμε πώς θα βρεθούμε μπροστά σε έρείπια. Κι' όμως όλα ήταν έν τάξει. Άλήθεια, Σολάνζ;

— Μάλιστα έτσι είναι, είπε η δούκισσα μ' ένα χαμόγελο.

Έοριξα άκόμα μια ματιά σ' αυτήν την κυρία. Είκοσι χρόνια μπορούν να σβύσουν και την πιο έκπαγλη καλλονή. Άλλά η Σολάνζ διατηρούσε τη θαυμασία όμορφιά της όπως την περιέγραφε ο Κέλλερ.

Η συζήτησις έξηκολούθησε στο ίδιο θέμα κι' έγω τότε άνφερα την τραγική περιπέτεια του Κέλλερ.

— Άκριβώς σ' αυτόν τον πύργο... Στο δεύτερο πάτωμα... ο φίλος μου ήταν φυλακισμένος στο κόκκινο σαλόνι και το πρωί θα τον τουφέκιζαν.

Ο δούξ με άκουγε προσεκτικά και η δούκισσα μ' άγωνία.

Τότε μόνον κατάλαβα πώς είχα άρχεισει μια άκατάλληλη συζήτηση αλλά ήταν πολύ άργά κι' άναγκάσθηκα να επαναλάβω όλα όσα διάβασα στις σημειώσεις.

Όταν τελείωσα ο δούξ σηκώθηκε όρθιος.

— Είναι πολύ παράξενη η ιστορία σας, είπε, γι'αυτό...

Στάθηκε γιά λίγες στιγμές σάν να μην ήθελε να μιλήσει. Ύστερα όμως έξηκολούθησε.

— Έν πάσει περιπτώσει, μπορώ να μιλήσω. Στο κόκκινο σαλόνι υπάρχει μια μυστική πόρτα, όπως σ' όλους τους παλιούς πύργους. Η μικρή αυτή πόρτα οδηγεί σ' έναν μακρότατο διάδρομο σκαμμένο μέσα στον τοίχο του κτιρίου και φθάνει ως το υπόγειο κι' απ' αυτό στο υπαίθριο, έξω από τον πύργο, μέσα σ' ένα έρεοπήγαδο. Ο φίλος σας έφυγε απ' εκεί, χωρίς άμφιβολία. Άλλά πώς κατώρθωσε να μάθη αυτήν την έξοδο...

Σ' αυτό το σημείο ο δούξ Ντεκολιέ γύρε και κύτταζε την γυναίκα του και συνέχισε.

— Μόνον έγω και η γυναίκα μου ξέοραμε το μυστικό αυτής της πόρτας.

Κανείς άλλος! Άλήθεια, Σολάνζ;

— Κανείς βέβαια! απήντησε η δούκισσα με πνιγμένη φωνή. Άλλά το

... Πώς ξανάβλεπα τα μάτια της...

(Συνέχεια εις την σελίδα 434)

ΤΟ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΘΥΜΑ

Αν τὸ σκεφθῇ κανεὶς καλὰ ἢ αἰτία ὧλον ὑπῆρξε ἡ Μπέττυ. Ἀλλαν, ἡ ξανθεὶα γκουβερνάντα τοῦ κυρίου Πόγκενελ τῆς Καλκούτας. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἂν τὰ ὁμορφα μάτια αὐτῆς τῆς νέας δὲν μοῦ ἐγύριζαν τὸ μυαλό, ἐγὼ δὲν θὰ μάλωνα ποτὲ μὲ τὸν Τέρμ Ρότζερ, ποὺ μοῦ ἦταν ἕνας συμπαθὴς φίλος. Ἐρωτεύθηκα λοιπόν, τρελλὰ τὴν Μπέττυ κι' ἐπειδὴ ὁ Τόμ τὴν περιτριγύριζε, ἐτελείωσε νὰ πιαστοῦμε στὰ χέρια. Παλέψαμε ἄγρια, γιατί τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τόσο ὁ Τόμ ὅσο κι' ἐγὼ εἶχαμε τὶς πλάτες φαρδιές καὶ τὶς γροθιές πολὺ σκληρές.

Κι' ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα! Ὁ Ρότζερ μπήκε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ρισερδὸν καὶ ἐγὼ πῆγα στὸ Μπενάρ, μιὰ συμπαθητικὴ πολίχνη. Μόλις ἐφθάσα ἐκεῖ παρουσιάσθηκα στὸν διευθυντὴ τῆς «Ἰντιαν Ραϊλρόαν», δηλαδὴ τῆς σιδηροδρομικῆς εταιρίας στὴν ὁποῖαν ἤμουν ὑπάλληλος.

— Ἡ θέσις στὸ σταθμὸ «Φ» εἶναι κενή, μοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς ἀφοῦ μὲ παρετήρησε καλὰ. Προσκέιται γιὰ ἕναν πολὺ μικρὸ σταθμὸ σὲ μιὰ διασταύρωση μεταξὺ τοῦ Μπενάρ καὶ τοῦ Φιζμπιντ. Σταθμὸς ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ὄνομα. Καὶ ποὺ τοῦ δόθηκε ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβῆτου «Φ», γιὰ νὰ τὸν ξεχωρίζωμε. Πρέπει νὰ φύγετε αὐτοῦ τὸ βράδυ. Συμφωνοῖ;

Ὅταν ἐξήγησα, στοὺς νέους συναδέλφους μου τοῦ Μπενάρ ὅτι θὰ πῆγαινα στὸ «Φ» ὅλοι μὲ κύταζαν μὲ σῆμα κι' ἕνας μάλιστ' αὐτοὺς μὲ χτύπησε ἐλαφρὰ στὴ πλάτη καὶ μουρμούρισε

— Θὰ εἶσαι τὸ 23...

Χρειάστηκε περισσότερο ἀπὸ ὦρα καὶ κάμποσο πιότε γιὰ νὰ μάθω τὴ σημασία αὐτῆς τῆς φράς. Ἐρωτεύθηκα τρελλὰ τὴν Μπέττυ. — Θὰ εἶσαι τὸ 23; κι' ὅταν ἐν τέλει, τὸ ἔμαθα... ὁμολογῶ ὅτι ἄρχισα νὰ τρέμω καὶ βλαστημούσα τὴν ὥρα ποὺ γνώρισα ἐκείνη τὴ ξανθεὶα νέα στὴ Καλκούτα.

— Αὐτὴ τὰ φταίει...

«Θὰ εἶσαι τὸ 23...» Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους ἐκείνους μῆνες στὸν σταθμὸ «Φ» ἐχάθησαν εἰκοσι δύο ἄνθρωποι. — Ἐχάθησαν κυριολεκτικῶς ἐχάθησαν ἀπὸ ἐξήγηση ἕνας. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ὅσοι μετστίθενται στὸ σταθμὸ «Φ» χάνονται χωρὶς νὰ ἀφήνουν κανένα ἴχνος. Μόνον ἀπὸ ἕναν ἐξ αὐτῶν βρέθηκε τὸ παπούτσι του...

— Τὸ παπούτσι του;

— Βέβαιον, τὸ παπούτσι του... ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ πόδι. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον. Ἐνας εἶπε πὼς θὰ ὑπάρχη κάποιο δαιμόνιο, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν πιστεύομε σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Κι' ὅμως...

«Ὁ, ναί, ὁ σταθμὸς «Φ» ἦταν ἕνα συμπαθητικὸ τοπίο. Ἦταν ἕνα κτίριο μὲ δυὸ μόνον δωμάτια. Ἐνα τραπέζι, δυὸ καρέκλες, ἕνα μηχανήμα τηλεγράφου, τέσσερες μοχλοὶ γιὰ τὶς γραμμὰς ντουφέκι καὶ λίγα φυσιγγία. Ὅλα μαζί ἐδῶ. Κι' ἂς μὴ πῶ τίποτε γιὰ τὴν τοποθεσίαν, τὴν πλὴν «συμπαθητικὴν». Ἐρημὴ, χωρὶς κανένα σπίτι ἐκεῖ κοντά. Ἀπὸ τὸν «σταθμὸ» ξεκινούσε ἕνας στεγὸς δρόμος ὡς πενήντα μέτρα ποὺ ἔφερε σ' ἕνα ξύλινο φυλάκιο.

Καὶ μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχαν φανάρια, κουτιά ἀπὸ βερνίκια, σχοινιά καὶ ἐργαλεῖα κτίστου. Βρέθηκα δηλαδὴ σ' ἕνα σωφρονιστήριον ἐλεύθερο! Μὰ πὼς ἡ εταιρία ἐστελνε ἐδῶ πέρα ἕναν ἄνθρωπο μόνον του!.. Κι' ἐπειτα, ἦταν κι' ἡ ἱστορία τοῦ δαίμονος ποὺ μὲ τάραιξε! Δὲν ξέρω, δαιμόνιο ἢ ὄχι, τὸ γεγονός ἦταν πὼς μέσα σὲ τρεῖς μῆνες χάχανα εἰκοσιδύο ἄνθρωποι! Ἀρα εἶχαν καταδικασθῇ σὲ θάνατον.

Χάθηκαν εἰκοσιδύο! Καὶ πὼς νὰ χάθηκαν; Κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸ μάθῃ; Μὰ, θάκωναν βέβαιον κάποια ἀπὸ ἐκείνες τὶς ἐρευνες. Ὀνομάζονταν μιὰ ἐπιτροπὴ, ὕστερα μιὰ ὑποεπιτροπὴ, ὕστερα μιὰ ἀκόμη ἐπιτροπὴ ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύπτεται τίποτε κι' οἱ ἄνθρωποι χάνονται σὰν τὶς μυῖγες. Τι φρίκη!

Μὲ τὸ μυαλό φλογισμένο ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἐκοβα βόλτες μέσα στὰ δυὸ δωμάτια τῆς νέας διαμονῆς μου, δύνοντας κλωτσιές σ' ὅτι βρισκόταν μπροστὰ στὰ πόδια μου.

«Ὁχι, ἐγὼ δὲν θὰ μείνω! Θὰ στεῖλω ἀμέσως ἕνα τηλεγράφημα καί... Ἀλλὰ δὲν τόλμησα νὰ τὸ στείλω. Νύχτωσε στὸ μετῆξ. Καὶ μ' ἔπιασε καὶ σὰν τρέλλα. Νάναι κανεὶς μόνος, μὲ ἕνα χίτρινο φανάρειο. Ναὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν βρισκόμουν στὴν Καλκούτα καὶ ἐπαίξα μὲ τὴν χαριτωμένη Μπέττυ. Ἐλάτε ἐδῶ, σὲς περίφημοι κύριοι διευθυνταὶ τῆς «Ἰντιαν Ραϊλρόαν». Ἐλάτε ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν κόλαση! ὅπου ἤδη ἔχουν χαθῇ εἰκοσιδύο ἄνθρωποι! Θὰ τρελλάθηκαν τὰ δυστυχισμένα πλάσματα καὶ θ' ἀπεπειράθηκαν νὰ φύγουν. Θὰ μπήκαν στὴν πλησίον ζούγκλα, γιατί θὰ προτίμησαν νὰ χαθοῦν σ' αὐτὴ παρά νὰ πεθάνουν ἀπὸ φόβο.

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ τὰ μάτια μου ὀρθάνοιξαν καὶ τὰ τρομαγμένα βλέματά μου κορφώθηκαν στὸ μικρὸ παρὰθυρο. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ στόμα μου ἀνοίξε σὰν νάθελε ν' ἀφήσῃ ἕνα οὐρλιασμα. Ἀλλὰ δὲν οὐρλιασα. Δὲν μπορούσα νὰ φωνάξω γιατί ὁ φόβος μοῦ κάρφωσε τὶς σιαγόνες, γιατί καρδιά μου κόντευε νὰ σπάσῃ.

Στὰ τζάμια τοῦ παραθύρου ἐλαμπαν δυὸ φωτεινοὶ δίσκοι! Τὰ μάτια μίᾱς τίγρης!

Βρισκόμουν καθισμένος μὲ τὴν ράχη πρὸς τὸν τοῖχο καὶ ἐπάνω μου κρεμόταν τὸ ντουφέκι μου. Σχεδὸν χωρὶς νὰ κινηθῶ, μπορούσα νὰ πιάσω τὸ ὄπλο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τοῦ θηρίου ἄστραψαν καὶ μ' ἕνα τεράστιο ἄλμα τὸ θηρίο πήδησε πρὸς τὸ ἐμπρός. Ἀκόμη καὶ σήμερ' ἀπὸ μὲν κλείσω τὰ μάτια, βλέπω τὶς τρομερὲς σιαγόνες ποὺ ἀνοίξαν μπροστὰ μου καὶ μοῦ μυρίζε τὸ βρωμερὸ χνάτὸ τῆς ποὺ μοῦ φλόγιζε τὸ πρόσωπο.

Καὶ τώρα θὰ σὰς πῶ πὼς κατόρθωσα νὰ σωθῶ. Χάρης στὸ θάρρος μου ἢ στὴν ἐτοιμότητά μου; Ὁχι! Θάλεγα νῆματα. Ἐνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ καταπληρέσῃ τὸν τρόμο. Μόνον ἡ τύχη μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ...

Καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν σάθην. Θυμᾶμαι μόνον ὅτι ἐσφίξε στὰ δόντια τῆς τῆς κἀννης τοῦ ὄπλου τὴν ὁποῖαν ἐγὼ εἶχα προτείνει σὲ στάση ἀμύνης. Τὰ φοβερὰ δόντια τοῦ θηρίου ἐτριξαν ἐπάνω στὸ ἀσάβι. Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμὴ τὸ δάκτυλό μου ἐπίεσε τὴν σκανδάλη. Ἀκούστηκε ἕνας ξηρὸς κρότος. Ἐνα φοβερὸ οὐρλιασμα. Εἶχα σωθῇ.

Ἐτσι ἐξηγήθη ὁ μυστηριώδης θάνατος τῶν εἰκοσιδύο ἀνθρώπων. Κι' ἐγὼ ἀργότερ' αὖτε, πούλησα τὸ θαυμάσιον δέμα τῆς τίγρης στὴν Καλκούτα καὶ τὰ κόκκαλά της καὶ τὰ σπλάχνα της σ' ἕνα μάγο Κινέζο γιὰ νὰ φτιάξῃ φάρμακα.

R. E. RINETTI

PANΘΕON

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

Ὁ Φριγκάν ὁ ὀπερατέρ ἔπαινε σήμερ' αὖτε τὴν τελευταία του φωτογραφία. Ἐκλείσε τὴ μηχανή του, σκούπισε τὸ ἱδρωμένο του μέτωπο καὶ ἔτριξε ἕνα ἀγρὸ βλέμμα στὶς ομάδες ποὺ ἔβγαζαν φλυαρώντας ἀπ' τὶς παράγκες ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει στὸ νησί ἐκεῖνο.

Τὰ μάτια του ἔπεσαν σ' ἕναν πίθηκο ποὺ καθόταν στὴν ἄμμο τῆς μικρῆς πλάζ.

Ὁ ἄνδρας χαμογέλασε βλέποντας τὸ ζῶο νὰ σηκώνεται καὶ νὰ περπατᾷ πηδηχτὰ μὲ τὰ περιεργὰ πόδια του.

— Τζάκο! εἶπε σιγὰ. Ἐλα ἐδῶ, γέρο μου.

Ὁ Φριγκάν ἄναψε τὴν πίπα του καὶ παρατήρησε παρὰξενὰ τὸ ζῶον. Δὲν ἦταν παρὰ οἱ δυὸ τοὺς στήν πλάζ. Μόλις ἀκουγόνταν οἱ φλυαρίες τῶν ἠθοποιῶν ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἤδη. Τὸ φίλμ εἶχε σχεδὸν τελειώσει καὶ τώρα θὰ τὸ ἐστελναν γιὰ ἐκτύπωση.

Ὁ Φριγκάν σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ κανόνισῃ γρήγορ' αὐτὴν τὴν δουλειά του. Μερικὲς μέρες ἀκόμη καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν θὰ ἔβγαζε παρουσιαζόταν εὐνοϊκῇ.

Ὁ Μαρτινούντ! Μέσ' στὰ μάτια τοῦ ὀπερατέρ πέρασε μιὰ διαβολικὴ λάμψις στὴ σκέψη τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ θεῖός του. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ὁ Φριγκάν σχεδίαζε ἀπὸ πολλὴν καιρὸ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα. Περιτριγύριζε τὸ θεῖό του μ' ἀπειρὴ τυροφρότητα ὥσπου τὰ κατάφερε νὰ τὸν κἀν μόνον κληρονομία στὴν διαθήκη του. Τώρα πιά ποὺ τὸ ἐπέτυχε αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διαταγμούς. Γιατί ὁ Φριγκάν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ δὲν διατάζουν μπροστὰ σὲ τίποτε ὅταν πρόκειται νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους, μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τὴν κάνουν μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἀνακατεῖται στὴ μέση ὁ ἀτυμωρία.

Ὁ Τζάκο, ὁ πίθηκος θὰ τὰ κανόνιζε. Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Μαρτινούντ ἔβγαζε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ στούντιο, σκόνταψε ἐπάνω στὸν πίθηκο χωρὶς νὰ θέλῃ. Τὸ ζῶο ποὺ κοιμώταν ἤσυχο, σηκώθηκε ἀπτότομα καὶ ἄρχισε νὰ νὰ βγάξῃ τρομερὲς φωνές. Γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ πάψῃ ὁ Μαρτινούντ, ποὺ κατὰ βάθος ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, τοῦ ἔδωσε ἕνα λάκτισμα. Τὸ κτύπημα αὐτὸ ἔκανε τὸ Τζάκο νὰ μισήσῃ θανάσιμα τὸν κύριό του.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Φριγκάν συνήθισε τὸν πίθηκο νὰ τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ ὅπου πῆγαινε καὶ τὸν ἔμαθε νὰ χρησιμοποιῇ ἕνα ἰνδικὸ ρόπαλο ποὺ τοὺς εἶχε μείνει ἀπὸ κάποια φορὰ ποὺ τὸ χρησιμοποιούσαν γιὰ τὶς ἀνάγκες ἐνὸς φίλμ.

Ὁ Τζάκο ἔπαιζε μὲ τὸ ρόπαλο αὐτὸ ὅπως ἕνα παιδί παίξει μὲ τὰ παιχνίδια του καὶ τὰ σκέρτσα τὸν διασκεδάζαν τὸν ὄμιλο.

Ἐπίσης ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὸν ὀπερατέρ. Τὸν φύλαγε ὅταν κοιμόταν, τὸν συνόδευε στὴ δουλειά του κι' ἦταν πάντα μαζί του. Κατὰ τὶς ὥρες τοῦ φαγητοῦ, τῆς ἀναπαύσεως, τοῦ περιπάτου, ὁ Τζάκο ἐπέβλεπε τὸν κύριό του. Τὸν κύταζε συλλογισμένος, ξαρώνοντας τὸ μέτωπό του προσπαθοῦς νὰ εἰσχωρήσῃ στὴ σκέψη του. Ὁ Φριγκάν χαμογέλασε στὸ ζῶο καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται τὸ ἐνεθάρρυνε νὰ παίξῃ μὲ τὸ ρόπαλο. Κι' εἶσι ὁ Τζάκο καὶ τὸ ρόπαλο ἔγιναν ἀχώριστοι φίλοι. Ὁ Φριγκάν ἐπερίμενε καιρὸ τώρα. Εἶχε πιά ὀρμίσσει τὸ σχέδιό του καὶ λογάριζε τὸ βράδυ αὐτὸ νὰ τὸ θέσῃ σ' ἐφαρμογή.

Ἡ δικαιοσύνη μπορούσε νὰ ἐρευνήσῃ. Δὲν θ' ἀνακάλυπτε παρὰ τό... πτώμα ἐνὸς ζώου ἢ σκέψις αὐτῆς τὸν ἔκανε νὰ χαμογέλασῃ.

Ἡ εὐκαιρία ὅμως δὲν παρουσιάσθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Παρουσιάστηκε ἀνέλπιστα τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὁ Φριγκάν δὲν τὴν ἔχασε. Ἐπαιρνε μερικὲς φωτογραφίες τοπίων τοῦ νησιού. Ξαφνικὰ ἀφῆσε τὴ μηχανή του καὶ πῆγε καὶ στάθηκε σ' ἕνα σημεῖο ἀπ' τὸ ὁποῖο φαίνονταν τὰ παραθύρα τοῦ στούντιο ὅπου ὁ Μαρτινούντ

μόνος καὶ καθισμένος μπρὸς σ' ἕνα χοντρὸ τραπέζι διάβαζε κατὰ χαρτιά—κάποιο σενάριο ἀσφαλῶς. Ὁ Φριγκάν ἔτρεξε ὅτι ἡ δόμας, ἐξαιρέσει καμμιὰς δωδεκάδας ἠθοποιῶν, ποὺ τριγύριζαν στὴ μικρὴ γειτονικὴ πλάζ, βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρ' αὐτοῦ νησιού. Ἡ δωδεκάς αὐτὴ τῶν ἠθοποιῶν θὰ ἦταν χρήσιμη γι' αὐτόν. Θὰ ἦσαν οἱ μάρτυρες. Ὁ Τζάκο, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴ ὥρα παρακολούθησε τὸν κύριό του ποὺ δούλευε, πῆγε κάτω ἀπ' τὴ σκιά ἐνὸς θάμνου κι' ἀποκοιμήθηκε. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ Φριγκάν, κοιμισμένο μὲ τὸ ρόπαλό του στὸ πλάι του.

Ὁ ἄνδρας ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ ἀδόρυβε διέσχισε τὴ δεινδροστοιχία κι' ἐφθάσε μπρὸς στὴν ομάδα τῶν ἠθοποιῶν.

— Μήπως εἶδε κανεὶς σὰς τὸν Τζάκο; ῥώτησε μ' ἀνῆσυχο ὄψος. Μισὴ ὥρα τώρα τὸν ζητῶ.

Κονεὶς δὲν εἶχε ἰδῇ τὸ ζῶο.

— Μπα, μὴ φοβάστε, θὰ ξαναγυρίσῃ, τοῦ εἶπαν. Θὰ τὸν ἰδῇτε πάλι νὰ σὰς ἀκολουθεῖ πιστὰ ἔννοια σας.

Ὁ Φριγκάν κούνησε ἐπιδοκίμαστικὰ τὸ κεφάλι κι' ἀπομακρύνθηκε λέγοντας πὼς θὰ πῆγαινε νὰ ψάξῃ νὰ τὸν βρῇ.

Μόλις χάθηκε πίσω ἀπὸ τὶς σκιὰς τῶν δένδρων ἔτρεξε στὸ μέρος ποὺ κοιμώταν ὁ Τζάκο.

— Τζάκο, εἶπε σιγὰ, ἔλα μαζί μου.

Τὸ ζῶο ὑπήκουσε. Ὅταν ἐφθασαν μπρὸς στὸ στούντιο, ὁ Φριγκάν στάθηκε. Ὁ θεῖός του ἀψωσιωμένος μὲ τὰ χαρτιά του δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἰδῇ. Σιγὰ ὁ Φριγκάν γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μηχανές καὶ βρέθηκε στὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου ποὺ ἐργαζόταν ὁ διευθυντής. Ζάρωσε τὰ φρύδια. Ὑστερὰ σκέφτηκε πὼς ἡ μικρὴ πόρτα στὸ βάθος θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ τὴν ἔξοδα καὶ χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίηση. Ὅλα, ἀλήθεια, ἦσαν στὴν ἐντέλειαν.

Μπήκε στὸ γραφεῖο μὲ τὸ ρόπαλο ὑπὸ μάλης. Ὁ Μαρτινούντ σήκωσε τὸ κεφάλι...

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες στιγμὲς φάνηκε ὁ Φριγκάν στὸ κατώφλι τῆς μικρῆς πόρτας. Ἦταν πελιδνός, πιδ πελιδνός κι' ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας ποὺ τρεμόσβυνε. Τὸ

στόμα του ψέλλιζε ἀδιάκοπα.

— Τζάκο! ἔλα δῶ, παληότρομα!

Ὁ Τζάκο ἀπαντοῦσε μ' ἕνα μουχρητό. Εἶχε ὑπακούσει στὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του.. μὴνὴ μοῦξί του στὸ δωμάτιο καὶ ἄρπαξε τὸ ἀντικείμενο ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει. Δυστυχῶς τὸ χρησιμοποιήσε ὑπὲρ τὸ δέον αὐτὸ τὸ ρόπαλο στὴν ἄκρ' αὐτοῦ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχαν κολλημένα μαλλιὰ μ' αἷμα...

Τρήγορ' αὖτε ὁ Φριγκάν κλείδωσε τὴν ἐσωτερικὴν πύρ' αὐτοῦ ὅσο γρήγορ' ἔπαιε τὴν μικρὴ καὶ τὴν ἐκλείσε ἀπ' ἑξῆς. Ὁ Πίθηκος ἦταν τώρα φυλακισμένος.

Ὁ Τζάκο μὲ τὸ ρόπαλό του!.. Θὰ τὸν ἀνακάλυπταν ἐκεῖ! μ' εἶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μισοῦσε γιατί μιὰ μέρα τοῦ εἶχε δώσει μιὰ κλωτσιά. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν τώρα ἐπαλωμένος στὸ τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς λάμπας ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὴ στέγη. Ὁ Φριγκάν ἔγινε τὸ παράθυρο. Περνώντας ἀπ' ἐκεῖ ἔκανε ἕνα σημεῖο στὸν πίθηκο ποὺ τὸν κυττοῦσε ἀκίνητος. Τὸ ζῶο θέλησε ν' ἀπάντησῃ σ' αὐτὴ τὴν προσέκληση. Ἐτρεξε στὴν μιὰ πόρτα, ἐτρεξε στὴν ἄλλη. Ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Προχώρησε στὸ παράθυρο, κόλλησε τὸ πρόσωπό του στὸ τζάμι καὶ φώναζε ἄγρια, παραπονιμένα. Ὁ κύριός του, τοῦ ἔκανε ἀκόμη νοήματο καὶ ὕστερ' ἀρχισε ν' ἀπομακρύνεται.

Ὁ Τζάκο τότε ἀρχισε νὰ τρέχῃ μὲ φρενίτιδα μέσα στὸ δωμάτιο. Δὲν μπορούσε νὰ βγῇ. Οὐρλιαζε. Μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι χτυποῦσε τοὺς τοίχους. Οἱ ἄγριες φωνές του ἀκούστηκαν ὡς τὴν πλάζ. Ὁ Φριγκάν ἀκούγε.

Ἡ μικρὴ ὁμάς ξαναγύριζε στὸ στούντιο. Μικρὰ φανάρια ἔφεγγαν μέσα ἀπ' τὰ δένδρα. Οἱ φωνές τοῦ ζώου ξεχώριζαν τὰ-ρα καθαρῶτερα. Οἱ ἠθοποιοὶ προχωροῦσαν γρήγορα. Ὁ Φριγκάν

Ὁ Πίθηκος οὐρλιαζε ἄγρια, παρατεταμένα.

γελοῦσε μ' ἓνα μοχθηρὸ γέλιο ἀκούγοντας τὸν Τζάκο νὰ σπάξει τὰ τζάμια μὲ τὸ ρόπαλό του. Ἐκεῖνο. πού βρισκόταν χαμηλά ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ μπορέσει νὰ περάσει.

Ὅταν ἡ ὁμάς ἐφθασε στὸ μέρος τοῦ στούντιο ὁ Φριγκάν κρῦφτηκε μέσ' στίς σκιές τῆς νύχτας. Οἱ ἠθοποιοὶ τὸν συνήνευσαν ἀργότερα νὰ ἐρχεται σιγὰ κι' ἀμέριμνα ἀπὸ τὰ ἀκρογιαλὶα τοῦ νησιοῦ. Καθὼς φωτοῦσε μὴπως εἶχαν δῆ τὸν Τζάκο, γιατί αὐτὸς δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν βρῇ πουθενά, μὲ μισὰ καὶ σκεπασμένα λόγια, τοῦ εἶπαν τί εἶχε γίνει.

— Τὸν κτύπησε..., μὲ τὸ ρόπαλο;... Τὸ θεῖό μου; ... Ὁ Τζάκο; ὦ, Θεέ μου!

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὸ Λονδίνον, ὁ Φριγκάν παρακολουθοῦσε προσεκτικὸς τὶς δοκιμές.

— Ἐχομε πολλὰς σκηνές ἐνδιαφέρουσες, εἶπε κάποιος διευθυντῆς τῆς ἐταιρίας. Πρὸ παντὸς ὑπάρχει μία γιὰ τὴν ὁποία θέλω νὰ πάρω τὴ γνώμη σας.

Ἔστησαν τὸ μηχανήμα. Ἐπάνω στὸ πανί ζωγραφίστηκε μιά χαριτωμένη τελετὴ γάμου σ' ἓνα ἐξοχικό, ὑπέροχο τοπεῖο γεμάτο ἀπὸ δένδρα καὶ λουλουδιὰ.

— Αὐτὴ ἡ σκηνὴ γυρίσθηκε τὸ ἀπόγευμα πού προηγήθηκε τοῦ θανάτου τοῦ θεῖου σας καὶ θὰ ξαναπαίρνουν τὸ ἴδιο τοπεῖο κατὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου. Τί λέτε γι' αὐτό;

— Εἶναι ὑπέροχο! εἶπε μὲ εὐλιχρίνεια ὁ Φριγκάν.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τόσο καθαρὸ, εἶπε πολὺ ἀργὰ ὁ διευθυντής.

Τὸ ξετύλιγμα τῆς ταινίος ἐξακολουθοῦσε, ἀλλὰ τώρα ἀντὶ τοῦ

μαγευτικοῦ τοπεῖου, τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ οὐρανοῦ, εἶδαν νὰ διαγράφεται ἐπάνω στὸ πανί μιά σκοτεινὴ σκηνή. Παρουσίαζε τὴν ἐμπρὸς μέρος ἐνὸς σπιτιοῦ. Πίσω ἀπ' τὰ κλεισμένα τζάμια ἓνας ἄνδρας ἐργαζόταν σκυμμένος ἐπάνω σὲ κάτι χαρτιά. Ἦταν ὁ Μαρτίνουτ.

Ὁ Φριγκάν δὲν κατάρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μιά φωνὴ φρίκης. Εἶναι ἐνδιαφέρουσα κυττάζεις!...

Στὸ πανί μιά σιλουέτα φάνηκε νὰ πλησιάζῃ τὸν ἄνθρωπο πού ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του, μιά σιλουέτα τῆς ὁποίας τὸ κη- νῶδες πρόσωπο μόρφαιε ἀπαίσιο.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν στὸ γραφεῖο σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι. Τὰ χεῖλη του κινήθηκαν. Ὁ Φριγκάν τοῦ ἀπήντησε... Εἶδε τὸν ἑαυτὸ του νὰ μπαίνει μέσα μὲ τὸ ρόπαλο ὑπὸ μάλῃς καὶ νὰ κατα- φέρνῃ τρομερὰ χτυπήματα στὸ λαμπρὸ τοῦ θεῖου του, ἔως ὅτου ἐ- κείνος ἔπεσε ἀναίσθητος στὸ τραπέζι.

Ἐστερα πλέον δὲν ὑπῆρχε τίποτα στὴ σκηνή, Ὁ Φριγκάν θυ- μίθηκε τώρα πὼς εἶχε βρῇ ἔξω γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν Τζάκο.

— Οἱ πύθνηκοι εἶναι περὶ ἑξῶς, εἶπε ψυχρὰ ὁ διευθυντής. Μιμοῦνται στὴν ἐντέλεια. Θὰ ὑποδείξατε θανάσια στὸ Τζάκο τί ἐπρεπε νὰ κάνει, γιατί τὸ ἔκανε μὲ μεγάλη τέχνη.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβε ὁ διευθυντής, κατωρθώσαμε ἐντελῶς το- χαίως νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθειαν!... νὰ μάθουμε τὸ δάσκαλο τοῦ Τζά- κο, τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνο κακοῦργο μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι...

Ὁ Φριγκάν ἔκανε μιά κίνηση πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλὰ ἐκεῖ συ- νήνευσε διὸ ἀστυνομικούς. Ἦσαν χαμένος πιά.

— Βάλτε του τὶς χειροπέδες, εἶπε ὁ ἓνας ἀστυνομικός. Ἡ δικαιοσύνη θ' ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο της.

ΘΟΡΤΟΝ ΛΟΝΣΤΑΛ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ «ταχεία» πού ἐ-
φυγε ἀπὸ τὴ Μόσχα
στις 21-30 τοῦ Σεββά

ΦΘΑΝΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

ΥΠΟ ΒΕΟΝΙΟ BROCCHERI

Ἡ «ταχεία» πού ἐ-
φυγε ἀπὸ τὴ Μόσχα
στις 21-30 τοῦ Σεββά
του τῆς 7ης Ἰαννουαρίου 1930, σταμάτησε
ἐξαφνικὰ, πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσά-
νυχτα σὲ ἀπόστασι δώδεκα χιλιόμετρων
ἀπὸ τὸ Ριαζάν. Μιά διμοιρία κοκκινῶν
φρουρῶν ἐφράσε τὶς γραμμές. Εἴκοσι στρα-
τιῶτες μ' ἓναν ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῇς ἀ-
νέβηκαν ἐπάνω στὸ τραῖνο, ἐνῶ οἱ ὑπό-
λοιποι περικύκλωναν τὸ συρμό. Ὅλοι οἱ ἐ-
πιβάται ἐτέθησαν ὑπὸ κράτησιν ἐντὸς τῆς
ἀμαξοστοιχίας κι' ὅλες οἱ ἀποσκευές κατε-
σχέθησαν.

Κατὰ τὴ μία τὸ τραῖνο διατάχθη νὰ
προχωρήσῃ ὡς τὸ Ριαζάν, ὅπου ἐφθασε μὲ
μεγάλῃ δυσκολίᾳ ἐξ αἰτίας τοῦ πυκνοῦ χι-
ονιοῦ πού ἐκάλυπτε ὁλόκληρες τὶς γραμμές.

Στὸ Ριαζάν οἱ ἐπιβάται μπηκαν στὴ
γραμμὴ κι' ἐπειδὴ ἔφευγε πυκνὴ ὁμίχλη,
ἀπὸ φόβο μήπως φύγῃ κανεῖς, ὁ ἀστυνομὸς
διέταξε καὶ καὶ τοὺς ἔδεσαν καθ' ὁμάδας
ἀπὸ πέντε. Ὑστερα οἱ αἰχμαλώτοι ὠδηγή-
θηκαν ἄλλοι στοὺς στρατώνες Βοροσίλωφ
κι' ἄλλοι στὸ Δημαρχεῖο πού ἦταν ἄλλοτε μο-
ναστήρι.

Οἱ στρατῶνες «Βοροσίλωφ» ἦταν ἓνα
κολοσσιαῖο κτίριο πού ἀνηγέρθη ἐπάνω
στὰ εἰρεῖλια ἐνὸς ταταρικοῦ πύργου. Ὁ κεν-
τρικὸς πυργίσκος τοῦ ταταρικοῦ πύργου,
πού σωζόταν ἀκόμη ἦταν φτιαγμένος κατὰ
μέγα μέρος ἀπὸ μολύβι καὶ τὰ περάθυρά
του ἐβλεπαν στὸν ἱσποταμὸ Ὀχα. Στὸ ἰσό-
γειο αὐτοῦ τοῦ πυργίσκου ἔγινε προσκλητή-
ριο τῶν αἰχμαλώτων. Ἦσαν ἐν δὴν 57.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχαν ὁ δόκτωρ Βελ-
χάουζεν καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Νάιντ-Μύλ-
λερ, οἱ μόνον ξένοι. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνο-
μίας ἀφ' ἑξῆς τὰ πιστοποιητικὰ των, τοὺς
ἔστειλε στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ πυργίσκου,
χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐμείναν τριάν-
τα ὁλόκληρες ὥρες χωρὶς φαγητὸ καὶ μὰ
νὰ σκεπασθοῦν ἀπὸ τὸ χιόνι πού ἔπευγε
ἀπὸ τὴ χαλασμένη στέγη. Τὴν τρίτῃ ἡμέ-
ρα κι' ἄλλοι ἀπ' τοὺς συλληφθέντας ὠδη-

γήθηκαν στὸν πυργίσκο κι' ἀπ' αὐτοὺς ἔ-
μαθαν τὴν αἰτία τῆς συλλήψεώς των. Ἀπὸ
τὸ τραῖνο πού ταξίδευαν ἀκούστηκαν δυὸ
πυροβολισμοὶ ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου συρμοῦ
μὲ τὸν ὁποῖον διεσταυρώθηκαν καὶ μετὸν
ὁποῖον ταξίδευε κάποιο ἐπίσημο πρόσωπο.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ
δόκτωρ Βελχάουζεν χωρίστηκε ἀπ' τὸν
γραμματέα του κι' ἐκλείστηκε σ' ἓνα εἶδος
σοφίτας ἐπάνω στὴ στέγη τοῦ πυργίσκου.

Μιά χιονοθύελλα ἐσχέπασε τοὺς κἀμπους
κατὰ τὴν διάρκειά τῆς νύχτας. Ὁ Γερμανὸς
μισοπεθαμένος, ἦταν ξεπλωμένος στὸ πά-
τωμα ὅταν στὰ μισόκλειστα μάτια του ἀ-
στράψε ἡ φωτιὰ ἐνὸς πυροδαντοῦ. Σηκώ-
θηκε ὀρθίως, τρεκλίζοντας κι' εἶδε μπροστά
τὸν ἑαυτὸν νέο ξανθὸ ὡς τριάντα χρονῶν.

Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἓνα παγοῦρι μὲ
βότκα καὶ ἓνα καμμάτι ψωμί μαῦρο μὲ μιά
φλοῦδα ἀπὸ τυρί. Ὁ νέος τοῦσαν ἔστισε
νὰ κρύψῃ ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν
φυλάκων πού ἀπὸ τὴν μιά στιγμή στὴν ἄλλη
μποροῦσαν ν' ἀνέβουν.

Ὁ Βελχάουζεν ἦταν ἑτοιμος νὰ μουρ-
μουρίσῃ ἓνα εὐχαριστῶν, ἀλλὰ ὁ ἄλλος στά-
θηκε μπροστά του σάν διάβολος καὶ σκύ-
βοντας τὰς στ' αὐτὶ του τοῦ εἶπε:

— Λίγα λόγια. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἐγώ
εἰμαι ὁ γραμματεὺς σας... ὁ Γερμανὸς
Νάιντ Μύλλερ.

— Καὶ πού εἶναι ὁ Μύλλερ; ρώτησε.

Ὁ ἄλλος τοῦ ἀπάντησε μὲ μιά χαλα-
ρητικὴ κίνηση συνοδευομένη ἀπὸ μιά
ἀγρία γκριμάτσα.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ὁ Γερμανὸς καὶ
ὁ νέος του γραμματεὺς βγήκαν ἀπὸ τὸν
πυργίσκο, ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε κατηγορία,
καὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ ἓναν πράκτορα τῆς
μυστικῆς ἀστυνομίας ἐφθασα στὸν ἱσποταμὸ.
Στὸ διαμέρισμά τους πῆρε θέσιν καὶ μιά
νέα πού μέχρι τὸ Μίνσο κμεῖνε σιωπηλή.

Ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Μύλλερ ὅσο

πλησιάζαν στὰ σύνορα
γινόταν πῶς μελαγχο-
λικός! Ὁ Βελχάουζεν,
ἀπεναντίας, φαινόταν πῶς ἥρεμος.

Μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ Νεκρορολόγιον
τὸν τελευταῖον σοβιετικὸ σταθμὸ, ὁ Βελ-
χάουζεν ἐσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ συνοδοῦ του.

— Σκοτώσατε, εἶπε, ἐκεῖνον πού ταξίδευε
μαζί μου καὶ πῆρατε τὴν θέση του γιὰ νὰ
μπορέσετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας.
Ἐπειδὴ ἔξερε πὼς σὴν πραγματικότητά
δὲν εἰμαι ὁ Βελχάουζεν ἀλλὰ ἓνας ἄλλος,
μὲ ἐξηναγκάσατε νὰ σιωπήσω. Ἀλήθεια, εἰ-
μαι ἓνας ὥστος πρόσωπὸς πού πολεμᾷ νὰ
σώσῃ τὴν πατρίδα του κατὰ ἀπὸ ἄλλο ὅ-
νομα. Γνωρίζετε ἀσφαλὸς ὁλόκληρο τὸ πα-
ρελθόν μου; δὲν ξέρετε ὅμως ποῖος ἦταν
ὁ δόκτωρ Μύλλερ πού σκοτώσατε. Νὰ σὰς
τὸ πῶ τώρα. Ἦταν τὸ παιδί μου.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀπολυτρεπόμενος ἀπ' αὐ-
τὸ τὴν ἀποκάλυψη. Ἐνῶ ἐτοιμαζόταν ν' ἀ-
παντήσῃ τὸ τραῖνο σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ
ὑπόστεγο τοῦ Νεκρορολόγιου κι' ὅλοι οἱ ἐ-
πιβάται κατέβηκαν.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ διαβατήριον τοῦ Νάιντ
Μύλλερ μῆκε στὴ γραμμὴ πίσω ἀπὸ τὸν
Βελχάουζεν. Προχωροῦσαν μὲ σιγανὰ βή-
ματα. Ὅταν πλησίασε γιὰ νὰ παρουσιασθῇ
στὴ θυρίδα τῆς θεωρήσεως τῶν διαβατη-
ρίων, ἡ νέα πού συνεταξίδευε στὸ τραῖνο
προχώρησε καὶ στάθηκε πλάι του.

— Δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ ταξίδι σου
τοῦ εἶπε σταθερὰ, εἰσαι ὑπὸ κράτησιν.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἔροιξε ἓνα βλέμμα ἀ-
πογνώσεως, τρέκισε καὶ σωριάστηκε στὸ
πάτωμα. Ὅταν ἔσκυψαν νὰ τὸν σηκώσουν
ἦταν νεκρός.

Ὁ Βελχάουζεν θεώρησε τὸ διαβατήριόν
του χωρὶς δυσκολία κι' ἀνέβηκε στὸ τραῖνο.
Ἐξῆς λεπτὰ ἀργότερα βρισκόταν στὴν Πο-
λωνία. Εἶχε σωθῇ. Ἐλεύθερος πιά!

Τὸ αἷμα τοῦ ἀδικασκωμένου τὸν εἶχε
σώσει καὶ εἶχε ἐκδικηθῇ τὸν φονεῖ. Ἡ νέα
ἦταν μιά κατάσκοπος τῆς μυστικῆς ἀστυ-
νομίας τοῦ Ριαζάν.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Ο ΣΑΚΚΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Ἡ Ἀγυα-
μάρα κα-
θισμένη ἐπ' αὐ-
τὸν ὄρνα βρά-
χο ἐκεῖ κάτω στὴν ἀμμουδιά, ἐξερευνοῦσε μὲ τὸ διαπεραστικὸ
βλέμμα των μικρῶν μαύρων ματιῶν τῆς τὴν ὀλογάλην θάλασσα
ἔως τὸν ὀρίζοντα. Ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς τὸ μελαγχρινὸ, κουνιόν-
ταν στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα τὰ φύλλα μῆδς φοινικιάς. Πουλιά μὲ
πολύχρωμα φτερά πετοῦσαν στὰ γύρω κι' ἀπὸ τὸ δάσος ἔβγα-
νε καπνὸς πού σηκωνόταν ψηλά.

Ἐνα χωριὸ Καραῖβων ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Ἐνῶ ἡ αὐρὰ χαίδευε τὰ κατάμαυρα μαλλιά τῆς, ἡ Ἀγυαμά-
ρα συλλογιζόταν τὰ προφητικά λόγια τῆς μάγισσας Χιουάβε. Ἡ
γοητὴ αὐτὴ μὲ τὸ ρυτιδωμένον πρόσωπο, πού ἦταν τρομερὴ γιὰ τὰ
μάγια τῆς, τῆς εἶχε πῇ πὼς ἔπειτα ἀπὸ λίγα φεγγάρια, τὸ πνεῦμα
τῶν ὑδάτων θάστελνε στὸ Γκουαναχάνι ξένους ἐξαιρετικῆς ὁμορ-
φίας κι' ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναῖκα του.

Κι' ἔτσι ἀπὸ τότε ἡ νέα ἔμεινε ἐκστρατική μπρὸς στὰ κύματα,
περιμένοντας τὴν ἀφιξήν του.

Τὰ μάτια τῆς κορούστηκαν καὶ δάκρυσαν. Ὅπως καὶ τὶς ἄλλες
μέρες ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά τῆς πού ἦταν καμωμένη ἀπὸ
φύλλα, ἓνα μικρὸ κίτρινο μέταλλο, πού ἀστραφε καὶ μεσ' στὸ ὁ-
ποῖον καθρεπτιζόταν ἡ ὁμορφία τῆς.

Κυττάζοντας. Θαύμασε τὸ ὀλοστρόγγυλο προσωπάκι τῆς, μὲ
τὸ μικρὸ κόκκινο στόμα τῆς, τὴν ὀλοῖσα μυτίτσα τῆς, τὸ σφρι-
γγλὸ γυνὸ τῆς στῆθος καὶ χαμογέλασε, Καθὼς σήκωσε τὰ μάτια,
τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσε σὲ τρία λευκὰ σημεῖα πέρα μακριὰ στὸν
ὀρίζοντα ἐπάνω στὴν ἀκίνητη θάλασσα. Τὰ τρία αὐτὰ σημεῖα
ὅσο πῆγαιναν καὶ μεγάλωναν. Κάποια προαισθήσις τῆς ἔφερε ἓνα
χτυποκάρι.

Ὅταν ὁ ἥλιος χάθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους τοῦ Γκουαναχά-
νι, τὰ ἄσπρα σημεῖα γίνηκαν μυθικὲς βάρκες, καράβια πελώρια
ἐπάνω στὰ κύματα, μὲ μεγάλα κάτασπρα φτερά. Ἐνας κεραυνὸς
ἔσπασε καὶ τρόμαξε τοὺς Καραῖβες πού εἶχαν τρέξει σὴν παρα-
λία. Πιρῶδες ἀποσπάσθησαν ἀπὸ τὶς πλαγιές τῶν καραβιῶν καὶ
ἔφεραν στὴ γῆ ἄνθρωπους ψηλοῦς, μὲ πρόσωπο ὥχρο καὶ ἀστρα-
φτερά φορέματα.

Μιλοῦσαν μιά ἀκατόληπτη γλῶσσα, ἀλλ' ὁ «κασίκης» ὁ μάγος
δῆλωσε πὼς οἱ ξένοι αὐτοὶ ἦταν γυιοὶ τοῦ «Ἡλίου τῆς Ἀνατολῆς
καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς τιμῇσουν σάν τοὺς θεοὺς των, ἀφοῦ εἶχαν
τὴν ἔξουσία νὰ διατάζουν τὸν κεραυνὸ. Ὅλοι οἱ ἄγριοι ἔτρεξαν
ἀμέσως νὰ τοὺς προσκυνήσουν κι' ὁ καθένας προσφέρθηκε νὰ
τοὺς δόσῃ φρούτα, χόρτα, γλυκὰ καὶ ψάρια πυστά.

Ἡ Ἀγυαμάρα σκλ-βώθηκε ἀπὸ τὴ ματιά πού τῆς ἔροιξε καὶ
τὸ ἀρχοντικὸ παρόσημόν πού εἶχε, ἓνας ἀπὸ τοὺς ξένους ἐκείνους
ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποβιβασθῇ μαζί μὲ τὸν ὀρχηγό. Ἐτρεξε, λοιπόν,
νὰ τοῦ προσφέρῃ ἓνα ἀνανά. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ
τὴν ἔσφιξε ἐπάνω στὰ φορέματά του πού ἦταν ἀπὸ μέταλλο καὶ
τὴν φίλησε. Κι' ἡ Ἀγυαμάρα, εὐτυχισμένη εἶδε νὰ παίρνουν
ζωὴ τὰ προφητικὰ λόγια τῆς μάγισσας. Τὴν ἄλλη νύχτα κοιμή-
θηκε στὴ σκιά τῆς σκηνῆς τοῦ ὥχρου ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα
ἐκείνη δὲν τὴν ἐγκατέλειψε.

Ἀργότερα ὅταν ὁ καθένας ἔμαθε λίγες λέξεις ἀπὸ τὴ γλῶσ-
σα τοῦ ἄλλου ἡ νέα πληροφορήθηκε πὼς ὁ λατρευτὸς τῆς ὀνομα-
ζόταν Χέρμαν ντὲ Ὀλντ καὶ πὼς μιά μέρα θάφευγε πάλι γιὰ
τὴν πατρίδα του μαζί μὲ τὸν Ναύαρχο Χριστόφορο Κολόμβο. Ἡ
Ἀγυαμάρα πού συλλογιζόταν πὼς ἔπειτα ἀπὸ λίγο δὲν θάβλεπε
πιά τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον π' ἀγαποῦσε, ὑπέφερε πολὺ. Ὁ ἄνθρωπος
καθόταν ἀπέναντί τῆς ἐπάνω στὸ πράσινο γρασίδι. Εἶχε βγάλει
τὴν πανοπλία του, ἔτρι ὀνόμαζε τ' ἀστραφτερά του φορέματα καὶ
κυττάζε τὴν χαριτωμένην Καραῖβα πού κυττάζονταν μὲ χαμόγελο
στὸν καθρέφτη. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἄλλαξαν ἐκφράση
ἀπότομα καὶ τώρα γυάλιζαν παρὰ ξένα.

— Χρυ-
σάφι! εἰ-
πε. Εἶναι
χρυσάφι!
Ἐπειτα
τῆς ἐπία-
σε τὸ χέρι
δυνατὰ κι'
ἐνῶ ἐκεί-
νη ἔτρεμε,
τὴν ρώτη-
σε πὼς τῆς
ἔπεσε τὸ
κομμάτι

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

ἐκεῖνο τοῦ
χρυσάφι οὐ
στὰ χέρια καὶ
ἀν τῆς ἦταν
δυνατὸν νὰ τοῦ προμηθεύῃ κι' ἄλλα.

Ἡ νέα τοῦ ἀπήντησε πὼς ἡ Γκουαναχάνι δὲν εἶχε χρυσάφι
καὶ ὅτι τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ἦταν ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Ἀνεχουάνι, πού
βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐκεῖ πού ἔδωκε ὁ ἥλιος.

Κι' ὅμως στὸ νησί, κάπου σὲ μιά σπηλιά, ἦσαν κρυμμένα
πολλὰ ἀντικείμενα ἀπὸ τὸ μέταλλο αὐτό. Μέσ' στὴ σπηλιά ἐκείνη
τοποθετοῦσαν οἱ Καραῖβες τοὺς νεκροὺς των βαλσαμωμένους. Ἦ-
ταν ἱεροσυλεῖα πού ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο νὰ μὴ κανεῖς ἐκεῖ
μέσα χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν «κασίκην» τὸν μάγο.

Ὁ Χέρμαν μὲ πολλὰ χάρδια κατάφερε τὴν Ἀγυαμάρα νὰ τὸν
ὠδηγήσῃ σὴν κρύπτη. Τῆς ἔδωσε χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις πὼς θὰ
τὴν ἔπαιρνε στὸ καράβι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν τιμωρία πού τὴν
περίμενε.

Μιά νύχτα χωρὶς φεγγάρι ξεκίνησαν μαζί γιὰ τὴν κρύπτη κι'
ὁ Χέρμαν χωρὶς νὰ συγκινηθῇ σάν βρέθηκε μπρὸς στίς μοῦρες
ἐκείνες πού ἦταν στὴ γραμμὴ κοντὰ στὸν τοῖχο, ἄρπασε κι' ἔβαζε
μέσ' στὸ σάκκο τὶς χρυσὲς πλάκες, πού ἀστραφταν στὴ λάμψη τῆς
δάδας πού κρατοῦσε στὸ χέρι. Τὸ σακκὶ μέσ' στὸ ὅποιον τὸ εἶχε
βάλει ἦταν πολὺ βαρὺ. Θέλησε νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν Ἀγυαμάρα νὰ
τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε γιατί φο-
βόταν μὴ θυμώσουν τὰ πτώματα τῶν πεθαμένων σάν θ' ἄγγιζε
τὰ ἀντικείμενα πού ἄλλοτε ἦσαν δικὰ των.

Ὁ Χέρμαν, τρελλὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του, τράβηξε τὸ στίλετο
του καὶ τὸ ἐμπῆξε ἀνάμεσα στὰς πλάτες τῆς Καραῖβας.

Τὴν ἐπομένη ἐφθασε στὸ καράβι τὴ στιγμή πού ὁ ναύαρχος
σήκωνε τὴν ἀγκυρά γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ ἄλλες ἀκτές. Εὐχαρίστησε
τὴν Παναγία καὶ τὸν Χριστὸ γιὰ τὸν βοηθὸς σὴν ἐπιχείρησή
του καὶ τὴν νύχτα, καθὼς ἐρμύβαζε σὴν πλώρη, ἐνοῶς κάποιον
νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ νὰ τὸν ρίχνῃ στὴ θάλασσα.

Ἀν καὶ φεγγάρι δὲν εἶχε βγῇ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ νύκτα δὲν
ἦταν κατασκότεινη. Οἱ ναῦτες τῆς ὑπηρεσίας σταυροκοποῦσαν σάν
βλέπατε τὰ τρομερὰ ψάρια νὰ περιτριγυρίζουν τὸ καράβι. Ἐκείνη
τὴ στιγμή εἶχε βρῇ κατάλληλη ὁ ναύτης Ζουάν Χερνανδὲς γιὰ νὰ
ρίξῃ στὴ θάλασσα τὸ σύντροφό του. Τὸ πανδαιμόνιο πού κἀνανε
τὰ φοβερά ψάρια χτυπώντας τὸ νερὸ μὲ τὶς οὐρὲς τους σκέπασε
τὴν ἀπελπιστικὴ φωνὴ τοῦ ναύτη καὶ τὸν κρότο τῆς πτώσεώς του.

Τότε ὁ Ζουάν ἤσυχος κατέβηκε σὴν καμπίνα του καὶ ψηλά-
φώντας μέσα στὸ σκοτάδι, βρῆκε τὸ σάκκο πού ὁ Χέρμαν εἶχε
πάρει ἀπὸ τὸ Γκουαναχάνι. Μὲ κόπο μετέφερε τὸ σακκὶ στὴ δική
του καμπίνα καὶ ἔπειτα παίρνοντας σὴν τύχη ἓνα βάζο ἀνέ-
βηκε στὸ κατάστρωμα. Ὁ ἄνθρωπος χαμογελοῦσε μεφιστοφελικά
καὶ ἄφησε τὴ φαντασία του νὰ ταξιδεύσῃ γιὰ μιά στιγμή σ' ἄλ-
λες χώρες. Τοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπε μπρὸς του τὸ λιμάνι τοῦ Κά-
διξ, ἐκεῖ πού γεννήθηκε, τὴν ταβέρνα ντὲλ Ραβίνο, ὅπου ἔπινε
τὸ γλυκὸ κρασί τοῦ Ἀλικάντε, τὴν Κοντίτα Περέζ, πού χόρευε μ'
ἓνα λουλουδιὸ μπηγμένο στὸ σκουφί τῆς. Μιά μέρα ἡ γυναῖκα ἐκεῖ-
νη τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ μὲ τὶς κλωτσιές γιατί δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τῆς προσφέρῃ ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸν θαυμασμὸ του. Τώρα
ἦταν πλούσιος. Ἡ Κοντίτα θὰ γινόταν δικιά του. Τὴν ἄλλη
μέρα ὅλοι ἀνησύχησαν γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Χέρμαν· ὑπέθεσαν
πὼς θὰ ἔπεσε στὴ θάλασσα. Τότε οἱ ἀξιωματικοὶ διέταξαν νὰ
μοιρασθοῦν οἱ ἄλλοι τὰ πράγματά του. Μέσ' σὴν καμπίνα βρέ-
θηκαν μερικὰ ἔγγραφα πού μαρτυροῦσαν τὴν εὐγενεὶά καταγωγὴ
του καὶ κατὰ τρύπιες παληομπόδες πού ἔδειχναν τὴ φτώχεια του.

— Καὶ τί ἔγινε τὸ σακκὶ πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Γκουανα-
χάνι; ρώτησε ὁ Φέλιπ Ὀρτίξ.

Ἐγιναν ἀμέσως ἐρευνες παντοῦ καὶ τὸ σακκὶ βρέθηκε μέσα
στὴν καμπίνα τοῦ Ζουάν. Ὅλοι τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ τὸ ἔγκλη-
μα. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ καραβιοῦ ὅταν τὸ ἀνοίξε κι' εἶδε τὸ φη-
σαυρὸ ἐ-
προσκάλε-
σε τὸν πα-
πὰ τοῦ
πλοίου καὶ
ἐπὶ τῆς
συμβουλῇ
αὐτοῦ
ἐνέκρινε
ὀρθὸν ὁ
θησαυρὸς
αὐτοῦ
βάφθηκε μὲ
αἷμα νὰ
δοθῇ ὡς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Μάρκος Ἀντώνιος ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ψάρεμα μὲ τὸ ἀρμίδι. Μιά μέρα πού ψάρευε μὲ τὴν βασίλισσα Κλεοπάτρα, θέλοντας νὰ κἀνὴν ἐπίδειξη τῆς ἐπιτηδεύτητός του, διέταξε ἕναν ψαμῶ νὰ χροφτῇ μὲς στὸ νερὸ καὶ νὰ γαντζώνῃ ἕνα ψάρι στ' ἀγκίστρι του κάθε φορὰ πού θάρριχνε τὸ ἀρμίδι.

Ἔτσι ὁ Μάρκος Ἀντώνιος εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ φήμην τέλειου ψαρά. Ἡ Κλεοπάτρα, ἡ ὁποία ἀντελήφθη τὸ τέχνασμα αὐτό, προσκάλεσε μιὰ μέρα τοὺς δισκούς της καὶ τὸν Μάρκον Ἀντώνιον στὸ ψάρεμα. Εἶχε ὁμως φροντίσει προηγουμένως νὰ βρῖσκεται ἕνας ψαράς μὲς στὸ νερὸ μὲ προμήθεια ἀπὸ θαλασσινὰ ψάρια, τὰ ὁποία θὰ γαντζώνε στὸ ἀγκίστρι τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ Μάρκος ὑπερήφανος κάπως τραβοῦσε τὸ ἀρμίδι φορτωμένο πάντοτε μ' ἕνα μεγάλο ψάρι.

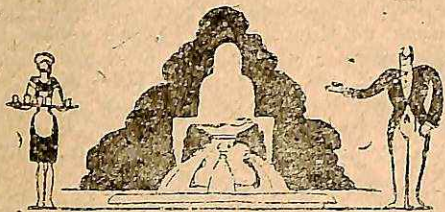
Ἡ Κλεοπάτρα καὶ οἱ προσκεκλημένοι τὸν συνεχάρησαν σκάζοντας στὰ γέλια. Τότε ὁ Ἀντώνιος ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐννόησε τὰ τεχνίσματα του τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

— Ἀρχὼν, ἀφήστε ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους τοῦ Φάρου καὶ τῆς Κανόπης νὰ ψαρεύουμε, τοῦ εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα καὶ σεῖς ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν κατάληψιν πόλεων, κατάκτησιν βασιλείων καὶ καθυπόταξιν βασιλέων.

Ὁ Πέτρος ὁ μέγας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἐπεσκέφθη τὸν Στρογγυλὸν Πύργον τῆς Κοπεγχάγης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας, Φρειδερίκος ὁ 4ος πού φιλοξενούσε τὸν Πέτρο τὸν συνώδευε στὴν ἐπίσκεψή του.

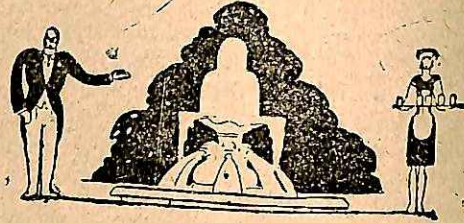
Οἱ δύο ἄρχοντες ἐφθασαν στὴν κορυφὴ τοῦ Πύργου. Ἐνα μεγαλοπρεπὲς θέαμα παρουσιαζόταν μπρὸς τοὺς. Ὁ Πέτρος ἐξηγοῦσε στὸν Φρειδερίκο τὸ πολιτικὸν του

Λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν 18 Ὀμβλῶδους, ὁ Βοναπάρτης βρισκόταν στὴ Μοροφονταίν, στὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ κόμης Ρενὼ ντὲ Σαιν-Ζάν ντ' Ἀνζελὼ πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Ὁ στρατηγός, πού τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ μελετοῦσε πῶς θὰ μπορούσε ν' ἀνατρέψῃ τὸ Διευθυντήριον, ἐπρότεινε στὸ Ρενὼ νὰ κάνουν ἕνα μικρὸ περίπατο μὲ τ' ἄλλο. Καθὼς γύριζαν μ' ὀλίγη ταχύτητα, τὸ ἄλλο τοῦ Βοναπάρτου σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα πού ἦταν σκεπασμένη μὲ ἄμμο κι' ἐπέσε, ρίχνοντας τὸν ἀναβάτη τοῦ μακρού. Ὁ Ρενὼ ξεκαβαλλίκεψε καὶ τρέχει ἀμέσως στὸ στρατηγόν, τὸν ὁποῖο βρῖσκει ἀναισθητό. Ὁ Βοναπάρτης συνῆλθε μετὰ πέντε λεπτά.

— Δὲν ξέρετε, στρατηγέ μου, πόσο τρόμαξα, εἶπε ὁ Ρενὼ. Σὰς νόμισα πρὸς στιγμὴν νεκρό!

— Ναί, ἀπήντησε φιλοσοφικὰ ὁ Βοναπάρτης, ἀκόμη λίγο ὅλα τὰ σχέδιά μας θὰ

ἐκμηδενίζοντο ἐξ αἰτίας τῆς μικρῆς αὐτῆς πέτρας.

Ἀπὸ τότε συχνὰ ἐπανελάμβανε:

— Μιά μικρὴ πέτρα ἀκόμη λίγο θ' ἄλλαζε τὴν τύχη τοῦ κόσμου!

— Εἶναι ὁ τρίτος γιατρός πού ἐγκατέλειψε τὸν Τάκη προχθές.

— Γιὰ ποῖο λόγο; Καμμιά σοβαρὴ ἀρρώστεια;

— Ξεχνοῦσε νὰ τοῦ πληρώσῃ τὶς ἐπισκέψεις.

Κάποιος εὐπατρίδης ἐρώτησε κάποτε τὸν καρδινάλιο Ρισελιέ:

— Ποιὰ γνώμη ἔχει ἡ Πανιερότης σας γιὰ τὸν ἐξ ἔρωτος γάμον;

— Ἡ γνώμη μου εἶναι, ἀπήντησε ὁ καρδινάλιος, ὅτι ὁ γάμος αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶναι μιὰ καταστροφή πού γίνεται ἀντιληπτὴ ὅταν εἶναι πιά πολὺ ἀργά...

— Γιατρός.— Καῦμένε μου ἄνθρωπε, ἔχετε τουλάχιστον ἕξ διαφορετικὲς ἀρρώστειες.

Πελάτης.— Τότε γιὰ τίς ἕξ θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ ἐκπτώση στὸ λογαριασμό;

— Θέλω νὰ ἀσφαλίσω τὸ σπίτι μου κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς.

— Πολὺ καλὰ. Ὅριστε ὁ τιμοκατάλογος.

— Πρέπει ὅμως νὰ μοῦ κάνετε μιὰ ἐκπτώση.

— Γιατί;

— Γιατί τὸ σπίτι μου εἶναι πολὺ ὑγρό!

προσφορά στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Παλάς πού θὰ ἔλυναν τὸ χρυσάφι καὶ θὰ ἔχυναν τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας.

— Ἡ Παναγία πού ἔχει ὅλα τὰ καλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ θησαυρὸ αὐτό, εἶπε μουρμουρίζοντας ὁ Φέλιπ. Γιὰ νὰ γυρίσω με πίσω μὲ ἄδεια τὰ χέρια κάναμε τὸ ταξεῖδι αὐτό;

Μιά μικρὴ στάσις παρετηρήθη στὸ πλήρωμα. Ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ διέταξαν νὰ κατεβάσουν τὶς βάρκες, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναῦτες δὲν κουνήθηκε. Ὁ Φέλιπ ζήτησε νὰ μοιραστοῦν τὸ θησαυρὸ.

— Ἀς τὸ παίξουμε στὰ ζάρια, πρότεινε ὁ Ζουάν, πού οἱ ναῦτες εἶχαν ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμά.

— Στὰ ζάρια! στὰ ζάρια!

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ μὲ ἐνθουσιασμό. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἰδοποίησαν τὸν καπενάνιο Κολόμβο γιὰ ὅτι συνέβαινε στὸ καράβι.

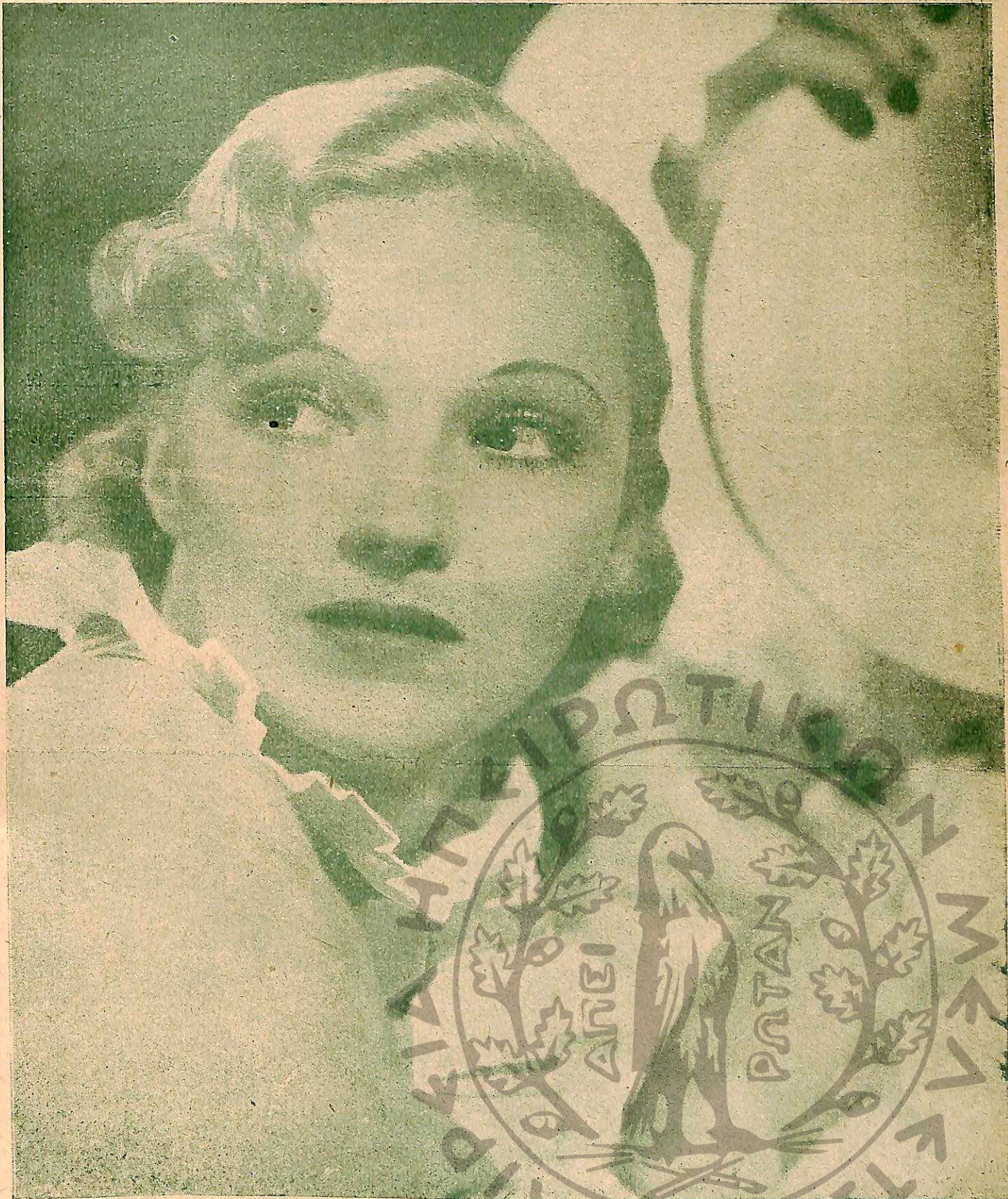
Ἐκεῖνος ὅταν ἀκουσε τὴν ἀναφορὰ των σήκωσε τὸ ὦτα τοῦ κεφαλὶ καὶ εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν παπᾶ τοῦ πλοίου:

— Θεέ μου! τὸ νὰ μὴν ἱκανοποιῇται τὸ πλήρωμά μου μὲ τὴ δόξα ὅτι βοήθαμε τὸν συντομώτερο δρόμο γιὰ τίς Ἰνδίες θὰ εἶναι

παράλογο, ἀλλὰ τὸ νὰ ζητοῦμε νὰ κλέψουμε τοὺς ἀφελεῖς Ἰνδοὺς πού μᾶς λατρεύουν σὰν Θεοὺς των, εἶναι φοβερό. Ἐὰν ὁ θησαυρὸς αὐτός, πού τοῖς ἀνήκει, δὲν τοὺς ἀποδοθῇ πρέπει νὰ τὸν ἐξαφανίσουμε. Ἀς τὸν ρίξουμε στὴ θάλασσα. Ὅσο γιὰ τὸν Ζουάν μὴ πού ἔκανε ἕνα ἔγκλημα, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Θὰ τοῦ χάριζα τὴ ζωὴ, ἀλλὰ χρειάζεται μιὰ τιμωρία γιὰ νὰ παραδειγματιστοῦν οἱ ἄλλοι καὶ ἵ μὴ πορέσωμε νὰ γυρίσωμε στὴν Ἰσπανία...

Ὅταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔβγαλε λόγον στὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ ἐκεῖνοι πού ἦταν πρὸς λογικὸν ὑπετάχθησαν ἀμέσως. Καμμιά δεκαριά μόνον κακοῦργοι κλείστηκαν στὸν πύργον τῆς πρῆμνης καὶ προσάθησαν νὰ πουλήσουν ἀκριβὰ τὸ κορμί τους. Ὁ Ζουάν, πού εἶχε πᾶν μὲ τοὺς στασιαστὰς, συνελήφθη τελευταῖος μαζί μὲ τὸν Φέλιπ Ὁρτίζ. Αὐτοὶ τὰ πλήρωσαν γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐξωμολογήθηκαν, μετᾶλαβαν, ἔκαναν τὴν στερνὴν τους προσευχὴ καὶ μιὰ ὥρα ἀργότερα τὰ σώματά των κουνιόταν στὴν αἰῶρα τοῦ μεσαίου καταρτιοῦ.

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΣΤΡΙΝΤ ΑΛΒΙΝ

441

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΛΕΟΝ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΕΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΑΜΑΪΣΜΟΣ. ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΡΑΪΜΑ ΒΟΥΔΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΛΑΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ ΟΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΟΝ 7ον ΑΙΩΝΑ. ΚΙ' Ο ΛΑΜΑΪΣΜΟΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΜΟΓΓΟΛΙΑ, ΤΗΝ ΚΙΝΑ, ΤΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΟΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΑΡΙΘΜΕΙ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΟΠΑΔΩΝ.

Όλοι οι πιστοί της θρησκείας αυτής βρίσκονται σήμερα σε μεγάλη αγωνία. Η αιτία είναι η έξης: Μετά τον θάνατο του αρχηγού των Λάμα του λεγομένου Δαλαΐ—λάμα, δυο δμάδες ιερέων ουσια του Θιβέτ, γιό να ψάξουν και να βρουν το παιδάκι εκείνο στο όποιον θα ένοσρκωθή ο άποθανών Δαλαΐ—λάμας.

Πράγματι οι Λάμα πιστεύουν ότι ο Δαλαΐ—λάμα δεν πεθαίνει, άλλ' ότι μια μέρα το πνεύμα του εγκαταλείπει το σώμα που το φιλοξενούσε για να εγκατασταθί σ' ένα άλλο, δηλαδή του διαδόχου του, ο οποίος άνοίγει τα μάτια στο φώς την ίδια στιγμή που ο γηραιός Δαλαΐ—λάμα, εγκαταλείπει αυτόν τον κόσμο.

Αρχηγός—Θεός

Για τους Λάμα, ο Δαλαΐ—λάμα δεν είναι μόνον ο άρχηγός της θρησκείας των, αλλά κάτι περισσότερο. Είναι ο ίδιος ο Βούδδας ο οποίος, για να ζή μεταξύ των οπαδών του, εφόρεσε ανθρώπινα ένδύματα. Γι' αυτόν άκριβώς το λόγο τον ονομάζουν «Ζωντανόν Βούδδα».

Η κατοικία αυτού του Θεού είναι κοντά στην πρωτεύουσα του Θιβέτ σ' ένα άνακτορο επάνω στο όρος Ποτάλα.

Από το κτίριο—ολοκόκκινο και σκεπασμένο μ' έναν χρυσό τρούλλο και στολισμένο μ' άρκετές ύψηλες πυραμίδες—βλέπει κανείς ένα άριστουργηματικό θέαμα. Το κτίριο αυτό περιλαμβάνει δέκα χιλιάδες δωμάτια. Είναι ένα πραγματικόν Βατικανόν της Ανατολής και έτσι μάλιστα, το ονομάζουν οι περιηγηταί που έφθασαν ως εκεί και μπόρεσαν να το επισκεφθούν. Γύρω του και στους πρόποδάς του ξοπλώνεται η πόλις Λάσσα, όλοκληρη από λευκά χαμηλά σπιτία.

Στο Βατικανόν της Ανατολής συρρέουν κατ' έτος χιλιάδες προσκνηνητών, για τους όποιους—όπως και για τους μωσαμεθανούς ή Μέκκα—τό να προσκνηνήσουν τον ζωντανόν Βούδδα και να του προσφέρουν δώρα, άποτελεί μέγιστον θρησκευτικόν καθήκον.

Ο Δαλαΐ—λάμα δέχεται τους λάτρες του στον ναό, καθήμενος με τα πόδια σταυρωτά επάνω σε δεκάδες μαξιλαριών και κάτω από έναν πολυτελέστατο θόλο. Γύρω του στέκουν οι Λάμα (ιερείς) οι πιδ έκλεκτοί και του κρατούν το χέρι, ενώ αυτός εύλογεί τους προσκνηνητάς. Η εύλογία γίνεται διαφορετική, ανάλογως της κοινωνικής τάξεως των πιστών.

Για τους πιστούς της πρώτης τάξεως ο Δαλαΐ—λάμα χρησιμοποιεί μόνον το χέρι του ενώ για τους άλλους ένα χρυσωμένο σκήπτρο από κόκκινο ξύλο και δεμένο με μια κίτρινη ταινία.

Ο νέος Δαλαΐ—λάμα είναι ένα παιδάκι τριών ετών. Ο πρώην Δαλαΐ—λάμα πέθανε τον Δεκέμβριο του 1933 κι' έτσι το πνεύμα του μετενσαρκώθη στο παιδάκι αυτό που γεννήθηκε εκείνο τον μήνα.

Η αναζήτησις του Μεγάλου Ζωντανού Βούδδα—στον όποιο εφώλωσε η ψυχή του παλμού κι' η θέλησίς του και η δύναμις του τελευταίου αυτού του Αρχηγού—Θεού που ήταν έξηντα χρόνων την ημέρα του θανάτου του,δεν ήταν εύκολη. Οι άποστολές που έφυγαν από την Λάσσα για να βρουν τον Μικρόν—Θεόν πη-

ραν δυο κατευθύνσεις, ή μία προς το Κάμ, χώρα με ταξί του Θιβέτ και της Κίνας κι' ή άλλη προς την Μογγολία. Οι έρευνήται σταματούσαν—κατά την διάρκεια του ταξιδιού των—μπροστά σε κάθε καλύβα για να βλέπουν μήπως υπήρχε μέσα κανένα παιδάκι τριών ετών. Όταν βρήκαν εκείνο που ζητούσαν εξέητασαν την ημέρα της γεννήσεώς του και τās συνθήκας οι όποιες το έφεραν στον κόσμο, γιατί είναι φανερόν ότι ένας Μεγάλος Βούδδας δεν μπορεί να γεννηθή άν δεν γίνη ένα μεγάλο φαινόμενο στην περιοχή εκείνη.

Προς τα μοναστήρια

Γενικώς όταν η άποστολή βρή το αναζητούμενον παιδάκι άμέσως αρχίζουν να παίζουν σάλπιγγες και άλλα μουσικά όργανα, ενώ συγχρόνως σχηματίζεται μια μεγάλη πομπή και ο νέος Θεός οδηγείται στο μοναστήρι του Τερπλίγκ,όπου παραμένει μέχρι της ημέρας της άγνοποιήσεώς του. Κι' από την ημέρα εκείνη γίνεται ο Δαλαΐ—λάμα, ο άπόλυτος κύριος του Θιβέτ. Φυσικά, λόγω της τρυφερής ηλικίας του, δεν μπορεί να έξασκη τα πολιτικά και θρησκευτικά του δικαιώματα και γι' αυτό μένει μαζί του ο λεγόμενος «αντιβασιλεύς», ο όποιος έξασκει τα δικαιώματά του βοηθούμενος από τέσσερους «ύπουργούς».

Με το όνομα του «Ζωντανού Βούδδα» υπάρχουν κι' άλλα παιδάκια στο Θιβέτ για τα όποια πιστεύουν ότι πήγαν και φώλησαν οι ψυχές των Λάμα που άγνοποιήθησαν.

Αν υπάρχη στον κόσμο μια χώρα όπου ο έτιςκέπτης της συναντά σε κάθε του βήμα, σχεδόν το ένα κοντά στο άλλο, μοναστήρια, αυτή είναι το Θιβέτ. Οι κάτοικοι της χώρας αυτής όταν δεν γίνουν πολεμισταί ή έμποροι ή ποιμένες άφιερώνουν τη ζωή τους στα μοναστήρια.

Στο Θιβέτ άριθμούνται άνω των 3000 μοναστηριών και στα κελλιά των κατοικούν άνω των εκατό χιλιάδων Λάμα, το πλείστον των όποιών—περίπου οι όγδόντα χιλιάδες—έχουν χειροτονηθή ριαάποκλειστικώς λειτουργοί του Ζωντανού Βούδδα. Τα μοναστήρια αυτά ονομάζονται «λαμασερία» και πολλά άπ' αυτά δέχονται κατ' έτος χιλιάδες προσκνηνητών οι όποιοι προσέρχονται με πλούσια δώρα για να τα άφιερώσουν στον Θεό του Θιβέτ.

Άξιοθαύμαστη και περίεργη, σε κάθε μοναστήρι των Λάμα είναι η αίθουσα των προσευχών. Η βαρυτάτη στέγη της στηρίζεται επάνω σε εκατόν οκτώ κολώνες και το πάτωμά της είναι στρωμένο με πλούσια χαλιά και χρυσόκέντητα ύφασματα.

Σε κανένα μέρος του κόσμου δεν προσεύχονται τόσο έξακολοθητικά όσο στα μοναστήρια των Λάμα.

Πρέπει όμως να σημειωθή ότι οι προσευχές αυτές γίνονται πιά μηχανικά. Ο κάθε Λάμα κρατά στί χέρια του ένα μύλο κυλινδρικό, ο όποιος ονομάζεται «μύλος των προσευχών». Το σχή-

μα του μοιάζει με κλειστό φανόρι, στο ένα πλευρό του όποιον υπάρχει ένα μικρό χέρι σαν μοχλός και σε κάθε στροφή που παίρνει, ο Λάμα λέγει κι' από μια προσευχή.

Κάθε πρωί οι Λάμα πρέπει να παρουσιασθούν στον Ζωντανό Βούδδα και να πάρουν την εύλογία του.

Κατόπιν θα κατέβουν στους ναούς και θ' αρχίσουν τις πρώινες προσευχές των. Το άπόγευμα με την δύση του ήλιου γίνεται ή «μεγάλη τελετή της ημέρας» όπου κάθε Λάμα είναι υποχρεωμένος να φορέσει τα καλλίτερά του άμωια και να άπαγγείλη έμπρός στον Ζωντανό Βούδδα τις θρησκευτικές εύχές της νυκτός που θα περάση.

Ο νέος Δαλαΐ—λάμα στο μέσον δύο Λάμα.

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΟΝΟΥΡΑ

ΜΑΡΘΑ ΚΕΥΝΟΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

Ήταν το δεύτερο, σπύρι της λεωφόρου που διέσχισε το Μπασσάν. Σαν νύχτα να μικρά του παρόντα τούδιναν μία περίεργη όψη αν και απ' το διάδρομο, ένα ζωηρό φως, φώτιζε τη μικρή κληματαριά που πλαίσιανε την πόρτα.

Ο Νέδ Σίβερς, έξη ιηνες τώρα παντρεμένος, ζούσε εκεί με τη νέα γυναίκα του. Ο Νέδ αγαπούσε τις διασκεδάσεις και πολύ συχνά άφηνε μόνη ως τα μεσάνυχτα την όμορφη Λέττυ Σίβερς.

Εκείνο το βράδυ, την 24η Δεκεμβρίου 1935 ή νέος σκεπτόταν πως ο άνδρας της θα έρχόταν να της κρατήσει συντροφιά όχι μόνο γιατί ήταν παραμονή των Χριστουγέννων αλλά γιατί την ημέρα εκείνη, σαν διαχειριστής που ήταν ενός μεγάλου εργοστασίου θα έφερνε μαζί του από την Νέα Υόρκη το αναγκαίο χρήμα για την πληρωμή των εργατών.

Από την πρώτη ματιά που του έριξε όταν τον είδε στην λεωφόρο, κατάλαβε πως κάτι απρόοπτο του συνέβαινε που θα τον άναγκαζε πάλι να την αφήσει μόνη. Έτρεξε γρήγορα να τον ανταμώσει.

—Ω, Νέδ, του φώναξε, γιατί είσαι στενοχωρημένος; Δεν πιστεύω να μ' αφήσεις μόνη απόψε μ' αυτά εδώ; Ξέρεις, έδωσα άδεια στην υπηρέτρια.

Τού έδειξε τη μικρή τσάντα που κρατούσε και που ήταν καταφουσκωμένη απ' τα χυμώδη.

—Δεν ξέρεις πόσο λυποῦμαι, της απάντησε, αλλά πρέπει δίχως άλλο, απόψε το βράδυ να πάω με το άλλο ως το Φαίριμπανξ. Ο κ. Πιέρσον με διέταξε να πάω για κάποια δουλειά. Έξ' άλλου πλην του Χάσμπρουκ και Σούφφριν κανείς δεν ξέρει πως τα λεπτά αυτά είναι έδω.

—Εάν τόξερα, δεν θ' άφηνα την Τέννυ να φύγει... Θα περάσω τη βραδυά μου στο «Μεζίλ» ή, ακόμη καλλίτερα, θα παρακολέσω τον κ. και την κ. Ζαλκότ να μου κρατήσουν συντροφιά.

Ο άνδρας της άπεδοκίμασε την ιδέα αυτή. Της είπε να μη σκέπτεται πια τα λεπτά. Έκείνος θα φρόντιζε κάπου να τα άσφαλίσουν. Έκείνη όμως τον παρεκάλεσε να την αφήσει να τα τακτίσει. Έκείνη λοιπόν τη μικρή τσάντα, έβγαλε τα χαρτονομίσματα που φρόντισε να κρύψει, σ' ένα μέρος που είχε έκλεισει. Εκείνος τότε αφού τη γέμισε με άποδείξεις και έκρου έπάνω σ' αυτές μερικά χαρτονομίσματα, την ξανάκλεισε και έκρυψε το κλειδί στην τσέπη του.

—Νά, αγάπη μου, της είπε, άς έλθω τώρα κλέφτης στο σπίτι. —Και τότε θα γυρίσης; τον ρώτησε εκείνη τρέμοντας άθελα.

—Στη μία το πρωί, εάν τα καταφέρω. Μπορεί και στις δύο. —Έβαλε το πανωφόρι του και πήγε στην κουζίνα να την φιλήσει. Της σύστησε μόλις εκείνος θα έφευγε, να βάλει καλά το σύρτη της πόρτας της κυρίας εισόδου.

Έκείνη γέλασε. Μα το γέλιο της αυτό ήταν προσποιητό. —Θά χιονίση, τού είπε, να είσαι προσεκτικός.

Ο Νέδ την καθησύχασε, την φίλησε άλλη μία φορά και πήρε το μονοπάτι που ώδηγούσε στον Μπράουν που νοίκιαζε άλογα. Τη στιγμή που έκλεισε την πόρτα και έβαλε τον σύρτη άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες νιφάδες του χιονιού.

Ο άέρας τώρα φυσούσε δυνατά. Η νέα γύρισε στην αίθουσα όπου ήταν άναμμένη μία καλή φωτιά, κάθισε και άρχισε το ράψιμό της. Για να πάη κανείς στη τραπεζαρία έπρεπε να περάσει από ένα μικρό φωτισμένο διάδρομο που ώδηγούσε σε μία πόρτα που έβλεπε προς τα έξω.

Ξαφνικά ένας κρότος άκούστηκε στην πόρτα του διαδρόμου. Ποιος άραγε να είχε χτυπήσει; Ακίνητη προσπάθησε να άκούση καλλίτερα. Το χτύπημα έπαναλήφθηκε στην πόρτα της κουζίνας. Τότε ή νέα σηκώθηκε πλησίασε και κρατώντας το πόμολο, ρώτησε ποιος ήταν. Δεν έλαβε καμμία άπάντηση. Άλλο ένα χτύπημα άκούστηκε και ή πόρτα την όποια ή Λέττυ νόμιζε κλεισμένη με το σύρτη, άνοιξε απότομα.

Ένας άνδρας καταχλινομένος παρουσιάστηκε εμπρός της. Στο πρόσωπο της νέας για πολλήν ώρα ζωγραφίστηκε ο τρόμος.

έλασαν το θάρρος να μω έδω μέσα. Σας ζητώ ένα καταφύγιο για να περάσω την νύχτα. Θέλετε να κλείσω την πόρτα;

—Όχι εύχαριστώ, την κλείνω εγώ, απάντησε εκείνη και έσπευσε να εκτελέσει εκείνο που έλεγε.

Ο άνδρας την κύτταξε περίεργα κι έπειτα χωρίς να περιμένη πρόσκληση μπήκε στην τραπεζαρία και διευδύνθηκε στην κουζίνα.

—Έδω είναι θαυμάσια, κυρία μου. Θα έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε ένα κομμάτι κρέας, λίγο τσάι ή οτιδήποτε άλλο θέλετε;

—Περιμένο τον σύζυγό μου από στιγμή σε στιγμή έσπευσε να πη εκείνη... Νά! μου φαίνεται, μάλιστα, πως τον άκούω...

Όλα αυτά ειπώθηκαν για να κερδίση χρόνο και να κρύψει τα χρώματα σ' άλλο μέρος. Ρίχθηκε απότομα μέσα στην αίθουσα ξεκρέμασε ένα σάλι από ένα παρτέρισμα, έκρυψε εκεί μέσα τα χρυσονομίσματα και αντί να γυρίσει στην κουζίνα σήκωσε την άμπάρα της πόρτας και σκύβοντας λίγο έξω φώναξε τον άνδρα της.

Το τέχνασμά της επέτυχε. Έρριξε τα χαρτονομίσματα σ' ένα μέρος όπου οι νιφάδες του χιονιού, έξακολουθώντας άκόμη να πέφτουν, θα το σκέπαζαν τελείως. Μπήκε μέσα, ίσχυρίστηκε πως είχε άπατηθή και πως ο άνδρας της δεν είχε γυρίσει ακόμη. Ο άνδρας την παρατηρούσε καλά στα μάτια, την παρακλούσθουσε, μάλιστα, με το βλέμμα καθώς εκείνη πρωθυποποιώταν να τον περιποιηθή.

Όταν ο άλήτης κάθισε κι άρχισε να τρώει, ή νέα γυναίκα διευδύνθηκε στο παράθυρο σηκώνοντας το παρτέρισμα και κύτταξε έξω. Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

—Θεέ μου, είπε στον εαυτό της, είμαι χαμένη.

Κι έπειτα ρώτησε τον άνθρωπο. «Τελειώσατε;»

—Μάλιστα, κυρία μου. Μου έπιτρέπετε να πλύνω τα πόδια; Και χωρίς να περιμένη άπάντηση, πήγε στην κουζίνα και άνοιξε τη βρύση. Όταν τελείωσε, μπήκε στο σαλόνι. Ξαφνικά το βλέμμα του έπεσε στο μικρό ερμάρι που βρισκόταν έπάνω από το γραφείο του Νέδ.

Την κύτταξε άγρια κι έπειτα χαμογελώντας περίεργα ώπισθοπαλτό, που είχε αφήσει την ώρα που μπήκε, πήρε από κάτω ένα μπαστούνι... Σαν να μετενόησε γύρισε στην κουζίνα.

—Ο Θεός να με προστατεύσει είπε ή νέα γυναίκα.

Ξαφνικά όμως ή πόρτα του διαδρόμου άνοιξε κι ένας ψηλός, άπαίσιος άνδρας μπήκε σαν άνεμος μέσα στο σπίτι. Για μία στιγμή κοντοστάθηκε. Η νέα τον παρατήρησε καλλίτερα. Ήταν ένας έλεεινός άράτης.

—Μήπως θέλεις λεπτά; Του είπε άμέσως ή Λέττυ τρέμοντας. Νά, πάρτα όλα, την τσάντα μου, τα κοσμήματά μου το ρολόι μου...

—Κράτησε τα αυτά για τον εαυτό σου. Εγώ θέλω τα λεπτά της τ' έχεις; Η γυναίκα τρομαγμένη άνήχησε πως ήταν δυνατόν να υπάρχουν τόσα λεπτά στο σπίτι. Ο μαύρος επέμεινε. Βλαστημούσε, ίσχυριζόταν πως έλεγε ψέμματα. Έπειτα έτρεξε μέσα στο σαλόνι. Όταν όμως είδε πως όλες οι έρευνές του έμεναν άκαρπες επέτέθη έναντίον της νέας και πιάνοντάς της τα χέρια της τά σφιξε δυνατά.

—Πού είναι τα λεπτά; της είπε. Πές μου γιατί άλλωστε!.. Σήκωσε τη γροθιά του έτοιμος να την καταφέρει στην άνισχηρή γυναίκα, όταν ξαφνικά ένας άνθρωπος ρίχθηκε μεταξύ τους και τους χώρισε. Ο μαύρος ξεπλώθηκε στη γη μ' ένα δυνατό χτύπημα που δέχθηκε στο κεφάλι. Ο άγνωστος, που ώρες πριν είχε κατατρομάξει, έγινε τώρα υπερασπιστής της. Η Λέττυ λιποθύμισε...

Όταν συνήλθε ο άλήτης ήταν ακόμη σκυμμένος (συνέχεια στην σελίδα 466)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένώ ή επανάσταση μαίνεται στο Παρίσι, δυο νέοι ή Φλώρα Μερσερό και ο Ικπότης Μιλόν του Ταλαζάρ, συναντώνται και συμφωνούν να ζητήσουν από τον πατέρα εκείνης να παντρευτούν. Η Φλώρα άναθέτει στην άκόλουθό της γρηά Σιμόνη, να διαβίβαση αυτή την παράκλησή της. Άλλ' όταν το είπε στον Μερσερό, παρά λίγο εκείνος θά την έπνιγε και ή Σιμόνη δέχεται να τον υπηρέτηση σε μία έπιχείρηση, από την όποιαν θά κέρδιζε και αυτή και ο Μερσερό, ο όποιος δεν ήταν πατέρας της Φλώρας—πως ένόμιζε εκείνη ή όποια ήταν κόμισσα του Σομπερνόν, της Βουργώνης Τό άπόγευμα της ίδιας ή-μέρας, ο Ικπότης Πασσαβάν κοντά στην Γέφυρα κύτταξε τον ό-γλο που διαπόμπευε το πτώμα του Άρμανιάν, όταν τον έπλησίασε ένας άνδρας που έκρυβε το πρόσωπό του, ο όποιος, αφού του ύπενθύμισε ότι έπρεπε να εκδιπλήση τον Γιάννην Άτρώμητον και την Ίζαμπά, που έζηλητηρίασαν την άγαπήνην του Ροζέλις, του είπε σε ποιο μέρος μπορούσε να τον ζητήσει με το όνομα «ο άνδρας που με το ματωμένο μάγουλο» κι έφυγε. Η τρελή κυρά Σομπερνόν, ή μητέρα της Φλώρας, προκαλεί τον κόσμο να σκοτώσ η νέα. Ο Δουξ της Βουργώνης επιχειρεί να επέμβη, άλλ' ή Ίζαμπά τον έμποδίζει. Ο Μιλόν Ντε Ταλαζάρ σπευδελώς βοηθείαν της άγαπήνης του, βοηθούμενος από τον Πασσαβάν και τον Μπραγκανιόν. Ένώ προσπαθούν να άποφύγουν από τον ποταμό εμφανίζεται ο Μερσερό με μία βάρκα στην όποιαν έπιβιβάζονται όλοι και πηγαίνουν στο σπίτι του έμπορου όπου αυτός αντί να τους εύχαριστήσει για τη σωτηρία της κόρης του τους φέρεται ψυχρό. Ο Πασσαβάν μέσα στον κήπο των άνακτόρων άκούει τον Άτρώμητον και την Ίζαμπά να σχεδιάζουν την έξόντωση του βασιλέως όταν ο τελευταίος εμφανίζεται ξαφνικά, διατάσσει να άροπώσουν τον δούκα και άναθέτει στον Πασσαβάν να οδηγήση την Ίζαμπά ως κρατουμένην σ' ένα σπίτι της δούδ Μαρμπέτι. Εκεί ή Ίζαμπά του προτείνει να γίνει έραστής της και ενώ εκείνος φεύγει άρονόμενος πέφτει από μία μυ-στική καταπακτή σ' ένα υπόγειο όπου ή Ίζαμπά διατάσσει να τον θάψουν ζωντανό. Ο Πασσαβάν όμως διαφεύγει και ενώ τον νομίζουν νεκρό συναντάται με τους Ταλαζάρ, Μπραγκανιόν και Ναρκούα. Ο τελευταίος τους άποκαλύπτει ότι ο Μερσερό του έχει άναθέσει να δολοφονήση τον Ταλαζάρ. Κατόπιν υποδεικνύει τους ο Ναρκούα πηγαίνει στον Μερσερό και τον βεβαιώνει ότι έτετέλεσε την έντολή του, έξηγει όμως ιδιαιτέρως στη Φλώρα την άλήθεια καθώς και το ότι δεν είναι κόρη του έμπορου.

(Συνέχεια)

—Προς Θεού, πατέρα μου, μιλήστε!.. —Τσακώθηκε με κάποιον ευγενή, είπε ο Μερσερό με ύφος άπελπισμένο, κυττήθηκαν και... σκοτώθηκε.

Με την βία που είχε να τελειώσει δεν πρόσεξε πόσο απότομα άνήγγειλε εκείνον τον θάνατο. Είναι βέβαιον ότι αν ή Φλώρα δεν μάθαινε την πραγματική άλήθεια απ' τον Ρομπέν θά έπεφτε κάτω άπόπληκτη. Αυτό όμως, το νέο που θά την σκότωνε σ' άλλη στιγμή, ήταν γι' αυτήν τώρα ευεργετικό γιατί μπορούσε ν' αφήση να κυλήσουν ελεύθερα τα δάκρυά της, που έως εκείνη την στιγμή τό έκρυβε. Αυτά τα ευεργετικά δάκρυα θά την απήλλασαν απ' την κομωδία που ήταν υποχρεωμένη να παίξει.

Η Σιμόνη που την είχε άγκαλιασμένη έκλαιγε κι αυτή με λυγμούς μαζί της και περισσότερο ακόμη απ' αυτήν.

Ο κ. Μερσερό, που έβλεπε πως τα πράγματα πήγαιναν καλά, έκανε ένα νεύμα στη Σιμόνη και με τις μύτες των ποδιών του βγήκε απ' το δωμάτιο.

Όταν ή Φλώρα έμεινε μόνη με την Σιμόνη έκλαψε πολύ. Όταν πια άνακουφίστηκε νόμισε άναγκαίον να ζητήσει να μάθη λεπτομέρειες γι' αυτόν τον θάνατο, γιατί άλλωστε κινδύνευε να κινήση ύποψιες.

Τότε άρχισε μία βροχή έρωτησεων στις όποιες ή Σιμόνη άπαντούσε καταλλήλως. Η Φλώρα σε λίγο έδωξε την Σιμόνη με την πρόφαση ότι ήθελε να μείνη λίγο μόνη.

Ήταν πολύ φυσικό αυτό και ή γρηά δεν παραξενεύθηκε καθόλου. Βγήκε λοιπόν σιγά και πήγε να συνάτηση τον κύριό της στο γραφείο του.

—Λοιπόν; ρώτησε εκείνος βλέποντάς την να μπαίνει.

—Μά την πίστη μου, είπε κυνικά ή γρηά μέγαλα, νομίζει κανείς πως μās ευνόει ο διάβολος. Πήρε το πρᾶγμα, πολύ έλαφρύ τόσο ποτέ μου δεν το πίστευα.

—Στο είχα πη εγώ, είπε ο Μερσερό εύχαριστημένος. Αυτοί οι

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΖΑΜΠΩ

ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

μικροέρωτες των κοριτσιών είναι πράγματα τιποτένια. Σβύνουν τόσο εύκολα όσο και άνάβουν.

—Ίσως, είπε εκείνη. Άς περιμένωμε λίγο πριν να διακηρύξωμε την νίκη μας. Με μία φύση σαν της κόρης σας δεν μπορεί κανείς να ύπολογίζει. Δεν πρέπει να άρκεσθούμε σ' ό,τι δείχνει. Θα σας ξαναπώ σε λίγες μέρες νέα της. Έν τω μεταξύ σας λέω να την διασκεδάσετε όσο το δυνατόν και να μην της αντίλέγετε σε τίποτε.

Την άλλη μέρα ή Σιμόνη διεπίστωσε με έκπληξη, αλλά όχι χωρίς εύχαρίστηση, ότι ή Φλώρα δεν ήταν τόσο λυπημένη γιό τον θάνατο του καλού της. Και σκέφθηκε ότι ο κ. Μερσερό είχε δίκιο. Της φαινόταν όμως πολύ περίεργο να γελασθή τόσο πολύ για τον χαλακήρα της «μικρής» αυτής.

Αυτό έγινε το πρωί. Μερικές στιγμές άργότερα είχε μια άλλη έκπληξη. Η Φλώρα την παρακάλεσε να ζητήσει τον πατέρα της μία στιγμή για να του μιλήσει. Ο έμπορος τσακίστηκε για να πάη στο δωμάτιό της.

Φυσικά ή Σιμόνη τον άκολούθησε, περίεργη να μάθ η τί θα ζήτησε ή νεαρή κόρη απ' τον πατέρα της.

Με πολλή καλωσύνη και γλύκα στη φωνή ο κ. Μερσερό μίλησε πρώτος.

—Η Σιμόνη μου είπε πως έχετε κάτι να μου ζητήσετε και καθώς βλέπετε τ' άφησα όλα για να τρέξω κοντά σας. Μιλήστε ελεύθερα, παιδί μου και μάθετε πως οτιδήποτε κι' αν είναι αυτό που θά μου ζητήσετε είμαι διατεθειμένος να το κάνω.

—Γιατί, είπε έκπληκτη ή Φλώρα, γιατί μου λέτε «σείς»; Γιατί αυτός ο πληθυντικός κι' αυτό το έπιοιμο ύφος που δεν είχατε ποτέ άλλοτε;

—Είσι, είπε γελαστός ο κ. Μερσερό τρίβοντας εύθυμα τα χέρια του, γιατί σας φέρνω ένα εύχαιριστό νέο. Η κατάστασίς μας θ' άλλαξη έξ' ολοκλήρου. Και γι' αυτό από σήμερα θ' άποκτήσωμε τρόπους που άρμόζουν με την θέση που παίρνομε.

—Δεν κατοβαίνω, μουρμούρισε ή Φλώρα.

—Θά σας εξηγήσω—είπε χαρωπά ο κ. Μερσερό. Είχα την ευτυχία να έσυρητήσω, την βασίλισσα Ίζαμπά, καθώς και τον άρχοντα Γιάννη της Βουργώνης. Θέλησαν λοιπόν, να με εύχαριστήσουν και μου χάρισαν μία ιδιοκτησία πελωρία ή οποία δίδει στον ιδιοκτήτη της τον τίτλο του κόμητος.

Η Φλώρα άνατρίχιασε. Ο έμπορος δεν είχε ακόμα πη το όνομα της γης εκείνης, αλλά μέσα στο μυαλό της, έλαμψε ένας άλλος τίτλος—Σομπερνόν—χωρίς ούτε και ή ίδια να μπορεί να εξηγήση το γιατί. Μία μεγάλη άνησυχία την έπιασε ξαφνικά, αλλά κατώρθωσε να την κατανικήση και να χαμογελάση ακόμα.

—Σας συχαίρω, κύριε.

Η λέξις έξφυγε παρά την θέλησή της και χτυπήθηκε άμέσως γιατί μπορούσε να λυπήση τον έμπορο. Μολονότι πρό ολίγου είχε μάθει ότι ο Μερσερό όχι μόνο δεν της ήταν τίποτε, αλλά έπρεπε να φυλάγεται απ' αυτόν, σαν από έναν έχθρό, έν τούτοις δεν μπορούσε να ξεχάση ποτέ πως αυτός την είχε μεγαλώσει και δεν υπήρχε ποτέ κακός γι' αυτήν.

Ο έμπορος δεν φάνηκε ούτε έκπληκτος, ούτε λυπημένος. Άπ' εναντίας έδειξε την ίκανοποίησή του.

—Σύμφωνοι για το «κύριε». Είμαι εύχαριστημένος που σας βλέπω ν' άποκτάτε τόσο γρήγορα, τις καινούργιες σας συνήθειες. Σας ήξερα τόσο άπλη που πολύ φοβόμουν μήπως ή άλλαγή αυτή σας τρομάξει.

—Δεν μου είπατε όμως το όνομα της ιδιοκτησίας αυτής, είπε ή Φλώρα κατακόκκινη και παραγμένη.

—Η κομητεία του Σομπερνόν στην Βουργώνη κοντά στη Ντιζόν.

Η Φλώρα στο άκουσμα αυτού του όνόματος έμεινε για μία στιγμή άφωνη. Δεν κινήθηκε καθόλου από την θέση της. Έκλεισε μόνο τα μάτια μη ύποφέροντας το βλέμμα που της έριχνε ο Μερσερό.

Ἐκεῖνος νόμιζε πῶς ἡ νέα εἶχε σασιώσει μπροστά σ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη. Χαμογέλασε εὐχαριστημένος καὶ συνέχισε·
—Ὁμορφο κτήμα Φλώρα μου. Μοῦ δόθηκε κάποτε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ. Θὰ τὰ καταφέρω νὰ μᾶς δόσῃ διακόσιες λίρες εἰσόδημα.

—Καί, εἶπε ἡ Φλώρα λίγο χλωμή, θὰ γίνετε ὁ ἄρχων τοῦ Σομπερνόν. Γιατὶ υποθέτω πὼς θ' ἀλλάξετε τ' ὄνομά σας γιὰ νὰ πάρετε τὸ ὄνομα τοῦ κτήματος.

Ἰσως χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εἶχε βάλει μεγάλη δόση εἰρωνείας στὰ λόγια της αὐτά. Ὁ κ. Μερσερό τῆς ἔβριξε ἕνα διαπεραστικό βλέμμα. Σηκώθηκε τέντωσε, τὸ ἀνάστημά του λέγοντάς της σοβαρῶς·

—Ὁχι! Τὸν τίτλο καὶ τὸ ὄνομα ντὲ Σομπερνόν, θὰ τὰ πάρετε σεῖς, Φλώρα, ἐγώ...

Ἐκανε μερικὰ βήματα γελώντας, ὕστερα ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστά στὴν νέα καὶ μὲ σταθερότητα καὶ υπερηφάνεια τῆς εἶπε·

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ κ. Μερσερό καὶ θὰ μείνω τέτοιος.

—Αὐτὸ ἴσως σᾶς ἐκπλήσσει, εἶπε βλέποντας μιὰ κίνηση ἀπορίας πού ἔκανε ἡ Φλώρα. Ἰσως νὰ ἐξέπλησσε καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς. Ἐτσι εἶναι ὅμως. Εἶμαι ἕνας γεραστός ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' οἱ γονεῖς μου ἦσαν ἐπίσης τέτοιοι. Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας τίτλος σὰν τοὺς ἄλλους. Ζέρετε πῶς θὰ ἦμουν τώρα πρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ συλλόγου ἐὰν τὸ ἤθελα.

—Ἀλλά, κύριε, εἶπε ἐκπληκτικὴ ἡ Φλώρα, γιατί τότε διαλέξατε αὐτὸν τὸν τίτλο τὴν στιγμή πού δὲν δίνετε τόση σημασία γι' αὐτόν.

—Γιὰ σένα παιδί μου! ἔκανε ὁ Μερσερό μὲ γλυκύτητα. Καὶ ὕστερα χαμογελώντας αἰνιγματικά·

—Ἐγὼ ἀρκοῦμαι στὸν τίτλο τοῦ ἀστού. Εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ἔμπορος, χωρὶς ἀπαιτήσεις. Ἀλλὰ ἐσύ εἶσαι ἄλλο πρᾶγμα. Θέλω ἡ κόρη μου νὰ εἶναι ὑπεράνω ὅλων. Καὶ γιὰ ν' ἀρχίσω—γιατὶ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀρχή, Φλώρα—σοῦ δίνω τὴν γῆ αὐτὴ καὶ τὸν τίτλο. Μὰ τὴν πίστη μου. Κόμησα ντὲ Σομπερνόν, κτυπᾷ πὶδ ὁμορφα στ' αὐτιά ἀπὸ τὸ βαρὺν ντὲ Ταλαζάρ.

Καὶ καθὼς ἡ Φλώρα ἀποροῦσε προσπαθώντας νὰ βρῇ τί καινούργια παγίδα μηχανευόταν ὁ ἔμπορος κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν φαινομενικὴ γενναιοδωρία, δίνοντάς της ἕνα ὄνομα κι' ἕναν τίτλο πού ἤξερε πῶς ἦσαν δικά της, ὁ Μερσερό μετάνοιωσε γιὰ τὰ τελευταῖα του λόγια γιατί φαντάσθηκε πῶς τῆς ξανάφερνε στὸ μυαλό μελαγχολικὲς σκέψεις. Ἀλλά, λοιπὸν ἀμέσως συζήτηση καὶ ῥώτιση μὲ καλωσύνη.

—Ἐμπρός, δὲν μοῦ εἶπατε ἀκόμα τί θέλατε νὰ μοῦ ζητήσετε.

—Κύριε, εἶπε ἡ νεαρὴ κόρη. Τὸ τραγικὸ νέο πού μοῦ ἀναγγεΐλατε χθὲς μ' ἔχει ἀναστατώσει καὶ θὰ ἤθελα κάτι πού νὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ ξεχάσω.

—Μάλιστα, μάλιστα! Θέλεις νὰ σὲ στεῖλω λίγες μέρες στὴν ἐξοχή;

Ἡ Φλώρα ἔκανε μιὰ ἀρνητικὴ κίνηση.

—Ζέρετε, εἶπε ὅτι συμπαθῶ ἐξαιρετικὰ ἐκεῖνη τὴν ἀνισόροπη τὴν Μλόν. Θὰ ἤθελα λοιπόν...

Ἡ νέα σάπασε σὰν νὰ ἐδίσταζε νὰ μιλήσῃ.

—Πέστε μου, δι, θέλετε, τὴν ἐνεθάρρυνε ὁ Μερσερό.

—Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὴν πάρω ἐδῶ. Θὰ τὴν περιποιηθῶ καὶ ποῖος ἔξω; Ὁ θὰ τὴν γιαιοτρέψω ἴσως. Αὐτὸ θὰ εἶναι μεγάλη εὐχαρίστησις γιὰ μένα ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ μιὰ καλὴ πράξις.

Ἀφοῦ ζήτησε ἐκεῖνο πού ἤθελε ἡ Φλώρα κατελήφθη ἀπὸ φοβερὴ ἀγωνία βλέποντας τὰ ζωωμένα φρύδια καὶ τὸ συλλογιμένο πρόσωπο τοῦ Μερσερό.

Ἡ Σιμόνη πού εἶχε κι' αὐτὴ ἀκούσει χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξη μεχρὶ τῆς στιγμῆς, δὲν σκέφθηκε καθόλου καὶ χωρὶς νὰ τῆς ζητήσουν τὴν γνώμη της ἄρχισε νὰ λέῃ·

—Νὰ πάρωμε αὐτὴ τὴν τρελλή—πού νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάβολος—ἐδῶ μέσα; Πρέπει νὰ τὰ ἔχετε χαμένα γιὰ νὰ ζητᾶτε τέτοια πράγματα. Ὅσο γιὰ μένα θὰ προτιμοῦσα καταλαβαίνω.

—Σιωπὴ, Σιμόνη! τῆς εἶπε αὐστηρὰ ὁ Μερσερό. Δὲν μοῦ εἶναι καθόλου δυσάρεστο ἡ κόμησά σου Σομπερνόν, ἡ κόρη μου νὰ ἐπιδίδεται σὲ καλὲς πράξεις... τίς ὁποῖες καὶ νὰ μαθαίνῃ ὁ κόσμος. Ἀκουσε, παιδί μου, κάνε ὅπως καταλαβαίνεις.

Τὸ ζήτημα ἐτακτοποιήθη χωρὶς ἄλλη συζήτηση καὶ ἡ Φλώρα ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποῖαν ἐπέτυχε ἐκεῖνο πού ζητοῦσε ἀποτάσισε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς μητέρας της στὸ σπίτι τοῦ Μερσερό χωρὶς νὰ δίνη σημασίαν στὶς μεμψιμοιρίες τῆς Σιμόνης.

Ἡ τρελλὴ Μλόν ἔμενε σὲ μιὰ καλύβα στὴν ὁδὸν Μπὸν Ποί. Ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν κοντὰ στὸ πανεπιστήμιον καὶ συχνάζονταν

ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ κορίτσια ἐλαφρῶν ἡθῶν καὶ φοιτητάς.

Ἡ Φλώρα θέλησε νὰ πᾶ ἡ ἴδια γιὰ νὰ βρῇ τὴν μητέρα της. Ὅταν κατὰλοιβὴ ἡ τρελλὴ τὴν ἀκριβὲς τῆς ζητοῦσαν ἔκανε ἕνα μορφασμό. Ἦταν καλὰ ἐκεῖ πού ἔμενε καὶ δὲν ἤθελε οὔτε κατοικία ν' ἀλλάξῃ οὔτε συνήθειες. Ἐν τούτοις ἡ Φλώρα κατῳρῶσε ὅχι καὶ μὲ πολλὸ κόπο νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς Φλώρας μολὶς ἡ τρελλὴ ἐφθάσε στὸ σπίτι τοῦ Μερσερό ἦταν νὰ τὴν πλύνῃ, νὰ τὴν ντύσῃ καὶ νὰ τὴν κτενίσῃ καλὰ. Καθαρὴ καὶ μὲ ἄλλα, ἀλλὰ καινούργια φορέματα ἡ ἄρρωστη φάνηκε πιδ νέα. Αὐτὸ τὸ πρόσεξε πρώτη ἡ γρηὰ Σιμόνη.

—Κυτάξτε· δὲν εἶναι τόσο γρηὰ ὅσο φαίνεται. Καὶ θὰ ἦταν πολλὴ ὥρα γυναικα στὰ νεῖατά της.

Ὅλα πῆγαιναν καλὰ. Ἡ τρελλὴ διασκέδαζε μὲ τὸ κάθε τι, τὰ εὗρισκε ὅλα ἀστεία. Ἦταν ἀρετὰ ἡσυχία. Ἐτρώγε, ἄλλωστε, πολὺ λίγο. Εὐχαριστιόταν νὰ τρῶν μόνον γλυκά καὶ δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο καὶ πρὸ παντός τὸ κρασί—πού καθὼς φαινόταν τῆς προκαλοῦσε μεγάλη ἀηδία.

Τὸ βράδυ ἡ Φλώρα τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο, ἐπιπλωμένο ἀνετα τὴν ἔβαλε στὸ κρεβάτι καὶ τὴν σκέπασε σὰν μικρὸ παιδί. Τὴν ἀγῆκε μόνον ὅταν τὴν εἶδε κοιμισμένη, ἀφοῦ πρῶτα τὴν φίλησε. Δὲν πέρασε ὅμως μιὰ ὥρα καὶ ἕνας τρομερὸς κρότος τὴν ἔκανε νὰ τρέξῃ κοντὰ της.

Ἡ Μλόν εἶχε σηκωθῇ, εἶχε πάρει τὰ κουρέλια πού φοροῦσε καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε προφθάσει νὰ πετάξῃ ντύθηκε μ' αὐτὰ καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. Μὴ βροίζοντας ὅμως τὴν πόρτα ἀρπάξε ἕνα μπαστούνι τοῦ κ. Μερσερό κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μ' αὐτό, βγάζοντας ἄγριες φωνές. Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν ἡσυχάσουν.

—Θέλω νὰ φύγω! Θέλω νὰ πάω σπίτι μου! φώναζε.

Καθὼς ἡ Φλώρα τὴν παρακαλοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἄρχισε νὰ τὴν βρίζῃ οὐρλιάζοντας.

—Ἐγκληματίας! Στὴν καρμανιόλα.

Τῆς ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Πήδησε ἔξω καὶ χάθηκε μέσ' στὸ δρόμο σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν. Τρέχοντας δὲν ἔπαυε ν' ἀναθεματίζει.

Ἡ Φλώρα θλιμμένη καὶ ταραγμένη ἀποσύρθηκε σὶδ δωμάτιό της, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν Σιμόνη πού μουρμούριζε·

—Εἰδате τί ἔκανε, σᾶς τὰ ἔλεγα ἐγώ! Ἦταν τρέλλα νὰ θέλετε νὰ ἐγκαταστήσετε ἐδῶ μιὰ τρελλή... Θεέ μου τὸ σπίτι δὲν εἶναι φρενοκομεῖο!

ΟΙ ΕΚΟΥΣΙΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Ὁ Πασσαβάν, ὁ Ταλαζάρ κι' ὁ Μπραγκαγιόν, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἐκούσιοι φυλακισμένοι στὴν σοφίτα τοῦ ξενοδοχείου ἢ «Κρεμασμένη Γουρούνα».

Τὴν ἡμέρα πού ὁ Ναρκοὰ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παλιὸ του κύριο, ὁ Πασσαβάν κι' ὁ Ταλαζάρ περιμέναν τὴν ἐπιστροφή του τὴν νύκτα. Ὁ Ρομπέν Ναρκοὰ φυσικὰ δὲν γύρισε, καθὼς οὔτε καὶ τὴν ἐπαύριο.

—Θὰ ἔπεσε θῦμα τῶν μισθοφόρων πού τὸν κατεδίωκαν, εἶπε ὁ Ταλαζάρ. Ἐὰν πηγαίναμε νὰ τὸν ζητήσωμε;

—Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇτε πάμε, εἶπε ψυχρὰ ὁ Πασσαβάν. Μόνον πῶς κινδυνεύουμε νὰ ἀναγνωρισθοῦμε καὶ νὰ συλληφθοῦμε κι' ἐμεῖς σὰν αὐτόν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἀγαπητέ μου ἔχομε τόσα ἄλλα πράγματα νὰ κάνωμε, ὅπως ξέρετε. Σκεφθῆτε λοιπὸν ἂν ἡ ζωὴ τοῦ Ρομπέν ἀξίζει περισσότερο ἀπ' αὐτὴ πού ἔχω ὑποσχεθῇ νὰ σώσω.

—Ἐχετε δίκην ἱππότη, ἦμουν κουτὸς πού δὲν τὸ σκέφθηκα προητέρως.

—Ἀς μείνωμε λοιπὸν ἐδῶ προσωρινῶς καὶ βλέπομε ἀργότερα ἂν πρέπει ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν Ρομπέν. Ἀλλωστε, θέλετε νὰ σᾶς πῶ κάτι; Εἶναι μιὰ περίφημη ἄλεπού αὐτὸς κι' ἀκόμα δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν συνελήφθη. Ἄν ὅμως πραγματικὰ συνέβη αὐτὸ νὰ ἴδῃτε πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ ὁλομόναχος νὰ τοὺς ξεφύγῃ.

Οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς οἱ τρεῖς ἄνδρες νὰ βγοῦν καθόλου ἔξω περιοριζόμενοι νὰ κυττάζον ἀπὸ τὰ παράθυρα τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ Σαιντ Μαρτέν.

Ὁ Πασσαβάν κι' ὁ Ταλαζάρ δὲν ἐγνωρίζοντο. Οἱ περιστάσεις μολὶς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τοὺς εἶχαν προσεγγίσει. Ἀλλὰ στὸ λίγο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα εἶχαν προσφέρει ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τέτοιες υπηρεσίες πού εἶχαν γίνε μίαν ἀχώριστον φίλοι. Ἀπομονωμένοι στὴν σοφίτα τοὺς δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀφηγοῦνται ἱστορίες τῆς ζωῆς τῶν.

Τοῦ Ταλαζάρ ἡ ζωὴ ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ ἔχῃ περιπέτειες ἄξιες λόγου καὶ μπορούσε νὰ συνοψισθῇ σὲ λίγα λόγια·

Ἦταν ἀπ' τὴν Τουραίνη καὶ ποτὲ δὲν εἶχε φύγει ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ πατέρας του εἶχε σκοτωθῇ ἐνδόξως στὸ Ἀζινκούρτ καὶ ἡ

μητέρα του ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια τὸν ἀκολούθησε κι' αὐτὴ στὸν τάφο. Ὁ Μλόν ὁρφανὸς καὶ φτωχὸς μάζεψε ὅτι χρήματα βρῆκε κι' ἀφοῦ ἐξώφλησε μερικὰ χρήρ, ἐγκατέλειψε τὸ κτήμα του στὴν φύλαξη δυὸ πιστῶν του ὑπηρέτῶν κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κἀνῃ ἐκεῖ περιουσία. Ἀλλὰ στὸ δρόμο του συνήτησε τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια τῆς Φλωρέτας—ἔτσι τὴν ἔλεγε ἐκεῖνος—καὶ ἔξεχασε ὅλα του τὰ σχέδια γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω της. Αὐτὸ κράτησε ἔξι περίπου μῆνες. Καὶ κάθε λίγο τὸ βλάνειά του ἀδείαζε ἀκόμα περισσότερο.

Ἡ ζωὴ τοῦ Πασσαβάν ἦταν πολὺ πιδ περιπετειώδης, πολὺ πιδ γεμάτη ἀπὸ τραγικὲς ἱστορίες. Χρειάσθηκε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ τὴν ἐξιστορήσῃ στὸν νεαρό του φίλο πού τὸν ἀκούγε ἐνθουσιασμένος.

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, βαρῶνε, πῶς ἀπὸ δέκα χρόνων ἦμουν ὁρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, μόνος στὸν κόσμον χωρὶς κανένα στενὸ συγγενή. Δώδεκα χρόνων κλεισθήκα στὸν πύργο τοῦ Χοῦν·

τελὸν πού εἶναι καθὼς ἔρετε ἡ φυλακὴ τοῦ Σαιν Πώλ. Ἐκεῖ ἔμεινα δώδεκα χρόνια.

—Δώδεκα χρόνια φυλακῇ! Τί ἐγκλημα μποροῦσε νὰ εἶχε κάνει ἕνα παιδί δώδεκα χρόνων γιὰ ν' ἀξίζει μιὰ τόσο μεγάλη τιμωρία;

—Ἐνα ἀσυγχώρητο ἐγκλημα εἶπε ὁ Πασσαβάν μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἡ μουν μάρτυς μίαν ἀτιμία τῆς κ. Ἰζαμπὼ καὶ τοῦ Γιάννη τῆς Βουργῶν ν' ἦς, πού ἦταν ἀκόμα τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη κόμης τοῦ Νεβέρ... Ὁ Θεὸς νὰ μὲ κρατήσῃ ζωντανὸ ἔως ὅτου κανονίσω μαζί του τοὺς λογαριασμούς μου.

—Πρὸς Θεοῦ, ἱππότη, μιλήστε καθαρά.

—Ἐστὸ, εἶπε λυπημένος ὁ Πασσαβάν. Εἶχα σπίτι μου μιὰ νέα γυναῖκα τὴν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ, πού ἀγαποῦσα καὶ τὴν θεωροῦσα ὡς μεγάλη μου ἀδελφή. Τὴν γυναῖκα αὐτὴ ἀφοῦ τὴν ἔκανε ἑρωμένη του ὁ Γιάννης τῆς Βουργῶνς ὕστερα τὴν ἐγκατέλειψε. Ἡ δυστυχισμένη ἤρθε τότε στὸ σπίτι μου μὲ τὸ παιδί της, τὴν μικρὴ Ροζελίς... κόρη τοῦ Γιάννη τῆς Βουργῶνς. Πῶς ἡ Ἰζαμπὼ ἤξερε αὐτὴ τὴν ἱστορία; Λίγο ἐνδιαφέρει. Τὸ γεγὸνός εἶναι ὅτι μὲ ραδιουργίες, ψευτιές καὶ φοβέρες κατῳρῶσε νὰ πείσῃ τὴν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ νὰ δεχθῇ μιὰ ἔνωση μὲ τὸν Γιάννη τῆς Βουργῶνς.

—Γιὰ νὰ δώσουν ἕνα ὄνομα στὸ παιδί.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης τῆς Βουργῶνς ἦταν παντρεμένος καὶ ἡ γυναῖκα του ζοῦσε, πρᾶγμα πού ἡ Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ δὲν ἤξερε.

—Ἀλλὰ ὁ δοῦς δὲν τὸ ἀγνοοῦσε... Καὶ ἐν τούτοις δέχθηκε. Τώρα καταλαβαίνω τὴν ἀτιμία.

—Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔγινε τὴν νύκτα, στὸ παρεκκλήσιο τοῦ μεγάρου μου πού μπορεῖτε νὰ δῆτε κι' ἐδῶ γιατί εἶναι ἀπέναντι ἀπ' τὸ πανδοχεῖο. Ὅταν ἡ ἱεροσουλία αὐτὴ τελείωσε ὁ Γιάννης τῆς Βουργῶνς σκότωσε τὴν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ καὶ

κατέστρεψε τίς ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματος... Τουλάχιστον ἔτσι φαντάσθηκε. Ἀλλὰ στὴ σπουδὴ του ἔξεχασε μιὰ πράξη πού φυλάω ἐπιμελῶς... Καὶ ἐπὶ πλεόν εἶδα... ἤξερα... Δὲν τόλμησαν νὰ με σκοτώσουν... Μ' ἔβριξαν λοιπὸν στὴν φυλακὴ τοῦ Χοῦντελὸν σκεπτόμενοι πῶς σὲ μερικοὺς μῆνες θὰ πέθαινα ἀπὸ τίς κακουχίες.

—Καὶ ἡ μικρὴ Ροζελίς τί ἀπέγινε;

—Τὴν μικρὴ Ροζελίς, εἶπε ὁ Πασσαβάν χλωμὸς σὰν κερί, κατὰ διαταγὴν τῆς Ἰζαμπὼ τὴν πέταξαν στὶς σκοτεινὰς τῆς ἐκκλησίας τῆς Βιλιέρ Κοττερέ.

—Καὶ ὁ Γιάννης τῆς Βουργῶνς πῶς τὸ δέχθηκε ἀφοῦ ἦταν κόρη του; Ὡ! τὸν αἰτιό!

—Ἐκανε ἀκόμα καὶ χειρότερα τὰ ὅποια πρόκειται νὰ ἴδῃτε πάρα κάτω.

—Καὶ ἡ μικρὴ Ροζελίς τί ἀπέγινε;

—Βρέθηκε μιὰ μεγάλη καὶ εὐγενὴς κυρία μὲ γενναία καὶ

μεγάλῃ καρδίᾳ πού τὴν ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο, γιὰτὶ εἶχε ἀρρωστήσῃ βαρύν. Κι' εἶπει δὲν μποροῦσε νὰ τὴν υἱοθεύσῃ ἐκεῖνη τὴν ἔδοσε γιὰ θετὴ κόρη σ' ἐνεσῶπα τριττὴ, τὸν ἑξοχώτατο ντὲ Σαμπιβέρ γιὰ τὸν ὁποῖον θ' ἀκούσατε ἀσφαλῶς νὰ μιλοῦν γιατί ὁ πῆρε γνωστότατο τ' ὄνομά του.

—Ὁδότη ντὲ Σαμπιβέρ; φώναξε ὁ Ταλαζάρ, ἡ νοσοκόμος τοῦ βασιλέως;

—Αὐτὴ, μάλιστα. Ἀλλὰ γιὰ μένα ἔμεινε πάντοτε ἡ Ροζελίς!

—Γιὰ πέστε μου ἱππότη, πῶς βγήκατε ἀπὸ τὸ Χοῦντελόν!

—Ἡ Ροζελίς ἡ Ὁδέττη ντὲ Σαμπιβέρ συνοδεύοντας μιὰ νύκτα τὸν βασιλέα ἤρθε στὴν κόλασή μου καὶ μ' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

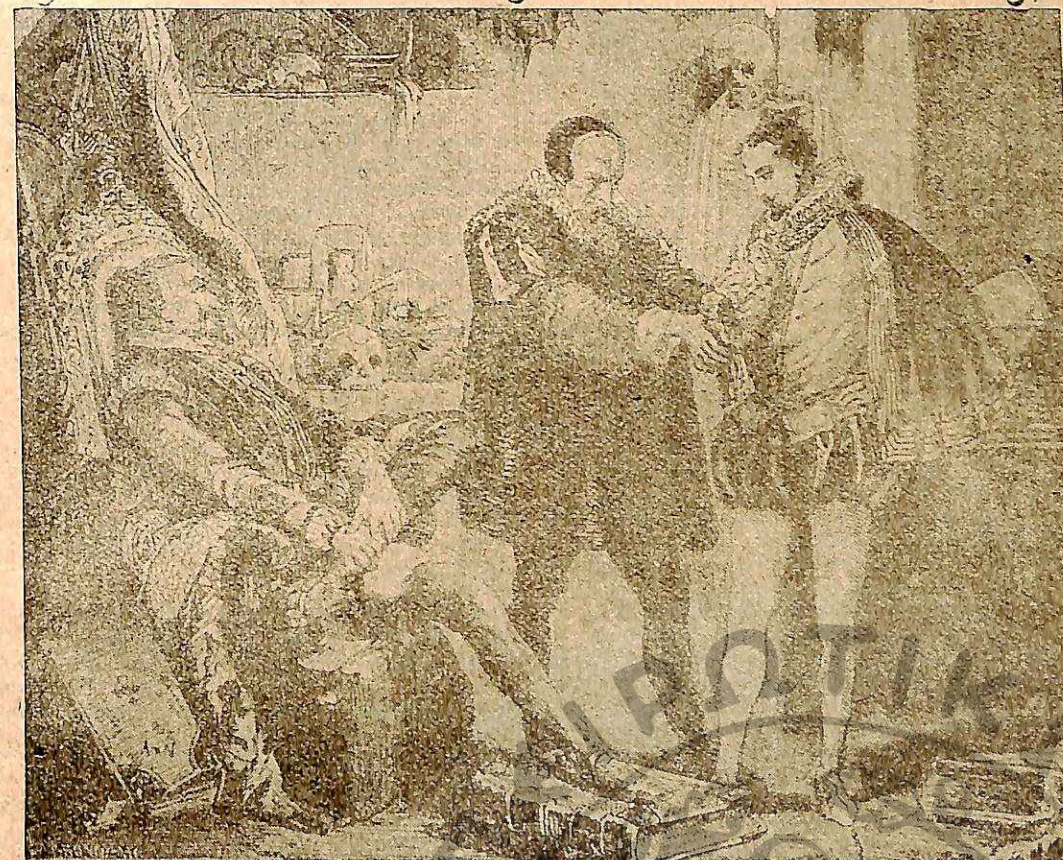
—Καταλαβαίνω τὴ συνέχεια. Ἡ Ροζελίς εἶχε γίνε πιδ μιὰ ὁμορφὴ νέα κόρη τὴν ὁποῖαν ἐρατοῦθηκατε. Ἐρως καὶ εὐγνωμοσύνη εἶναι τόσο φυσικὸ τὸ πρᾶγμα.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀγαποῦσα τὴν Ροζελίς, χωρὶς οὔτε ἐγὼ νὰ τὸ ξέρω ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν μακρυνὴ ἐποχὴ πού ἦταν ἀκόμη τεσσάρων χρόνων καὶ ἐγὼ ἦμουν δέκα. Θάλεγε κανεὶς πῶς τὴν ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρὸ καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ παντοτείνᾳ...

—Ἐρως ὅτου πῶς νὰ τὴν βρῶ στὸν κόσμον ἐκεῖνο πού βρῖσκεται καὶ μὲ περιμένει νὰ τὴν ἀνταμώσω» σκέφθηκε.

—Ἐπὶ τέλους εἶπε ὁ Ταλαζάρ, σεις ἕνας φτωχὸς εὐπατριδὴς ὑπῆρξατε δυνατότερος ἀπ' τὴν Ἰζαμπὼ καὶ τὸν Γιάννη τῆς Βουργῶνς. Τοὺς πῆρατε ἐκεῖνη πού ἀγαποῦσατε, τὴν παντρευθήκατε καὶ ὑπῆρξατε εὐτυχής. Βγήκατε κερδισμένος τέλος πάντων!

—Βρίσκετε νάχω κερδίσει; εἶπε ὁ Πασσαβάν μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο. Καὶ ἐγὼ εἶμαι φανταζόμενος. Καὶ ἔκανα τὴν τρέλλα νὰ ξεχάσω τὴν Ἰζαμπὼ καὶ τὸν Γιάννη Ἀτρόμητο. Ἐνῶ ἐκεῖνοι οὔτε μὲ ἔξεχασαν, οὔτε μὲ συγχώρησαν, παραφύλαγαν μόνον καὶ μὲ κτύπησαν. Ἦταν ἀργὰ πιδ ὅταν τὸ κατάλαβα. Θέλετε νὰ μάθετε πόσο βαστάει καὶ τί ἦταν ἡ εὐτυχία πού λέτε πῶς κέρδινα... Θὰ

Εὐγενεῖς καὶ ἄρχοντες τὸν ἐπισκεπτόνταν στὸ ἐργαστήριό του.

σας πω ζάμεσας.
Πήγε κι' έφερε ένα μπουκάλι κρασί και δυο ποτήρια τὰ όποια έβαλε στο τραπέζι. -Τὰ γέμισε, άδειασε τὸ δικό του και άρχισε.

—'Ο γάμος μου με την Ροζελίς έγινε στην εκκλησία του Σαιν Ζακ πριν από ένδεκα χρόνια. Πρέπει νά σάς πω πως ή μητέρα της Ροζελίς δεν είχε πεθάνει από τὸ κτύπημα του Γ'άννη 'Ατρώμητου. Είχε σωθῆ από κάποιο μυστηριώδες πρόσωπο τὸ όποϊον όλοι έτρεμαν γιατί νόμιζαν πως ήταν μάγος και ό όποϊος λεγόταν Σαϊτάνο. Αυτός λοιπόν ό Σαϊτάνο, τὸν όποϊον δεν θελω νά κρίνω κι' ό όποϊος θέλησε νά με δολοφονήσῃ με διάφορους τρόπους, ήταν ένας σοφός, ένας μεγάλος σοφός ό όποϊος έσωσε τήν μητέρα της Ροζελίς. Όταν έγινε ό γάμος μας ή γυναίκα μου, ή μητέρα της κι' εγώ πήγαμε νά κρύψωμε τήν εὐτυχία μας στο Σαμπιέρ που ήταν ένας μικρός πύργος τὸν όποϊον ή Ροζελίς είχε κληρονομήσει από τὸν εὐπατρίδη που τήν υιοθέτησε. Πήγαμε λοιπόν στο Σαμπιέρ και εκεί, όφειλα νά τὸ όμολογήσω γνώρισα τήν πιο μεγάλη εὐτυχία, που μπορεί άνθρωπος νά γνωρίσῃ. 'Η εὐτυχία αὐτή κράτησε ἑξη μήνες, όχι περισσότερο. Μετά απ' αὐτὸ τὸ διάστημα ή ύγεια της Ροζελίς άρχισε νά μ' όνησυχῇ. Στὴν άρχή δεν δόσαμε μεγάλη προσοχή γιατί νομιζαμε πως ήταν συμπτώματα προσεχούς μητρότητας. 'Αλλά ή κατάσταση της χειροτέρευε από μέρα σέ μέρα κι' ένα μυστηριώδες κακό νόμιζε κανείς πως έτρωγε σιγά—σιγά τήν φτωχή μου Ροζελίς. Σαφινά ή κατάσταση της χειροτέρευε άπότομα. Μισότρελλος τότε έγω από πόνο πήρα ένα άλογο κι' έτρεξα νά βρω τὸν Σαϊτάνο. Μόνον αὐτός μου φαινόταν ικανός γιά νά σώσῃ τήν άρρωστη πολυαγαπημένη μου. Και πάλι τὸ πεπρωμένο ήταν έναντίον μου. Έκανα τρεῖς μέρες έως ότου εύρω τὸν Σαϊτάνο και νά τὸν ώρῳ στο σπίτι μου.

—'Ο Πασσαβάν από χλωμός είχε γίνει πελιδνός, τὰ μάτια του έβλεπαν άπλανῆ στο κενό κι' έν τούτοις ένα χαμόγελο ύψηρχε στα χείλη του. 'Ο Ταλαζάρ κατάλαβε πως ό άνθρωπος εκείνος ύπέφερε φρικτά.

—'Ο σοφός Σαϊτάνο ήρθε συνέχισε ό Πασσαβάν. Έξήτασε ἐπὶ πολὺ τήν άρρωστη και μās καθυσόχασε. 'Αλλά όταν σέ λίγο με πήρε νά κάνωμε μιά βόλτα στὸν κήπο, μου άπεκάλυψε τήν τρομερή, αλήθεια. 'Η Ροζελίς θά πέθαινε. Δεν της άπέμειναν παρά λίγες μέρες ζωής. 'Ο Σαϊτάνο θέλησε νά μάθῃ πως ή μυστηρώδης αὐτή άρρώστεια της ήλθε και μου έκανε διάφορες έρωτήσεις. Τότε θυμήθηκα ότι πριν λίγον καιρό ή Ροζελίς είχε κάνει μιά έλεημοσύνη σ' ένα φτωχό, που δεν τὸν είχαμε δῆ ποτὲ στο παρελθόν. 'Ο άνθρωπος αὐτός γιά νά της δείξῃ τήν ευγνωμοσύνη του ήρθε τήν άλλη μέρα και της έφερε ένα μπουκέτο άγριοιολούδα στο μέσον του όποϊου μοσχοβολούσε ένα τριαντάφυλλο κατακόκκινο σάν αίμα. 'Η Ροζελίς πήρε τὸ μπουκέτο και μύρισε παρατεταμένα τὸ υπέροχο τριαντάφυλλο. Τήν άλλη μέρα άρχισε ή παράξενη άδιαθεσία της. 'Ο Σαϊτάνο άκούγοντας τήν ιστορία ζήτησε νά δῇ τὸ τριαντάφυλλο. 'Ηταν άκόμη τὸ βάζο που τὸ είχε βάλε ή Ροζελίς. 'Ηταν μαρμαρένο πιά και μαύρο σάν καμμένο. 'Ο Σαϊτάνο τὸν έρριξε μόνο μιά ματιά. Αὐτὸ τοῦ έφθανε. Τὸ ρόδο είχε ένα δηλητήριο που τὸ είχε φτιάξει ό ίδιος και ήξερε τὸ αντίδοτο που χρειαζόταν. Είχαν όμως περάσει πολλές μέρες και τὸ δηλητήριο είχε εισαχρήσει βαθειά στο αίμα της και ή σωτηρία ήταν πιά πολύ δύσκολη. 'Ο Σαϊτάνο έγκαταστάθηκε σπίτι μας. Πολέμησε σωμα με σωμα με τὸ θάνατο. Όλα όμως πήγαν χαμένα. 'Η γυναίκα μου έζησε άκόμη ένα χρόνο κι' έσβυσε σιγά—σιγά μιά μέρα μέσ' στην άγκαλιά μου. Αὐτὸ μόνον κατάρθωσε νά κάνῃ ό γέρο σοφός.

—Και ύστερα ;
—'Η Λωράνς ντ' 'Αμπρέμ που δεν ζούσε παρά μόνον γιά τήν κόρη της, έξασθενήμένη απ' τις περιποιήσεις που έκανε στήν άρρωστη πέθανε σέ δέκα πέντε μέρες μετά απ' εκείνην και έμεινα μόνος στὸν κόσμο... Μόνος με τὸ Σαϊτάνο που δεν μ' άφησε γιατί περίμενε αὐτὸ που έγινε.

—Τί έγινε λοιπόν, τίποτα ;
—'Απλούστατα. Πῆρα τὸ σπαθί μου και ήμουν έτοιμός νά σκοτώθῳ όταν ό Σαϊτάνο που με παρακολουθούσε χωρίς νά τὸ ξέρω μου τ' άρπαξε απ' τὸ χέρι και μου εἶπε :

—'Ιππότα, έχετε κάτι καλλίτερο νά κάνετε απ' τήν αυτοκτονία. Νά εκδιανήθῃτε.

—Μπράβο, φώναξε ένθουσιασμένος, Ταλαζάρ. Συμφωνῶ άπολύτως με τὸ σοφό.

—'Ε'ιπότα, μου εἶπε ό γέρο σοφός. Δεν έχω κάνει παρά μόνον ένα μπουκαλάκι απ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο ένα μόνο και πολὺ μικροσκοπικό. Τὸ μπουκαλάκι αὐτὸ τὸ έδωσα στήν 'Ιζαμπά. 'Όσο γιά τὸ ζητιάνο που έφερε τήν άνθοδέσμη και τὸν όποϊον δεν ξαναείδατε από τότε ψάξτε γύρω από τὸν Γιάννη τὸν 'Ατρώμητο και θά τὸν βρῆτε μεταξύ τῶν άνθρώπων του. 'Ο μάγος έφυγε κι' εγώ

άρχισα τις έρευνές μου.

—Και βρήκατε τίποτε ;

—Νομίζω πως βρήκα, έκανε ό Πασσαβάν μ' ένα τρομερὸ χαμόγελο.

—Καλά λοιπόν ! Εἶπε έρεθισμένος ό Ταλαζάρ, μάχη ! μάχη μέχρι θανάτου. 'Ακούστε, 'Ιππότα ! νομίζω πως ό Θεός μας έκανε νά συναντηθούμε.

—Καλά, εἶπε γελαστός ό Πασσαβάν που ξαναβρήκε τὸ συνηθισμένο του ύφος. Μιά καταρίετῃ τὸ Θεό, μιά τὸν άγνοεῖτε και μιά τὸν εύλογεῖτε. Δεν εἶστε συνεπής στις σκέψεις σας φίλε μου.

—'Ο Ταλαζάρ τὸν κύταξε αστισμένος γιά μιά στιγμή κι' ύστερα έβαλε τὰ γέλια.

—'Ιππότα, ρώτησε κατόπιν, δεν μου εἶπατε άκόμα τί σημαίνει ή ιστορία εκείνη 'του νεκροῦ που δεν πεθαίνει' γιά τήν όποϊαν κάποτε μιλούσατε με τὸν Μπρανκαγιόν.

—'Ο Πασσαβάν άρχισε νά γελά.

—Πολλές φορές όταν συγκινοῦμαι έξαιρετικά μου συμβαίνει νά πέτω άναίσθητος. Σ' αὐτές τις περιπτώσεις μοιάζω με πτώμα. Παγώνω, άναίσθητῳ και ή καρδιά μου παύει νά χτυπά. 'Εχω επομένως έντελως τήν όψη νεκροῦ. 'Εν τούτοις δεν είμαι νεκρός, άφού βλέπω και άκούω, τί γίνεται γύρω μου. Είναι μόνον άδύνατον νά κινηθῳ νά μιλήσω ή νά κινήσω καν τὰ μάτια μου, έως τή στιγμή που ή κατάσταση αὐτή περάσει όπως ήλθε.

—Διάβολε ! εἶπε ό Ταλαζάρ ταραγμένος, ξέρετε πως ή άρρώστεια αὐτή είναι πολὺ επικίνδυνη ; Πιστεύοντάς σας νεκρὸ μπορεί νά σάς θάψουν... ζωντανό. Θά ήταν τρομερό.

—Δεν μπορῶ νά κάνω τίποτε, δήλωσε ό Πασσαβάν. 'Ο Μπρανκαγιόν που έτυχε νά βρεθῇ σέ πολλές τέτοιες περιστάσεις ζήτησε νά εξήγησῃ τὸ πρᾶγμα. 'Αλλά καθὼς δεν είναι σοφός τοῦ έδωσε μιά εξήγηση άτλή μαζί με δυὸ άλλους συντρόφους που είχε τήν εποχή εκείνη, Και με καλοῦσαν άπλούστατα 'ό νεκρός που δεν πεθαίνει'.

—Και 'ό ζωντανός ; Ποιός είναι ό 'ζωντανός ;

—'Ο ζωντανός είναι ό Μπρανκαγιόν. Είναι μιά παλιά ιστορία. 'Όταν γνώρισα τὸν Μπρανκαγιόν ήμουν 12 χρόνων. 'Εκείνος 15 ή 16. Αὐτός με τούς δυὸ του, συντρόφους που σάς εἶπα ήταν γερά δεμένοι στα σκαμνιά στο σπίτι τοῦ Σαϊτάνο.

—Τί ήθελε νά τούς κάνῃ ; ρώτησε ό Ταλαζάρ άνατριχιάζοντας.

—'Ηθελε, άπήντησε ψυχρὰ ό Πασσαβάν, νά τούς πάρῃ στα γόνα, σταγόνα όλο τούς τὸ αίμα.

—Γιατί ;

—Γιά νά μ' άναστήσουν. 'Ημουν νεκρός, ή τοῦλάχιστον έτσι φαινόμουν λόγω της κρίσεως γιά τήν όποϊαν σάς μίλησα ἤδη. Μ' έβαλαν στο μαρμαρένο τραπέζι τοῦ μάγου, εκείνος άνοιξε τὸ στήθος μου και με τὸ λεπίδι του μου έκανε μιά σχισμή. Καταβαίνετε πως άγνοούσα τί ήθελε νά κάνῃ, αλλά στήν κατάσταση που ήμουν τὸν έβλεπα νά με χειρουργῇ. Φαντάσθηκα πως ήθελε νά μου βγάλῃ τήν καρδιά. Με υπεράνθρωπη δύναμη κατάρθωσα νά συνέλθῳ άκριβῶς τήν στιγμή που ήταν έτοιμος νά κάνῃ τὸ πείραμά του. 'Εξεπλάγῃ τόσο, όσο και οι τρεῖς κακομοίρηδες που είχαν γίνει μισότρελλοι απ' τὸν φόβο τους.

—Και γιατί ήθελε νά κάνῃ τὸ πείραμα εκείνο ;

—Σας τὸ εἶπα ἤδη. Με νόμιζε γιά νεκρό. 'Ηθελε νά έπιχειρήσῃ νά μ' άναστήσῃ δίνοντάς μου τὸ αίμα τῶν τριῶν παιδιῶν που ήσαν δεμένα στα σκαμνιά του.

—Φοβερό.

—Ναί, φοβερὸ πραγματικά. 'Απελευθέρωσα τὰ τρία δυστυχισμένα που έφυγαν σάν τρελλά, βέβαια πως είχαν δῆ ένα υπερφυσικό φαινόμενο. Τούς ξαναβρήκα μετά δώδεκα χρόνια. Τὸ πεπρωμένο θέλησε τὰ τούς ξαναδῶ, άνδρες, τώρα, δεμένους πάλι μπρός στο ίδιο μαρμαρένο τραπέζι, όπου κι' εγώ ήμουν πάλι ξαπλωμένος αλλά τήν φορὰ αὐτή κοιμισμένος με ναρκωτικό. Μιά άκόμη φορὰ θέλησε ή τύχη μου νά ξυπνήσω εγκαίρως. Τούς έλευθέρωσα πάλι. Κι' από τότε στὸν Μπρανκαγιόν έμεινε ή έντύπωσις πως έχω τήν δύναμη νά πεθαίνω και ν' άνασταίνωμαι όταν μ' άρέσει. 'Οπως βλέπετε τὸ πρᾶγμα είναι άπλούστατο.

—'Ισως, εἶπε ό Ταλαζάρ κουνώντας τὸ κεφάλι, ίσως δεν είναι τόσο άπλό όσο τὸ λέτε. Και ή ιστορία τοῦ σάκκου ποιά είναι.

—Εἶχα πέσει σέ μιά παγίδα που έστησε ό Γιάννης 'Ατρώμητος. Βρισκόμουν σ' ένα υπόγειο τοῦ πύργου της Βουργώνης από τὸ όποϊον δεν ύψηρχε κανένας τρόπος νά ξεφύγῳ. Μπροστά μου ήταν ό Μπρανκαγιόν με τούς δυὸ του συντρόφους οι όποιοι είχαν διαταχθῇ νά μ' έτελέσουν. 'Όταν άνεγνώρισαν, πως ήμουν εκείνος που τούς απέσπασε δυὸ φορές απ' τὰ νύχια τοῦ μάγου όχι μόνον δεν θέλησαν νά με σκοτώσουν, αλλά έσκέφθησαν πως νά με βγάλουν απ' εκεί.

(Ακολουθεῖ)

P A N Θ E O N

KINHMATOGRAFOTIKA

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Οι 'Αμερικανοί έπιχειρηματίαι τοῦ κινηματογράφου κρίνουν γιά τήν αξία ενός καλλιτέχνη, όχι τόσο από τήν ήθοποιά του, όσο από τις εισπράξεις που πραγματοποιοῦν οι ταινίες του. 'Απ' αὐτῆς της άπόψεως φαιίνεται, ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο πήρε τὸν... κατήφορο ! 'Ενῳ πέρσιν ήρθε πέμπτη στὸν κατάλογο τῶν καλλιτεχνῶν που τράβηξαν τὸν περισσότερο κόσμο στις αίθουσες τῶν κινηματογράφων έφέτος ήρθε τριακοστῇ πέμπτη. Οι άδιάκριτοι κινηματογραφικοί ρεπόρτες τοῦ Χόλλυγουντ άπέδωσαν τήν μεταστοφῇ αὐτῆς της κοινῆς γνώμης άπέναντι της Γκάρμπο στο ότι ή καλλιτέχνις άρχισε νά δυσωρεστῇ και τούς πιο φανατικούς φίλους της, με τήν υπεροψία της, με τήν άκαταδεξία της και με τή μανία της νά ζῇ πάντα «μακριὰ απ' τὸν κόσμο». Φαίνεται ότι ή «Σφιγξ τοῦ Βορᾶ» θά τὸ κατάλαβε και μόνῃ της αὐτὸ γιατί άρχισε τελευταία—γιά νά έπανακτήσῃ ίσως τή δημοτικότητά της—νά συχνάζῃ στα κέντρα, νά τρώῃ σέ πολυσύχναστα ρεστοράν, νά κάνῃ περιπάτους με τὰ πόδια, νά άποφεύγῃ δηλαδή τὸ αόστηρό ινκόγκνιτο, που έγινε άλλοτε άφορητὴ νά δημιουργηθῇ δολόκληρος θρύλος γύρω απ' τήν μυστηριώδη ύπαρξή της.

Η Γκαμπὺ Μορλαί ή πασίγνωστη πρωταγωνίστρια της «Εὐτυχίας» άπεφάσισε άκολουθώντας τὸ παράδειγμα πολλῶν άμερικανίδων συνανδέλφων της νά ιδρύσῃ κι' αὐτὴ δική της κινηματογραφική εταιρία. 'Εννοεῖται ότι ή ιδιότης της διευθυντρίας δεν τήν έκανε νά τεμπελιάσῃ. 'Απεναντίας πηγαίνει πρώτη στο στούντιο και φεύγει τελευταία, άφού έπιθεωρήσῃ τὰ πάντα γιά νά ιδῇ αν είναι έν τάξει. Τὸ πρώτο φίλμ που γύρισε ή Γκαμπὺ Μορλαί με δικὰ της έξοδα ήταν τὸ «Δεν είμαστε πιά μικρὰ παιδιὰ». Τὸ περίεργο της ταινίας αὐτῆς ήταν πως ή υπόθεσις της είχε τρεῖς εποχές. Προπολεμική, πολεμική και μεταπολεμική και έτσι ή γοητευτικὴ Γαλλίς βρήκε τήν ευκαιρία νά ντυθῇ με τρεῖς διαφορετικὲς μόδες.

Η 'Αναμπέλλα ή όποία έπέστρεψε τελευταία στο Παρίσι, ύστερα απ' μιά μακριὰ παραμονή της στο Χόλλυγουντ, άφηγῇ τὸ συντάκτη ένός Παρισινοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ τις έντυπώσεις της απ' τήν άμερικανική κινηματογραφοῦπολη.

—Τὸ Χόλλυγουντ είναι πολὺ ενδιαφέρων τόπος, εἶπε μεταξὺ άλλων, ή γοητευτικὴ βεντέτα, γιά κείνους πρὸ πάντων που... μένουν στα προάστεια μακριὰ απ' τὸ κέντρον.

—Γιά κείνους που μένουν μέσα στήν πόλη ; ρώτησε ό δημοσιογράφος.

—Αὐτοί είναι υποχρεωμένοι νά ζοῦν μέρα και νύχτα, με τ' αὐτὰ βουλωμένα με βαμβάκι γιά νά μὴν τρελλαθοῦν από τις ήχητικὲς διαφημίσεις, που διαλαλοῦν τὰ τεράστια μεγάρωνα όλα τὰ γνωστά και άγνωστα έμπορεύματα.

—Θά ξαναγυρίσετε στο Χόλλυγουντ ;

—Αὐτὸ δεν τὸ ξέρω άκόμη. 'Αν ή άμερικανική εταιρία ζητήσῃ ν' άνανέωσῃ τὸ συμβόλαιό με τὸν Ζάν Μυρά... θά ξαναπάω κι' εγώ στήν 'Αμερική.

—'Ο Ζάν Μυρά βλέπετε είναι ό σύζυγός της με τὸν όποϊον από δῶ και στο έξῆς θά παίζουν μαζί στα περισσότερα φίλμ.

Μιά άπίστευτη εἰδησις μεταδίδει απ' τὸ Χόλλυγουντ. 'Ο Γιό-

P A N Θ E O N

ζεφ φὸν Στέρνμπεργκ, ό μεγαλοφυῆς Γερμανός σκηνοθέτης τοῦ «Γαλάζιου 'Αγγέλου» και τοῦ «Σαγγάη 'Εσπρές», ό άνθρωπος στὸν όποϊον κυρίως όφείλει τὴ δόξα της ή Μάρλεν Ντήτριχ, έπαθε τελευταία μιά διανοητική παράκρουση τόσο σοβαρή ώστε ή «Παραμόντι» άναγκάστηκε νά τὸν κλείσῃ σ' ένα ψυχιατρεῖο εἰδοποιώντας συγχρόνως και τὴ σύζυγό του που μένει στο Μόναχο.

'Εννοεῖται ότι άφορητὴ τοῦ άτυχήματος που συνέβῃ στὸν συμπαθέστατο σκηνοθέτη είναι τὸ τρελλό, τὸ άπελπισμένο πάθος γιά τήν Μάρλεν ή όποία τὸν άποφεύγει από πέρισι προσπας θώντας ν' άπαλλαγῇ απ' τήν επίδρασή του που τήν θεωρεῖ καταστροφική γιά τήν νευρική της κατάσταση. Κι' ή αλήθεια είναι ότι ό Στέρνμπεργκ, άνάγκασε διὰ της βίας σχεδόν—διὰ της ψυχολογικῆς βίας—τήν Μάρλεν Ντήτριχ νά μεταβληθῇ από εὐθυμῃ νοικοκυρά που ήταν άλλοτε, σέ μοιραία γυναίκα, σέ μιά παθολογική γυναίκα που δεν μένει με τίποτε ευχαριστημένη και που δεν ξέρει οὔτε ή ίδια τί ζητάει...

Δεν άποκλείεται όμως ή παρακάτω εἰδησις νά είναι διαφημιστικό κόλπο της «Παραμόντι» ή όποία θ' άνέθεσε ίσως στὸν Στέρνμπεργκ καί στο γύρισμα κανενός καινούργιου φίλμ και ζητάει τώρα σύμφωνα με τις άμερικανικὲς μεθόδους νά δημιουργησῇ θόρυβο γύρω από τὸ όνομά του...

—Ποιά είναι ή γνώμη σας γιά τὸν έρωτα ; ρώτησε τελευταία ό συντάκτη ένός Παρισινοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ τήν γνωστοτάτη πρωταγωνίστρια Τζιόνν Λάγκ που είχε άποπειραθῇ τὸν περασμένο μῆνα ν' αυτοκτονήσῃ.

—Μά νά σάς πῶ. 'Εργάζομαι από τις 6 τὸ πρωί στὸν κινηματογράφο και στο θέατρο ! Δεν εύκαιρῶ λοιπόν ν' άσχοληθῶ με τὸν έρωτα !...

—Με συγχωρεῖτε... έπέμεινε ό άδιάκριτος ρεπόρτερ. Δεν σάς ρώτησα αν άσχολησθε με τὸν έρωτα, αλλά μόνον τί γνώμην έχετε γι' αὐτόν.

—'Εν πρώτοις, ότι δεν έχει καμιά, μά καμιά σχέση με τὸν γάμο... Δεύτερον ότι είναι μιά διασκέδασις τόσοσ άπαραίτητη στὸν άνθρωπο όσο κι' ή αυτοκαταστροφή του. Συμπληρωματικῶς σάς πληροφορῶ ότι δεν μου άρέσουν διόλου οι ώροαίτοι άνδρες, ότι θέλω πρὸ παντός τὸν άνδρα έξυπνο, δηλαδή άνθρωπο μ' αντίληψη και ικανό.

—Δένε ότι στὸν ιδιωτικό σας βίο δεν εἰσθε διόλου εὐτυχισμένη, συνέχισε ό άδιόρθωτος δημοσιογράφος. Μπορεῖτε νά μου πῆτε τὸ γιατί ; Μήπως επειδῇ δεν βρήκατε άκόμη τὸν άνδρα που όνειροπολεῖτε ;

—Μά ή Τζιόνν Λάγκ δεν έδωσε άπάντηση στήν αὐθάδη αὐτῇ έρώτησῃ.

—'Ο 'Αμπελ Γκάνς, ό έξαλλος σκηνοθέτης τοῦ «Τέλος τοῦ Κόσμου», της «Μάτερ Ντολορόζα» και άλλων δραματικωτάτων φίλμ, τὰ όποια μās προκαλοῦν ως ἐπὶ τὸ πλείστον τὸ μειδίαμα με τὸν άφόρητο ρωμαντισμό τους τὸ έβαλε πείσμα νά κινηματογραφῇ σὺς τούς «Τρεῖς Σωματοφύλακες» τοῦ Δουμά.

—'Αν ό Γκάνς πραγματοποιήσῃ τὴ σκέψη του, τὸ άριστοῦργημα τοῦ Δουμά νά πάρῃ νά είναι άθάνατο...

—Γιατί ; ρώτησαν οι φίλοι τοῦ Γκάνς.

—Γιατί, άπλούστατα, ό Γκάνς θά τό... σ κ ο ι ο σ η !

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

451

Τζιόνν Λάγκ

ΕΡΩΣ, ΜΙΣΟΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ!

Τό μικρό τρενίνο πού έκανε πέντε ολόκληρες ώρες γιά νά δια-
νύση τό λίγα χιλιόμετρα πού χώριζαν τήν Βυρηντό από τήν Λα-
μασό, ανέβαινε αθμαίνοντας τίς πλαγιές τοῦ Διβάνου. Ήταν έ-
να τραίνο παλιού τύπου, χωρίς πότες ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν
βαγονιών καί στόν ἀνήφορο προχωροῦσε τόσο σιγά ὥστε πολύ
συχνά οἱ ἐπιβάται κατέβαιναν γιά νά ξεκουρασθοῦν. Τώρα ὁμως,
μέσα στήν υπερβολική ζέση τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅλοι οἱ ταξιδιω-
ται ἦσαν ξαπλωμένοι στά ντιβάνια τῶν διαμερισμάτων, μέ τό
μάτια προφυλαγμένα πίσω ἀπό μαύρα γυαλιά κι' ἐκύτταζαν ἀπό τό
παράθυρα τό θαυμάσια τοπίο πού περνοῦσαν.

Ένας ἄνδρας καί μία γυναίκα καθόνταν ὁ ένας ἀπέναντι
στόν ἄλλον, στό τελευταῖο βαγόνι. Ἡ γυναίκα ἦταν ξανθειά, ὡ-
ραία, ντυμένη στά ὀλδελυκά. Ὁ ἄνδρας ἦταν ὑψηλός, ρωμαλέος,
νέος. παρ' αὐτό οἱ δυο οὐτίδες πού τοῦ αὐλάωναν τό πρόσωπο. Οἱ
δυο αὐτοί ἐπιβάται δέν γνωρίζονταν κι' ἀπό ὥρα καθόνταν ὁ ένας
ἀπέναντι τοῦ ἄλλου χωρίς νά μιλοῦν.

—Εἰν' ἀλήθεια, εἶπε ἡ γυναίκα κάποια στιγμή, πῶς ὑπάρχουν
ἀκόμη λησταί; ἐδῶ.

Ὁ συνταξιδιώτης της χαμογέλασε χωρίς νά τό θέλῃ. Πολλές
γυναίκες τοῦ εἶχαν κάνει αὐτήν τήν ἐρώτηση, στή Συρία καθῶς
καί στήν Τουρκία, στό Ἰράκ, στήν Περσία καί τήν Αἴγυπτο.

—Δέν πιστεύω, ἀπάντησε. Ἐξ ἄλλου ἂν παρουσιαζόταν κανεῖς
θά ἤξερα νά σᾶς προστατεύσω, πρόσθεσε τραβώντας ἀπό τήν τσέ-
πη του ἓνα παλῆ καί γερό μαχαίρι πού ἦταν πάντα ὁ πιστός του
σύντροφος.

—Βρίσκομαι μόλις πρὸ μηνὸς στήν Ἀντολίη, ὁμολόγησε ἡ νέα
παίζοντας μέ τό ὄπλο καί δέν ξέρω ἀκόμη τίποτε. Ἐδῶ εἰν' ὅλα
διαφορετικά, ἀπό τήν Εὐρώπη. Ὁ κόσμος ἐδῶ ἔχει ἄλλες συνή-
θειες καί εἶναι πάντοτε πρὸθυμος νά κἀν δῶρα... κυττάξε αὐ-
τό τό δακτυλίδι, παραδείγματος χάριν. Μοῦ τό χάρισε ἓνας νεαρός
Ἄραβ. Ἡ πέτρα του εἶναι γυφτική ἀλλά λάμπει σάν νά ἦταν ἀλη-
θινὸ μπριγιάντι... φορέστε το... φαίνεται σάν ἀληθινόν. Τό μόνο
ἐλάττωμα τῆς Ἀνατολῆς εἶν' αὐτή ἡ ἀφόρητος ζέση... ἄχ! ἂν
μποροῦσα νά βαρῶ ἓνα φόρεμα πῶς ἔλαφρό.

—Ἄν θέλετε, πρότεινε ὁ ταξιδιώτης, ἐγὼ θά κατέβω γιά λίγα
λεπτά τῆς ὥρας κι' ὅταν τελειώσετε μέ τ' ὠφανάξτε. Ὁ ἥλιος δέν
μέ πειράζει καθόλου. Στήν Ἀφρική περνοῦσα χειρότερα.

—Θά ἔχετε ἀσφαλῶς ταξιδήσει πολύ παρετήρησε ἡ νέα μ' ἓνα
χαμόγελο. Ὑστερα θά μοῦ διηγηθῇτε
τίς περιπέτειες τῶν ταξιδιῶν σας.

Ἐξῶ ἀπό τό βαγόνι ἡ ἀτιμόσυνη
γεμάτη ἀπό μυρωδιά λυμωδῶν ορε-
ταινιῶν ἦταν φλογισμένη. Οἱ κοιλά-
δες τοῦ Ἀντιλίβανου ξαπλωνόνταν
πρὸς τήν Μεσόγειο κι' ἀπό τίς σκη-
νές ἑνὸς μακρυνοῦ χωριοῦ Βεδουίνων,
μιά στήλη μαύρου καπνοῦ ὑψωνόταν
ὀλόγεια στόν ἀέρα.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀκολουθοῦσε τό μι-
κρὸ τραῖνο πού τώρα μόλις προχω-
ροῦσε χωρίς νά σκέπτεται τίποτε, ἄλ-
λά θαυμάζοντας τή φύση. Εἶχε ἤδη
ἀπό καιρὸ ξεχάσει τή νεαρή συντα-
ξιδιώτισσά του, ὅταν γιά μία στιγμή
εἶδε πῶς κρατοῦσε στό χέρι του τό
δακτυλίδι της πού κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο
ἐλάμπε ἐκθαμβωτικά. Ὁ ταξιδιώτης
ἐγνώριζε πολύ καλά τίς πολυτιμες
πέτρες καί τοῦ ἔφθασε μία σύντο-
μη ἐξέτασις γιά ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι
ἡ πέτρα ἐκεῖνη ἦταν γνήσια καί ὅτι
ἡ τιμὴ της θά ἔφθανε τίς τρεῖς χι-
λιάδες φράγκα τοῦλάχιστον. Μόλις
εἶχε διακόσια φράγκα στήν τσέπη του,
χωρίς νά ἐλπίζῃ νά συναντήσῃ οὐτ'
ἐναν φίλο στή Συρία, χωρίς καμμιά
ἐλπίδα νά ἐργασθῇ κι' ὁμως δέν
ἔβαλε στό νοῦ του καμμιά κακή σκέψη.

Ὅταν ξαναγύρισε στό διαμέρισμά
του ἡ νέα, πού ἤδη εἶχε φορέσει ἓνα
ἄλλο φόρεμα, λευκὸ μέ κόκκινα τρια-
ντάφυλλα, βρισκόταν ξαπλωμένη στό ντι-
βάνι, μέ τό πρόσωπο γυρισμένο πρὸς

τόν τοῖχο σάν νά εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Γιά μία στιγμή ὁ ταξιδιώτης
ἄκουσε ἓνα ἑλαφρὸ μούγκρισμα, βραχνιασμένο. Ἐσχυσε ἐπάνω
στή νέα καί μετὰ βίας συγκράτησε μία κραυγὴ τρόμου. Στό στή-
θος τῆς νέας ἦταν βυθισμένο ἓνα μεγάλο μαχαίρι.

—Ζή ἀκόμη, πρέπει νά τήν σώσω, εἶπε, χωρίς νά νά σκεφθῇ
νά ζητήσῃ βοήθεια. Μ' ἑλαφρὸ χέρι, φούχτισε τό μαχαίρι καί
μόνον τότε, μέ μία ἀνατριχίλα φρίκης ἀνεγνώρισε, πῶς ἦταν τό
δικό του. Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἡ νέα ἀνοίξε τό μάτια κι' ἄφηκε
μιά φοβερὴ κραυγὴ. Ὑστερα τό μάτια της ἔμειναν ἀκίνητα
γυάλινα.

Δυὸ ταξιδιώται πού ἄκουσαν τήν κραυγὴ τοῦ θύματος, ἔτρεξαν
στό διαμέρισμα.

«Τό ὄπλο μέ τό ὁποῖον ἐγινε τό ἐγκλημα εἶναι δικό μου καί
φέρει τό δακτυλικά μου ἀποτυπώματα—σκέφθηκε—τοῦλάχιστον
νά μή μού βροῦν τό δακτυλίδι στήν τσέπη».

Ἐνῶ προσπαθοῦσε νά πετάξῃ ἀπὸ τό παράθυρο τό κόσμημα,
τό χέρι, ἐνῶς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐπισπεύσαντες, τοῦ τό ἀρπάξε.

**

Στήν σίθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Βυρηντό, οἱ πρῶτες
γρ σμμές τῶν καθισμάτων ἦσαν κατειλημμένες ἀπὸ Εὐρωπαίους
καί οἱ ἄλλες ἀπὸ ἰθαγενεῖς μέ κελεμπίες, ἀπὸ Βεδουίνους καί γυ-
νοῖσες μέ φερετζέ.

Τό ὄχρὸ πρόσωπο τοῦ κατηγορουμένου ἔδειχνε μιά σιδερένια
ἀποφασιστικότητα. Ἦθελε νά ὑπερασπισθῇ τῇ ζωῇ του ὡς τό τέλος.
Ἀλλά οἱ μαρτυρικές καταθέσεις ἦσαν ἀμείλικτες. Μιά συνά
δελφος τοῦ θύματος—ἡ δολοφονημένη ἦταν ἰθιοποιός—ποῦταξίδευε
μέ τό ἴδιο τραῖνο, ἡ μαμζέλ Ρίτα, μιά ἀδύνατη νέα κατέθεσε λε-
πτομέρειες πού ἦσαν ἐξαιρετικά ἐπιβαρυντικές γιά τὸν κατη-
γορούμενο.

—Ἡ Τσέρρα εἶπε, δέν θέλησε ν' ἀνέβῃ στό διαμέρισμά μου
Ἦταν κουρασμένη κι' ἤθελε νά κοιμηθῇ. Ἐγὼ τότε τήν συνάδευ-
σα στό τελευταῖο βαγόνι πού στή Βυρηντό ἦταν ἀκόμη κενόν. Ἀ-
μέσως ἡ Τσέρρα ξάπλωσε. Ἐτοῖς τήν εἶδα γιά τελευταία φορά,
ὡχρή, κουρασμένη μέσα στό λευκὸ της φόρεμα μέ τό κόκκινα
λουλούδια...

Ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἐνοχός φόνου μετὰ ληστείας καί
κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ὅταν ἄκουσε τήν ἀπόφαση κύτ-
ταξε γύρω του μέ ἀπεγνωσμένο βλέμ-
μα. Ἐξαφνα τινάχθηκε ἐπάνω κι' ἔ-
δειξε τὸν Ρίτα.

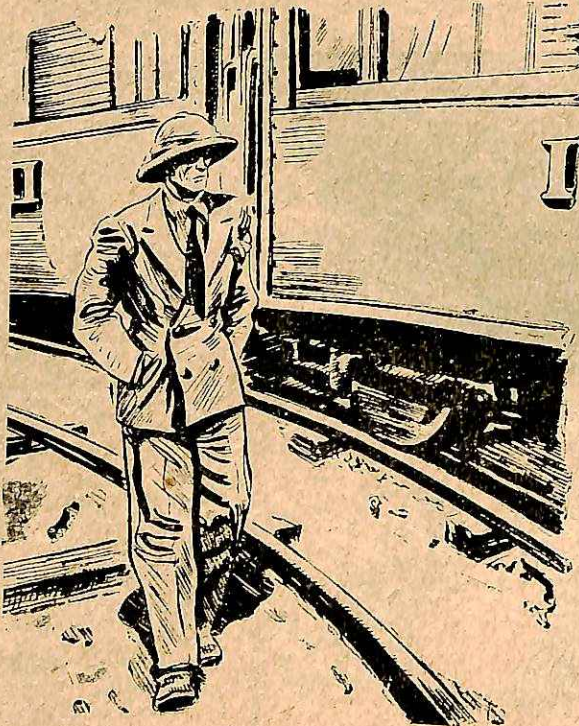
—Αὐτὴ εἶναι ἡ δολοφόνος! φώ-
ναξε.

Ἡ φράσις του ἀνεστάτωσε τήν αἰ-
θουσα καί τό πρόσωπο τῆς νέας πή-
ρε μιά χλωμάδα θανάτου.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ δολοφόνος; ἔξακο-
λούθησε ὁ μελλοθάνατος. Ἀνέβηκε
στό διαμέρισμα ἐνῶ ἐγὼ περιπατοῦσα
πλάι στό τραῖνο κι' ἐσκόττωσε τό θυμά
μέ τό μαχαίρι μου. Πρῶν ἀφήσῃ τό
διαμέρισμα γύρισε κι' εἶδε μήπως ἄ-
φησε κανένα ἱχνος καί ὅλη ἡ εἰκόνα
πού παρουσίαζε τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη τό
διαμέρισμα μέ τό πτώμα τῆς ἔμεινε
ἐντυπωμένη, ἔτσι ὅπως τήν εἶδε γιά τε-
λευταία φορά. Γι' αὐτό μίλησε καί
γιά τό λευκὸ φόρεμα μέ τό κόκκινα
τριαντάφυλλα. Κόκκινα τριαντάφυλλα
δέν ὑπῆρχαν, ἦσαν κηλίδες αἵμα-
τος.

Ἡ γυναίκα πού ἔζησε ὀλόκληρους
μῆνες, βασανιζομένη ἀπὸ τὸν ἐπιβλή-
ται καί τὸν φόβο μήπως ἀνακαλυφθῇ, ἀ-
νίκητη πιά ν' ἀντισταθῇ ὁμολόγησε τήν
ἀλήθεια. Ναι, αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ δολοφό-
νος. Ἡ Τσέρρα τῆς εἶχε κλέψει τὸν
ἀγαπημένο της καί ἡ ζήλεια τήν ὠ-
δήγησε στό ἐγκλημα πού παρ' ὀλίγον
νά πληρωνόταν μέ τῇ ζωῇ ἐνῶς ἀθώου.

M. D'ARLES

Ὁ ταξιδιώτης βιάζετο κοντὰ στό βαγόνι.

ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ μεγάλο πρό-
βλημα τῆς ζω-
ῆς σὲ σύμπαν δέν
ἐλύθη ἀκόμη. Κανεῖς
δέν μπορεῖ νά πῇ
μέ βεβαιότητα ἂν ἡ
ἀνθρώπινη ζωὴ εἴ-
ναι περιορισμένη
μόνον στὴ γῇ ἢ ὑπάρχει
καί στοὺς ἄλλους πλανῆτες
τοῦ στερεώματος. Ὅσο γιά
τό φυτικὸ βασίλειο, δύνα-
ται νά ὑπάρχῃ στόν Ἀρη
καί τήν Ἀφροδίτῃ ἀλλά
γιά τό ζωικὸ ὑπάρχουν μό-
νον ὑποθέσεις. Γιά τήν ἀν-
θρώπινη ζωὴ, πέραν τῆς
γῆς, δέν ξέρομε ἂν ὑπάρ-
χῃ.

Καταπλέουν περίε-
ροι ταξιδιώται

Ἄν ὁμως, ἔτσι γιά νά
κάνουμε μιά ὑπόθεση, πα-
ραδεχτοῦμε ὅτι ὑπάρχουν
κάτοικοι καί στοὺς ἄλλους
πλανῆτες τοῦ ἡλίου μπο-
ροῦμε νά ρωτήσωμε καί νά
ἐξετάσωμε πῶς θά βρι-
σκόταν αὐτὰ τὰ ἀνθρώπι-
να πλάσματα στόν πλανή-
τη μας. Πρὸ πάντων, πρέ-
πει νά λάβωμε ὑπ' ὄψιν τίς

κλιματολογικὲς συνθήκες τῆς γῆς
πού δέν ὑπάρχουν σὲ κανέναν ἄλλον πλανήτη. Ὁ καθεὶς τους ἔ-
χει δική του ἀτμόσφαιρα. Ἀλλὰ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐ-
τοὺς δέν θά ἦταν ὅμοιος μ' ἐμᾶς, γιατί σὲ κανένα πλανήτη δέν θά
ἦταν δυνατόν νά ζῇ ἓνας ἄνθρωπος τῆς γῆς.

Οἱ ἀστρονόμοι ἐμελέτησαν τίς συνθήκες τῆς ζωῆς τῆς Σελή-
νης τοῦ Ἄρεως, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Διὸς κτλ. Διὰ μέσου λοι-
πόν, ἐπισταμένον παρατηρήσεων καί φασματοσκοπικῶν ἀναλύσεων
κατόρθωσαν νά καθορίσουν τήν ποιότητα τοῦ ὑπάρχοντος ἀέρος
γύρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλανῆτες, τήν μέση θερμοκρασίαν καί τήν
δύναμη τῆς βαρύτητος. Σύμφωνα μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα μποροῦμε
νά πούμε πῶς θά βρισκόταν ἓνας ἄνθρωπος τῆς γῆς ἂν μποροῦσε
νά φθάσῃ εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλανῆτες καί πῶς ἓνας ἄνθρω-
πος τῶν ἄλλων πλανητῶν θά πλανητῶν θά βρισκόταν στὴ γῇ.

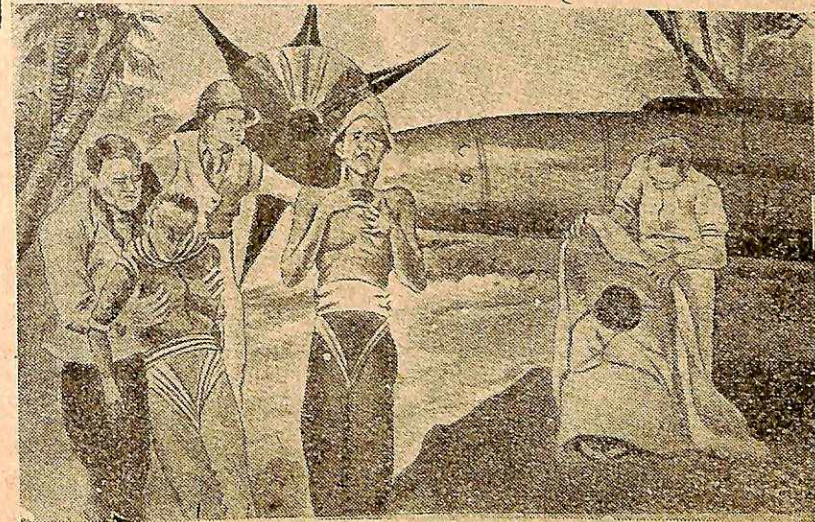
Πῶς θά βρισκόταν στὴ γῇ ἓνας ἄνθρωπος τῆς Σελήνης; Ἀς
παραλείψωμε τό γεγονός ὅτι ἡ Σελήνη δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχῃ
κατοίκους, λόγω τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀέρος καί τοῦ νεροῦ καί ἂς
υποθέσωμε ὅτι ἓνα ἀεροπλάνο φθάνει ἀπὸ τῇ Σελήνῃ στὴ γῇ. Μό-
λις ὁ κάτοικος τῆς Σελήνης θάνοιγε τό ἀεροπλάνο του, ὁ ἀέρας
θάμπαινε τόσο ὀρμητικά σ' αὐτό, ὅπως θάμπαινε τό νερό ἂν ἔ-
νοιγε ἓνα ὑποβρύχιο δικό μας σὲ βάθος τῆς θαλάσσης. Ἐμεῖς
κινούμεθα στήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὅπως καί στόν πυθμένα τῆς
θαλάσσης. Τὰ ψάρια πού ζοῦν στόν πυθμὸν τῶν ὠκεανῶν βρίσκον-
ται σὲ ὅμοιες συνθήκες μ' ἐμᾶς. Ὁ κάτοικος τῆς Σελήνης, συνη-
θισμένος νά ζῇ χωρίς ἀέρα, θά μποροῦσε νά ζῇ σὲ ὀλίγα
δευτερόλεπτα μετὰ τὴν ἀποβίβασή του στὴ γῇ.

Πιθανόν ὁμως ὁ κάτοικος αὐτὸς νά γνωρίζῃ ὅτι στὴ γῇ ὑπάρ-
χῃ ἀέρας καί νά ἦταν ἐφωδιασμένος μ' ἓνα σκάφανδρο, σάν κι' ἔ-
χαινα τῶν δυτῶν. Καί θάβγαине ἀπὸ τό ἀεροπλάνο του ἡσυχος καί
χαρῶντος.

26 κιλά ἐπὶ τοῦ Ἄρεως εἶναι 70 κιλά ἐπὶ τῆς γῆς

Ἀλλὰ ὁ κάτοικος τῆς Σελήνης θά βρισκόταν ἄσχημα καί
ἄλλους λόγους, ἐπειδὴ ἡ Σελήνη εἶναι πῶς μικρὴ ἀπὸ τήν γῇ, τό
κέντρο τῆς βαρύτητος εἶναι μικρότερο. Ἐνα ἀντικείμενο πού ζυ-
γίζει στὴ γῇ 6 κιλά στὴ Σελήνῃ ζυγίζει μόνον 1. Γι' αὐτὸ οἱ κά-
τοικοι τῆς Σελήνης θάμοιζαν μέ καχεκτικά παῖδια.

Θά ἐκοπίαζαν πολύ νά περπατήσουν. Ἀς υποθέσωμε τώρα τῇ
γῇ ἓναν κάτοικο τοῦ Ἄρεως. Πρῶν ἀπ' ὅλα πρέπει νά ξέρωμε ὅ-
τι ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶναι πολύ πῶς ἀραιά ἀπὸ τῇ δικῇ μας καί
περιέχει ὀλιγώτερον ὀξυγόνο. Οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου αὐτοῦ σάν
ἐρχόνταν στὴ γῇ θά δηλητηριαζόνταν! Θάπρεπε νά φορῇ μιά
«ἀντιἀερορρική» προσωπίδα ὅποια θά τοὺς ἐπέτρεπε ν' ἀναπνεύουν

Οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης θά πάθαιναν ἀσφυξία μόλις πατοῦσαν στὴ γῇ.

μᾶς ἐπισκεφθῇ κανένα ὄν πού πείρειργο. Ἡ Ἀφροδίτη μοιά-
ζει πολύ μέ τήν γῇ. Ἐχει ἀέρα καί νερό. Ὁ οὐρανὸς της εἶναι
πάντα σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα. Ἡ θερμοκρασία εἶναι ὑψηλότε-
ρη ἀπὸ τῆς γῆς. Μοιάζει σάν μιά τροπικὴ χώρα. Ὁ κάτοικος τῆς
Ἀφροδίτης θά εὕρισκε ὅτι στὴ γῇ κάνει ἀφόρητο κρύο. Θά γύρι-
ζε στοὺς δρόμους τῆς γῆς, τὸ καλοκαίρι, κουκουλωμένος μέ γούνες
καί θά φοροῦσε ἀντικημικὴ προσωπίδα, ἐπειδὴ ἡ ἀτμόσφαιρα
μας εἶναι γεμάτη ἀέρια πού γι' αὐτὸν θά ἦσαν ἀσφυκτικά.

Περίεργα συναισθήματα θά δοκίμαζε ὁ κάτοικος τοῦ Διὸς
σάν ἐρχόταν στὴ γῇ. Θά φοροῦσε ἀντικημικὴ προσωπίδα μέ μαύ-
ρα γυαλιά. Τό φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι περίπου 25 φορές πῶς δυνατό
ἀπὸ τὸν Δία. Ἀλλὰ ἡ ζέση θά τὸν ἐνοχλοῦσε.

Ὁ κάτοικος αὐτοῦς μποροῦσε ἐπίσης νά κἀν ἐπιδείξεις ἐξαιρε-
τικῆς δυνάμεως. Γεννημένος σ' ἓνα πλανήτη πού τό κάθε τι ζυγί-
ζει διόμοιον φορές περισσότερον ἀπὸ τῇ γῇ, θά ἔμπορευσε νά κἀν
τεράστια πηδήματα. Θά μποροῦσε νά σηκώσῃ ἓναν ἄνθρωπο καί
νά τὸν πετοῦσε σὲ πέρα.

Πολὺ ζέστη στόν... Πόλο!

Κι' ἂν ἐρχόταν στὴ γῇ ἓνας κάτοικος τοῦ πλανήτου Ποσειδῶ-
νος; Ἐκ πρώτης ὄψεως θάμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τήν ὑπαρξὴ
τῆς γῆς, γιατί στόν Ποσειδῶνα ἀγνοοῦν τῇ γῇ! Ὑστερα, δέν
θά μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τό μάτια του ἀπὸ τό ἐκθαμβωτικὸ μας
φῶς καί τέλος θά ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ ζέση. Θάβρισκε «κάπως ἀ-
νακούφιση στόν Βόρειο Πόλο, γυμνός! Γιά νά ταξιδεύσῃ στὴ γῇ
θάπρεπε νά βρισκεται μέσα σὲ μιά γυάλινη παγωνιέρα μέ θερ-
μοκρασίαν 100 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν!

Κάτι πού θά μᾶς ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση θά ἦταν τό
μεγάλον μάτια του. Θάβλεπε πολὺ μακρὰ καί θάβλεπε καί τήν
νύκτα. Θά μποροῦσε νά διαβάξῃ ἐφημερίδα κάτω ἀπὸ τό φῶς
τῶν ἀστέρων. Ἐνας ἡλεκτρικὸς λαμπτήρ θά τοῦ φαίνόταν σάν
ἥλιος.

Ἀνθρώπινα ὄντα σάν κι' ἐμᾶς ὑπάρχουν μόνον στὴ γῇ. Πέραν
αὐτῆς, σὰ μακρυνότερα ἀστρο, κανεῖς δέν μπορεῖ νά πῇ ὅτι ὑ-
πάρχει ἢ δέν ὑπάρχει ζωὴ. Καί γι' αὐτὸ δέν εἶναι ἀνάγκη νά σκε-
φθοῦμε καν. Ἡ ζωὴ μας ἀποτελεῖ ἓνα τέτοιο μυστήριον πού δέν
χρειάζεται νά τό κάνομε πῶς σκοτεινόν.

Ἡ Σελήνη σ' ἀπόστασιν 39 χιλιομέτρων

Ποιά τεχνικά μέσα θά μποροῦσαν νά μᾶς ἐπιτρέψουν νά πα-
ρατηρήσωμε ἀπὸ πῶς κοντὰ τοὺς ἄλλους κόσμους; Τελευταίως κα-
τεσκευάσθη ὁ «ἀστρονομικὸς ὀφθαλμὸς» ἓνα τηλεσκόπιον 5 μέτρων
σὲ ἀστεροσκοπεῖο τῆς Καλλιπλῆνης. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, μιά ἐπι-
τροπὴ τεχνιτῶν καί ἐπιστημόνων τὸ ἐξετάζει γιά νά ἰδῇ τὰς τυ-
χὸν ἐλλείψεις του.

ΕΘΣ

Ο ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Οταν έ-
τελει-
ωσε ο πα-
γκόσμιος
πόλεμος, τα έμπόλεμα κράτη, με την πείρα που απέκτησαν και τα γεγονότα που διεδραματίστησαν, προσεπάθησαν να εξασφαλί-
σθουν από τα απρόοπτα μιας νέας συρράξεως. Γι' αυτό, ηύξη-
σαν όλα τους πράκτορες κατασκοπείας, για να μπορούν να γνωρί-
ζουν, εις μέλλοντα πόλεμον, τους σκοπούς και την ικανότητα κάθε
έχθρικού κράτους. Ειδικά γραφεία που έχουν υπό τας διαταγάς
των τακτικό στρατεύματα και μισθοφόρους, έχουν αναλάβει το
έργον αυτό, το όποιον έκτελούν με κάθε εχεμύθεια.

Ένα πρόβλημα που άνησχύονσε κατά την διάρκεια του πολέ-
μου τις μεγάλες Δυνάμεις ήταν ο ανεφοδιασμός των πολεμικών
σκαφών και υποβρυχίων, όταν αυτά βρίσκονται μακριά από τις
βάσεις των. Έδημιουργήθησαν τότε οι «υποβρύχιοι σταθμοί».

Οι σταθμοί αυτοί βρίσκονται εν γένει εις ζώνες πλησίον των
έχθρικών ακτών. Πράκτορες και ναύτες έτοποθετούσαν κάτω από
την επιφάνεια της θαλάσσης μεγάλα ντεπόζιτα καυσίμου ύλης
και τα συγκατατούσαν στον πυθμένα με τεράστιες άγκυρες. Τα ντε-

πόζιτα αυτά κατασκευασμένα ά-
πό λαμαρίνα και άρκετά στερεά,
περιείχαν πετρέλαιο και βενζί-
νη για τα υποβρύχια. Μόλις
τελείωνε το υλικό αυτό έστελ-
ναν δύτες και τα ξαναγέμιζαν.

Στο μικρό λιμάνι μιας πό-
λεως του Νότου, βρισκόταν τον
Ιούλιο του 1919 ένα έμπορικό
ιστιοφόρο. Σύμφωνα με τα χαρ-
τιά που παρουσίασε στο λιμε-
ναρχείο, το σκάφος άνηκε σε
μια καναδική εταιρία και το
φορτίο, λικέρ και αλκοολικά
ποτά, δεν ήταν καθόλου ύπο-
πτο. Ο πλοίαρχος, ένας άνδρας
ως σαράντα χρόνων, ευχάριστος
και γελαστός τύπος, συνηνάτο
πολλές φορές με πρόσωπα του
έμπορίου και χαρτοπαικτικών
λεσχών του τόπου. Ένα βράδυ
βρισκόταν σ' ένα άπ' αυτά τα
κέντρα κι' ο ιδιοκτήτης, που
ήταν φίλος του, του παρουσία-
σε έναν κύριο, για τον όποιον
είχαν μιλήσει προηγουμένως.
Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας
θαυμαστος δύτες. Ύψηλός, ξαν-
θός, με γκριζα μάτια, έκανε
θαυμασία έντύπωση εκ πρώτης
όψεως στον πλοίαρχο και γι'
αυτό δεν θέλησε να μάθι το
παρελθόν του. Ήταν πολύ ύπάκουος και δεν είχε και πολλά
λόγια.

Ο Πάτρις, ο δύτες, απέκτησε άμέσως φιλίες στο καράβι και
ιδίως συνεδέθη με τον ραδιοηλεγραφητή, έναν νέον ισχνό, πολύ
καλό στην δουλειά του.

Στην θάλασσα, η φιλία είναι πιο ειλικρινής, γιατί ο καθένας,
απομονωμένος από τον κόσμο, θέλει να βοή έναν άγνωστο,
στον όποιον να λέγει τα μυστικά του. Όταν λοιπόν το ιστιοφόρο
πήρε μια διαταγή με τον άσυρματο και διενθύνθηκε προς τ' άνοι-
χτό, ο δύτες και ο ραδιοηλεγραφητής είχαν γίνει πια στενοί
φίλοι.

Είχαν την ίδια νοοτροπία, την ίδια περιφρόνηση για την ζωή
και το ίδιο πάθος να περνούν τις ώρες της άνιάς τους καπνίζον-
τας όπιο.

Η θάλασσα, σι' άνοιχτά, ήταν ταραγμένη. Κανείς δεν έγνώ-
ριζε τον πραγματικό σκοπό εκείνου του ταξιδιού κι' ο τιμονιέ-
ρης άλλαζε πορεία δυο-τρεις φορές την ημέρα, σύμφωνα με τις
διαταγές του πλοίαρχου.

Έπτά ήμερονύκτια διήρκεσε αυτό το «τυφλό» ταξίδι. Το
βράδυ της όγδοής, ο Πάτρις, που στο μεταξύ είχε γίνει φίλος
και με τον πλοίαρχο, εκλήθη άπ' αυτόν στην καμπίνα του.

—Πρέπει να έτοιμασθής. Αυτή την νύχτα θα δουλέψης, του
είπε ο πλοίαρχος.

—Πολύ καλά, καπετάνιο, γιατί άρχιζα να βαρυνέμαι.

αω ότι πρέπει να λησμονήσης ότι θα κάμης κι' ότι θα ίδής.
Εμείς είμαστε στρατιώτες και ύπακούομε τυφλά στους άρχηγούς
μας για το καλό της πατρίδος μας.

—Βεβαίωτατα, κύριε πλοίαρχε... άλλο τίποτα;

—Όχι, μπορείς να πάς να ήσυχάσης.

—Καλή νύχτα, καπετάνιε.

Ο Πάτρις ανέβηκε στο κατάστρωμα άναψε το τσιμπούκι του,
τράβηξε άρκετες ρουφηξιές από τον όπαιρισμένο καπνό του κι' ύ-
στερα προχώρησε προς την καμπίνα του τιμονιέρη.

—Βρισκόμαστε κοντά στα νησιά.

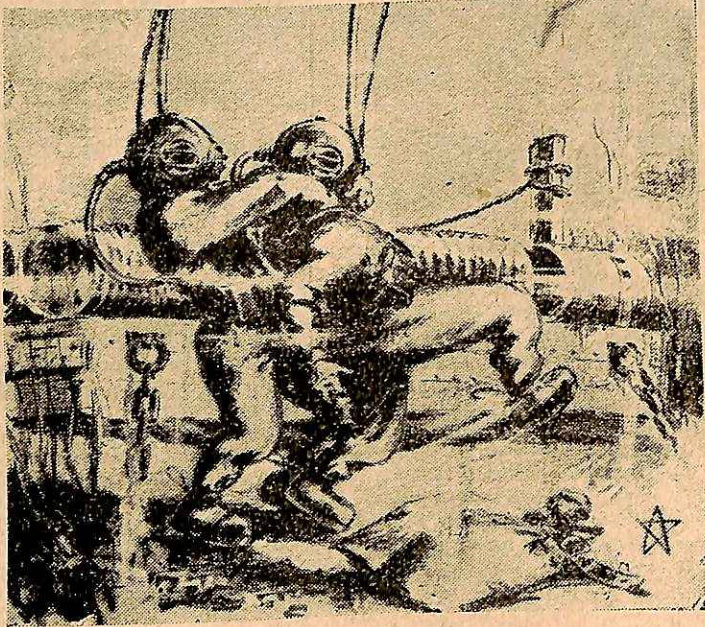
—Κάνεις λάθος, νεαρό μου, άπήντησε ο τιμονιέρης.

—Είμαι βέβαιος για ό,τι σου λέγω. Έγώ είμαι παλιός θα-
λασόλυκος.

—Δεν καταλαβαίνεις τίποτε. Βάζεις στοίχημα;

—Δυο μπουκάλια κρασί από το καλό, σαν πιάσωμε ξηρά...

—Δεκτό. Κύτταξε.

Οι δυο άνδρες συνεπλάκησαν κάτω στον βυθό.

αρχος.

Κατά τις τέσσερες το πρωί μια ξηρά διαταγή ξύπνησε τους
άνδρες του πληρώματος. Το σκάφος στάθηκε και μια μικρή άγ-
ποϊαν μπήκαν τέσσερες άνδρες και ο Πάτρις ντυμένος με το σκά-
φανδρο. Μια μικρή σκάλα τοποθετήθηκε στο πλευρό της βάρκας.
Ο δύτες έβριξε μια ματιά γύρω του και βυθίστηκε. Ο πλοίαρχ-
ος του είχε δώσει τις άπαιτούμενες οδηγίες, να τοποθετήσει ένα
πακέτο επάνω στα ντεπόζιτα και να το ένωση μ' ένα φυτίλι
βραδείας καύσεως κατά τρόπον ώστε να λάβη καιρό και ν' άπο-
μακρυνθί το σκάφος πριν γίνει η έκρηξις.

Στο μυαλό του Πάτρις άνησχύονσ ακόμη τα λόγια του άρχη-
γού του, όχι του καπετάνιου, αλλά του πραγματικού άνωτέρου του
«Υποπλοίαρχε, είναι ένα έργο άρκετά δύσκολο. Υπάρχει πιθα-
μότητα έννενηντά έννέα τις εκατό να χάσης την ζωή σου, αλλά θυ-
μήσου την πατρίδα σου...». Πέρασε μπροστά από τα συννεφια-
σμένα μάτια του νέου η εικόνα μιας αγαπημένης υπάργξεως που
τον περίμενε μ' άγωνία και πίστη της γηρας μητέρας του που
άυπομονούσε να τον ίδι να γυρίσει.

—Θάγρος, Τόμ, μην κάνης τον αισθηματία!...

Η μαύρη σιλουέττα του ντεπόζιτου ζωγραφίστηκε κάτω από
τα πόδια του. Λίγες στιγμές άργότερον βρέθηκε κοντά στα βαρέ-
λια. Έβγαλε το γάντι του και τράβηξε το φυτίλι από τον σάκκο
με την έκρηκτική ύλη. Στο ιστιοφόρο, ο πλοίαρχος περίμενε

—Δεν εί-
ναι άνάγ-
κη να σου
ύπενθυμί-
σω ότι θα
είδής.

τον δύτε να παρουσιασθί στην επιφάνεια, από στιγμή σε στιγμή.
Κρατούσε στο χέρι του ένα χρονόμετρο και το παρακολουπούσε
με άγωνία.

—Γκανέλ, είπε στον δεύτερο πλοίαρχο, φοβούμαι μήπως συνέ-
βη κάτι κακό στον Πάτρις. Φορέστε ένα σκάφανδρο στον Ρόμπερτ
κι' άς κατέβη να ιδί τι συμβαίνει στον Πάτρις.

Λίγες στιγμές άργότερα ο άλλος δύτες κατέβαινε στο βάθος
της θαλάσσης κι' αντίκρυσε τον σύντροφό του να κάθεται ήρεμος
ένα βαρέλι. Τον πλησίασε, κάνοντάς του μερικά σήματα. Ο άλ-
λος του άπήντησε με σήματα τα όποια του έδημιούργησαν ύπο-
ψίες. Έκανε να φύγη, αλλά ο Πάτρις τον πρόλαβε, του έβαλε τα
χέρια στον λαιμό του και τον ξηνάγκασε να μείνη άκίνητος. Τα
πρώτα συμπτώματα της άσφυξίας άρχισαν να παρουσιάζονται
στούς δυο άνθρώπους που πάλευαν ο ένας για ν' άνέβη και ο
άλλος για να τον συγκρατήση. Ο Πάτρις πιο ρωμαλέος από τον
Ρόμπερτ ήταν συνηθισμένος να παραμένη επί πολύ στον πυθμέ-
να της θαλάσσης, αλλά κάθε άντοχη έχει και τα όριά της.

Βρισκόταν στις τελευταίες δυνάμεις του όταν έννοιωσε ένα
μεγάλο κρότο. Έσπριξε περισσότερο τα χέρια του γύρω από τον
λαιμό του άλλου. Ένοιωσε ένα τρομερό τράνταγμα κι' έχασε τις

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Αχ! αυτά τα άστυνομικά μυ-
θιστορήματα... είπε με ύφος ά-
πογοητευμένο ο «ψυχολόγος»
Σερβάνζ.

—Μην πήτε τίποτα κακό γι' αυτά, παρε-
κάλεσε ο Κερταίν.

—Γιατί;

—Έξ αιτίας μιας ιστορίας, μιας ιστο-
ρίας άληθινής.

Είχαμε διειπνήσει στο σπίτι των Καρ-
ταίν, λαμπρών οικοδεσποτών. Ήταν ή ώρα
του καπνίσματος.

Ο άμφιτρώων έξηγήθη.

—Σύναξα τότε στις κομήσεις Μ. Αυτή
ή άριστοκράτισσα δεχόταν με άνοιχτές άγ-
κάλες όσους είχαν σχέση με την φιλολογία.
Ζούσα έλεύθερα κι' εύθυμα έγραφα στί-
χους και πρόζες, πιστευόντας στο μέλλον
φοβούμενος όμως τον γάμο. Ένα βράδυ,
είδα νάρχεται στής κυρίας Μ. μια νέα.

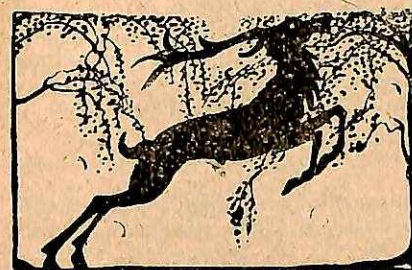
Ήταν «ο κεραυνοβόλος έρως». Το άντε-
λήφθη την έρχομένη έβδομάδα, όταν το
βλέμμα της άσταυρώθηκε με το δικό
μου. Προαισθανόμενος περιπλοκές, διέκο-
ψα τις έπισκέψεις.

Ύστερα από λίγες μέρες μεάνοιψα γι'
αυτή την άπόφαση. Πολύ άργά. Ή σαιζόν
τελείωνε και ή νέα είχε φύγει στην έξοχή.

—Πού διακρίνεις το άστυνομικό μυθι-
στόρημα; είπε ο Σερβάνζ.

—Κουράγιο! Φτάσαμε.

Άρχισα να την άναζητώ. Έμαθα πού
είχε πάει ή κόρη των δνειρων μου κι' άπε-
φάσισα να πάω ινκόγνιτο, για να μελετήσω
την φύση. Πήρα και πληροφορίες γι' αυ-
τήν. Φαίνεται πως ή Δουλαινέα μου τρελ-
λαινόταν για τον Κόναν Ντούλ και έφαρ-
μόζοντας το σύστημα του Σέρλοκ Χόλμς,
είχε τσακώσει επ' αυτοφώρω δυο έμπιστους
υπηρέτες.

PANΘΕON

αίσθησεις του.

—Αγαπητέ Τόμ, είμ' εύτυχής που έφθασα έγκαιρως για να
σε σώσω από τον θάνατο.

Ο Πάτρις, δηλαδή ο Τόμ, κυττούσε χαμογελώντας το φίλο
του. Άνέπνευσε ήρεμα τον άέρα του διαδρόμου του υποβρυχίου
κι' ύστερα σηκώθηκε βοηθούμενος από δυο ναύτες.

—Όλα εν τάξει; ρώτησε.

—Εν τάξει. Έκτός από εκείνον τον δυστυχισμένο που είχες
σφίξει στα χέρια σου όταν έμεις ήρθαμε να σε πάρουμε. Αν ό-
μως άργούσα λίγα λεπτά ακόμη δεν θα γλύτωνες. Τώρα έλα ν'
αναπαυθής. Κι' εγώ είμαι κουρασμένος... Άφ' ότου έλαβα το ρα-
διοηλεγράφημά σου δεν βρήκα ούτε μια στιγμή ήσυχίας. Μπο-
ρεις να πής πως νίκησες τον θάνατο.

Την στιγμή εκείνη άκούστηκε ένας τρομερός κρότος. Τί ήταν;
Μια κανονιά!

Ο Τόμ κι' ο φίλος του πρόβαλαν στο κατάστρωμα του υπο-
βρυχίου. Ένα τραγικό θέαμα παρουσιάστηκε για λίγες στιγμές
μπροστά στα μάτια τους.

Το ιστιοφόρο είχε άνατιναχθί στον άέρα κι' είχε γίνει κομ-
μάτια. Πέντε λεπτά της ώρας άργότερα το υποβρύχιο έτρεχε δλο-
ταχώς προς την βάση του.

G. FIGINI

ΥΠΟ ΑΛΜΠΕΡ ΒΙΛΛΕΜΕΤΣ

ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

«Διάβολε, σκέφθηκα, χρειάζεται επιδε-
ξιοτής».

Οι προετοιμασίες, τελείωσαν γρήγορα.
Ύστερα από δυο μέρες έφτασα κι' άρχι-
σα ν' άναζητώ το πεταίο.

Κύτταξα επιμόνος ένα μέρος μισογκρε-
μισμένο του τοίχου άπ' όπου θα ήταν δυ-
νατή ή άναρρίχσις. Μου φάνηκε πως διέ-
κρινα την σιλουέττα της στον δρόμο, λίγο
πιο μακριά.

Ξαναγύρισα στο ξενοδοχείό μου.

Την επομένη προσώδευσα. Σκαρφάωσα
σε μια φλαμουριά και έροξε αδιάκριτες
ματιές επάνω άπ' τους τοίχους και την
είδα.

Κάθε μέρα σκαρφάωνα στην φλαμου-
ριά. Παρατήρησα ότι έρχόταν κάθε βράδυ
στην τρύπα του τοίχου κι' άποφάσισα να
σκαρφάωσω στον τοίχο για να την βλέ-
πω από κοντά. Με άναρρίχτητες προσφυλά-
ξεις και πονηρίες Ίνδου προσπάθησα να
σκαρφάωσω. Το κατάφερα. Πήδησα μέσα
και βρέθηκα μπροστά σ' ένα δένδρο ζα-
ρωμένος.

Σιγά-σιγά, σηκώθηκα. Είχα μια έντύπω-
ση ψυχρας στον άριστερό κρόταφο. Μια
σταλαγματιά νερό ή λίγος ιδρώς.

Έβαλα το χέρι μου. Η έντύπωσίς μου
άλλαξε. Μια άρμονική φωνή είπε «Ψηλά
τα χέρια».

Υπάκουσα. Η πολυαγαπημένη μου είχε
βάλει τον σωλήνα του ρεβόλβερ στον κρό-
ταφό μου.

—Από δω, διέταξε, δείχνοντάς μου τον
δρόμο.

Και ύπάκουσα. Λίγα βήματα μακρότερα
έχεςσα το ρεβόλβερ και προχώρησα σαν κα-
λεσμένος. Έπειτα πρόφερα κάτι λόγια θαυ-
μασμού για την ώρα ή διευθέτηση του
πάρκου. Φάνηκε έκπληκτη, ήσυχα όμως μου
είπε

—Περάστε μπροστά.

—Σας ζητώ συγγνώμην, είπα.

Και μπήκα στο σπίτι. Είμαστε μονάχοι
οί δυο μας. Άνευρεύομαι να γονατίσω
μπροστά της. Έπρεπε να δείξω τα χαρτιά

μου... Προχώρησα με άνοιχτή
άγκυλιά.

—Ψηλά τα χέρια! Ξαναείπε.

—Να σκοτωθώ από σας, τί μπορώ
να ποθήσω παραπάνω; είπα πέφτοντας στα
πόδια της.

—Μά εγώ δεν θέλω να σας σκοτώσω.

—Θέλετε ν' αναλάβω μόνος μου; Η ζωή
χωρίς έσαςθά ήταν σαν ένα μαραμένο φύλλο.

—Δεν θέλω να πεθάνετε, είπε.

Πέρασαν μερικές στιγμές Σκεπτόταν.

—Μά σας γνωρίζω, φώναξε, σας είδα
στής κομήσις Μ... δεν είν' έτσι; Αχ!
έξακολουθούν οι ρομαντικοί μυθιστοριο-
γράφοι;

—Εγώ μόνος έμεινα, είπα.

—Τί κοιτά πού είμαι! Σηκωθείτε, κύριε.

—Όποτε; Ικέτευσα.

—Όποτε, είπε, αν θέλετε να μου κάνετε
έπισκεψη, ναρχώσαστε άπ' την πόρτα.

Φίλησα το χέρι της.

Από την επομένη έγκατέλειψα το ξενο-
δοχείό μου, το ντύσιμό μου, το ζωγράφο
και την ζωγραφική. Κι' ή πόρτα από την
οποίαν μπήκα την επομένη αντιπροσώπευε
το κατώφλι της εύτυχίας.

—Δέ βαρυνέσαι! μια περιπέτεια, είπε ο
Σερβάνζ.

—Ναι, είπε ο Κερταίν, ή περιπέτεια της
ζωής μου...

—Γιατί;

—Είναι άνάγκη να το ρωτάς. Φαντα-
ζόμουν πως θα είχες καταλάβει το τέλος
της ιστορίας μου χωρίς να ύπάρχη άνάγκη
να το διηγηθώ.

Το βλέμμα του έκτύταξε χαρακτηριστι-
κά την κ. Κερταίν που έρχόταν προς το
μέρος μας χαμογελώντας.

Πράγματι δεν χρειάζόταν περισσότερες
έξηγήσεις. Είχαμε καταλάβει.

ΑΛΜΠΕΡ ΒΙΛΛΕΜΕΤΣ

455

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΩΤΕΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

(Συνέχεια)

—'Η Ελένη! Έκανε σάν αφηρημένος ο επί κεφαλής των εισβολέων... Ποιά 'Ελένη... 'Εκείνη για την οποία σφάχθηκαν οι μισοί ήρωες της 'Ελλάδος; Χάριν της οποίας υποφέραμε όλοι τα δεκαετή μαρτύρια του πολέμου μακριά από τους τόπους που γεννηθήκαν και για την οποίαν δεν έμεινε ούτε πέτρα από την όμορφη αυτή πόλη της 'Ανατολής;... Και ξη ακόμη;

Και σήκωσε απειλητικά το όπλισμένο του χέρι έτοιμος να εκδικηθή για τη σφαγή των αδελφών του δια του θανάτου της άπιστου εκείνης έστεμμένης σύζυγου...

—'Αλλ' η φωνή της νεαρής θαλαμηπόλου τον άνεχάτισε. —'Ερχιάς, βέβηλε! Ράναξε με θάρρος η Φιλιά, ότι είναι η βασίλισσα της Σπάρτης; ότι είναι η ωραιότερη απ' όλες τις 'Ελληνίδες, ότι είναι η γυναίκα του Μενελάου. Ξεχνάς ότι είναι η προστατευομένη της 'Αθηνάς και της 'Αφροδίτης;... 'Αν θέλεις να έπιστρες στο κεφάλι σου την όργη Θεών και ανθρώπων χτύπα!

Και παραμέρισε, αφήνοντας ελεύθερο το πέραςμα προς τη γωνιά όπου κοιτόταν συντριμμένη και τρέμουσα η έρωμένη του, Πάρι.

—'Αλλ' ο άρχηγός των εισβολέων είχε συκρατηθή όριστικώς πιά.

—Δεν θα σεβόμουν ποτέ την μοιχαλίδα! φώναξε. 'Αλλά εύλαβομαι τους Θεούς και αισθάνομαι υποχρέωση μου να προσφέρω μίαν τελευταία υπηρεσία εις τον άτυχο όσο και ήρωικό Μενέλαο... 'Αν η 'Ελένη είναι πιά ανάξια σεβασιμού, είναι άξιος κάθε τιμής ο Βασιλεύς της Σπάρτης!...

Και κυριζώντας προς τους όπλιτάς του διέταξε: —Μην την πειράξη κανείς! 'Αφού έτυχε σ' έμας ο κληρός ν' ανεύρωμε το μύλο αυτό της έριδος, την κυρία άφορμή όλων μα των συμφορών πάρτε την απ' εδώ, και ακολουθήστε με! Θα την οδηγήσωμε μπροστά στον άνδρα της. Αυτός άς αποφασίση για την τύχη της. 'Αφού αυτός ξη κανείς μας δεν έχει το δικαίωμα να επέμβη.

Η 'Ελένη κατέβασε τον πέπλο της και σκέπασε μ' αυτόν την θεική της μορφή.

Οι όπλιται την πήραν μαζί τους και βγήκαν όλοι μαζί. Η νεαρή Φιλιά, τους άκολούθησε από κοντά παίρνοντας θάρρος από την πεποίθηση που της γεννούσε η γυναίκα της έλπίδα ότι ο Μενέλαος θα την συγχωρούσε για χατήρι της καλλονής της.

Και η πρόβλεψις της πραγματοποιήθηκε. Ο Μενέλαος δειχθηκε μεγαλόκαρδος.

Δέχθηκε με καλωσύνη και συγχώρησε την μοιχαλίδα...

**

Οι 'Ελληνες φορτωμένοι με άπειράριθμα λάφυρα άνυπολόγιστης άξιας, επέστρεφαν θριαμβευτικά στην πατρίδα τους, αφού ξέπλυναν με το αίμα το αίσχος της έθνικής των προσβολής...

—'Αλλ' οι άπεράντες καταστροφές που προήλθαν απ' τη φοβερή αυτή έκστρατεία, τους άπεδείκνυν πόσο και ο πιο έπιτυχής πόλεμος είναι πάντα φοβερός για τους άλληλοσφαζομένους λαούς.

Τα τέσσερα πέμπτα πολεμιστών και άρχηγών κι' απ' τις δυο παρατάξεις είχαν πέσει νεκροί στα δέκα χρόνια του 'Ελληνορωϊκού πολέμου.

Απ' εκείνους δέ που έπιβιάσθηκαν βαστικά στα πλοιά των συναποκομίζοντας τους θησαυρούς των ήττηθέντων Τρωαδιδών, πνίγηκαν στο δρόμο οι περισσότεροι σε τρομερά ναύαγια και φοβερούς άγώνες εναντίον των στοιχείων της θαλάσσης και της λύσσας των άντιέξων ανέμων...

Οι Θεοί έκδικιόνταν τους νικητάς τώρα για τις καταστροφές που είχαν προξενήσει στους ήττημένους...

—'Οπωσδήποτε όμως μπορούν να θεωρηθούν εύτυχέστεροι εκείνοι που πνίγηκαν, από τους ήρωας που διέφυγαν τους θαλασσίους κυνδύνους και ξαναγύρισαν στις πατρίδες τους για να συναντήσουν εκεί το πένθος, την άτιμία, την απόγνωση και τον θάνατο...

Η 'Ελλάς είχε θρίαμβεύσει, αλλά χωρίς και να μπορεί να νά χαρή και να πανηγυρίση τη φοβερή της αυτή έπιτυχία.

Οι άνυπολόγιστες άπώλειες των μαχών, τα ναύαγια και αι άφάνταστες περιπέτειες των έπιστρεφόντων ήρώων, οι άνατροπές και η άναρχία, που επικράτησαν εύθως κατόπιν στα 'Ελληνικά κρατίδια, η οίκτρα διάλυσις της γενικής πολιτειακής συνομοσπονδίας των 'Ελλήνων, αυτά κυρίως ήσαν τα θλιβερά και τα μόνα άποτελέσματα του φοβερού πολέμου.

**

Μόλις ο βασιλιάς των Μυκηνών, 'Αγαμέμνων πάτησε το πόδι του στη μητρική γη, μόλις ξανάειδε το ιερό άλσος του ποταμού 'Ινάχου, όπου έλατρεύοντο οι έφεστικοί Θεοί των 'Αργείων, πέθανε δολοφονημένος απ' τον έραστή της σύζυγου του Κλυτεμνήστρας!

Ο γιός του 'Ορέστης, για ν' άποφύγη την ίδια τύχη, που άσφαλώς τον περιμένε, έσπευσε να καταφύγη κρυφά στις 'Αθήνας. Ξαναγύρισε απ' εκεί ύστερα από δικτώ χρόνια αλλά το βασίλειό του ποτέ πιά δεν ξαναβρήκε την πρώτη του δόξα και το πρώτό του μεγαλείο. Κυνηγημένος απ' τις 'Ερινύες για το θάνατο της μητέρας του τρελλαθήκε και μόνο ύστερα από χρόνια οι Θεοί τον λυπήθηκαν και τον άλλάξαν απ' τις καταδιώσεις των 'Ερινύνων.

Στην Σπάρτη πώς έζησαν και πάλι τώρα οι ξαναγεννηθέντες σύζυγοι;

Η 'Ιστορία δεν μ'ας λέει πολλά πράγματα. Φαίνεται έν τούτοις, ότι τα περασμένα λημονήθηκαν κι' έζησαν και πάλι εύτυχισμένοι.

Ο Μενέλαος, σάν καλός βασιλιάς και πραγματικός πατέρας του λαού του, ενδιαφερόταν περισσότερο για την εύδαιμονία του Κράτους του παρά δια την εύτυχία του έαυτού του.

Και γι' αυτό ίσως, κι' αν ακόμη ύπήρχαν σύννεφα στον οικγενειακό του ουρανό, τα παράβλεπε προς χάριν της εύδαιμονίας του συνόλου.

Δέν υπάρχουν παραδόσεις αν ύπήρχαν στο μέλλον προστριβές μεταξύ του Μενελάου και της 'Ελένης.

Φαίνεται όμως ότι κι' αν γεννήθηκαν τέτοιες θα ήσαν άσημαντες γιατί τίποτε σχετικό δεν μ'ας λέγει η φήμη.

Το πιθανότερο είναι ότι η αγαθή της του Μενελάου εξάντλησε και το τελευταίο όριο της άντοχής της, για να μη συμβούν νέες συμφορές. 'Αλλά και ότι η φρόνησις, η οι τύψεις της 'Ελένης θα ήούχασαν τις έρωτικές της ροπές, και θα περιορίσθηκαν στο μέλλον στην ήρεμη συζυγική και οικγενειακή ζωή, στα τιμημένα άνόκτορα του συζύγου της.

Πόσα χρόνια κράτησε η νέα τους αυτή συζυγική ζωή είναι έπίσης άγνωστο, όπως έπίσης άγνωστο είναι πώς πέθαναν. Ο άρχαίος 'Ιστορικός Πουσανίας μ'ας πληροφορεί, ότι η 'Ελένη διατήρησε την υπέροχη καλλονή της ως τις τελευταίες στιγμές της ζωής της. Ο Μενέλαος είχε πεθάνει πιο μπροστά.

Όταν πέθανε και η 'Ελένη, ο νεκρός της μεταφέρθηκε με βασιλικές τιμές στις Θεραπνές και τάφηκε δίπλα στο μνήμα του Μενελάου.

Ο Εϋριπίδης πάλι δίνει μία ποιητικώτερη εξιστόρηση για τον θάνατο της 'Ελένης.

—Όπως λέει αυτός, όταν πέθανε η 'Ελένη την άρπαξε απ' τη γη ο 'Απόλλων, ο όποιος την άνέβασε στον 'Ολυμπο την κατοικία των άώδεκα Μεγάλων Θεών, όπου έγινε σύζυγος του 'Ηρακλέους. και έζησε στο έξής: ως Θεά μεταξύ των άλλων Θεών, άπολαμβάνοντας κι' εκείνη τις ίδιες τιμές, που έδιναν στους άδελφούς της τους γιούς του Διός.

—'Αλλ' πάλι παραδοσις διηγείται, ότι η 'Ελένη, όταν πέθανε έγινε σύζυγος όχι του 'Ηρακλέους, αλλά του 'Αχιλλέως.

Ο 'Αχιλλεύς, την μετέφερε και την έγκατέστησε στις Νήσους των Μακάρων, όπου κατά τις θρησκευτικές παραδόσεις των 'Ελλήνων έμεναν μετά θάνατον οι ψυχές των ανθρώπων που είχαν διακριθεί για άρετές ή όπωσδήποτε άλοιώς κατά τη διάρκεια της έπιγείας ζωής των.

Έκει η 'Ελένη εξακολούθησε να είναι εξαιρετική καλλονή μεταξύ των άλλων καλλονών.

Οι άλλοι προνομιούχοι θνητοί που έμεναν εκεί έζήλευαν τον εύτυχισμένον 'Αχιλλέα, από τον όποιον η ωραία Νύμφη της Σπάρτης, απέκτησε στην άλλη ζωή ένα γιού, τον Συμφωρίωνα, που ήταν

ένα πλάσμα έκτάκτου καλλονής κι' είχε το προνόμιο να είναι πτερωτός.

**

Η θεική λατρεία της 'Ελένης ύπήρξε μεγαλοπρεπής, λαϊκή και σχεδόν πομπώδης κυρίως στην Λακωνία. Κάθε χρόνο γινόνταν πανηγύρια όπου μαζευόνταν άνθρωποι απ' όλα τα μέρη για να τιμήσουν τη μνήμη της υπεροχώτερης όμορφιάς, που είχε γεννήσει η χώρα των.

Στα πανηγύρια αυτά, κατά το όποια τα όργια δέν έλειπαν είχε δοθή προς τιμήν της θεοποιηθείσης το όνομα <'Ελένια> λάβαναν δέ κατά κανόνα κύριον μέρος οι γυναίκες της Λακωνίας και ιδιαιτέρως τα κορίτσια και οι νεαρές μητέρες.

Οι θερμοαίμες Λάκαινες, πίστευαν ότι πηγαίνοντας στις έορτές που δινόνταν προς τιμήν της 'Ελένης εξησφάλιζαν την άπόκτηση ωραίων παιδιών.

Στις Θεραπνές και σ' άλλα μέρη της Λακωνίας, μέσα στα δάση η 'Ελένη είχε τα ιερά της δένδρα, όπου πίστευαν ότι πήγαινε κάπου—κάπου κι' έμενε η ψυχή της.

Η λατρεία όμως της Σπαρτιάτιδος 'Αφροδίτης δέν περιορίσθηκε στην ιδιαιτερή πατρίδα της.

Όπως η λατρεία της 'Αφροδίτης, από πόλη σε πόλη, μεταδόθηκε σε πολλά μέρη της 'Ελλάδος, όπου άπενεμήθηκαν στην 'Ελένη θεικές τιμές.

Ιδιαιτέρως λατρεύθηκε η νεκρή βασίλισσα στη Ρόδο όπου μάλιστα έχτισαν και ναό προς τιμήν της.

Το 'Ιερό αυτό προσκύνημα βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δάσος από άειθαλή δένδρα όπως άειθαλής ήταν και η καλλονή της λατρευομένης. Την επωνόμασαν δέ στη Ρόδο θέα <Δενδρίτιδα>, γιατί θεώρησαν ότι έδινε την γονιμότητα στα δένδρα και συνελάσσε στην άνθηση και την θαλλερότητά των.

Οι Ρόδιοι πίστευαν ότι η ψυχή της θεοποιηθείσης νεκρής φώληζε μέσα στον κορμό ενός ιερού δένδρου και ότι είχε τη μορφή και τα χαρίσματα μιας Νύμφης, όμοια με τις νεράιδες των δασών.

Οι Ρόδιοι πίστευαν επίσης ότι, μετά το θάνατο του συζύγου της Μενελάου, η 'Ελένη ήλθε και έγκατεστάθηκε στο νησί τους όπου είχε μια παλιά στενή της φίλη, κοντά στην οποίαν θάβρισκε καλή συντροφιά και παρηγοριά για τα βάσανα και τις περιπέτειες της.

Η φίλη της ήταν μια απ' τις πρώτες άρχόντισσες της Ρόδου, όνομαζόταν Πολυξώ και φημιζόταν ότι ήταν μια απ' τις ωραιότερες και έξυπνότερες γυναίκες του νησιού.

Έίχε παντρευθή προ πολλών χρόνων τον Τληπόλεμο, που είχε λάβει μέρος στον Τρωϊκό πόλεμο ως άρχηγός των Ροδίων πολεμιστών που πολέμησαν στο πλευρό των Τρώων. Τον έβδομο χρόνο του πολέμου ο Τληπόλεμος είχε σκοτωθή κι' από τότε η Πολυξώ έμενε χήρα.

Η Πολυξώ μισούσε την 'Ελένη γιατί έγινε άφορμή να σκοτωθή ο άνδρας της.

Την δέχθηκε έν τούτοις, με όλες της τιμές και της παραχώρησε ολόκληρο διαμέρισμα στη μεγαλοπρεπή της έπαυλη.

—'Αλλ' ο νοός της βασανιζόταν από τη σκέψη της έκδικήσεως. Έψαχνε να βρη το μέσον με το όποιον θα έξεδικείτο την 'Ελένη, να την κάνη να υποφέρει, όσο υπέφερε κι' αυτή και προ πάντων να μη φανή η ένοχή της.

Η 'Ελένη, κατά παλιά συνήθεια—απ' τα παιδικά της χρόνια—κάθε πρωί κατέβαινε στη θάλασσα,—όπως στον Εϋρώτα όταν ήταν στην πατρίδα της,—κι' έπαιρνε το τακτικό της λουτρό.

Ένα λοιπόν πρωί, μόλις χούσιζε η αύγη και άρχισαν τα πρώτά τους κελαδήματα τα πουλιά η ωραία βασίλισσα, είχε κα-

τεβή στην άμμουδιά, είχε γδυθή και είχε βυθισθή στα δροσερά και ήρεμα νερά του Καρπαθίου πελάγους, εύτυχισμένη για την θεία αυτή άπόλαυση ύστερα από τόσας θλίψεις και περιπέτειες.

Η Πολυξώ καιροφυλάκτουσε. Θεώρησε την ευκαιρία αυτή άπολύτως κατάλληλη για να θέση σ' έφαρμογή το σφώτατα και σατανικάτα καταστρωμένο σχέδιο της γυναικείας της έκδικήσεως.

Η φίλια είχε τελείως ξεχασθή από την έκδικουμένη σύζυγο. Η ωραία Νύμφη του Εϋρώτα έπρεπε να θυσιασθή στον βωμό του πόνου της για τον φόνο του Τληπολέμου.

Έβαλε λοιπόν τις πιστές της θεραπαινίδες να μεταμφιεσθούν σε Μαινάδες, με φειδίσια μαλλιά, άγρια μάτια και γαλαζόμαυρο δέρμα, να παρουσιασθούν ξαφνικά μπροστά στη λουομένη 'Ελένη και με τις φωνές και τις παράφορες κινήσεις των να δόσουν στην δυστυχιομένη βασίλισσα την εντύπωση ότι οι Θεοί την καταδιώκουν για το αίμα τόσον ανθρώπων που χύθηκε προς χάριν της.

Αι ύποδειξεις της φιλέκδικης γυναικας έξετελέσθησαν κατά γράμμα. 'Επί τέσσαρες πέντε εβδομάδες οι ψευδομαινάδες παρουσιαζόνταν μπροστά στην 'Ελένη και την τρομοκράτησαν. Στην άρχη οι έμφανίσεις αυτές γινόνταν στα δωμάτια της. 'Αργότερα όμως γινόνταν και στους περιπάτους της ωραίας βασίλισσας και τέλος ένα πρωί παρουσιάσθηκαν την ώρα που η 'Ελένη έπαιρνε το λουτρό της στη θάλασσα.

Οι θεραπαινίδες της Πολυξώς είχαν έπιτελέσει με τέλεια άκρίβεια το φοβερό καθήκόν τους.

—'Αν δέν έπετύγχαναν, για όποιοςδήποτε λόγο, να συλλάβουν και να κατασπαράξουν το άτυχές των θύμα, έξ άπαντος οι έπινηλημένες των τρομακτικές έμφανίσεις θα έκαναν την 'Ελένη να τρελλαθή.

Και πραγματικώς η καλλονή της Σπάρτης άρχισε να αισθάνεται να παραλούν οι πνευματικές της δυνάμεις, από την διαρκή τρομοκράτηση.

Πίστεψε πλέον ότι ο 'Αδης είχε άνοιξη για να την καταπνή, ότι οι καταχθόνιες δυνάμεις του Ταρτάρου είχαν διαταχθή από την Νέμεση να την πλήξουν θανάσιμο για τη διαγογή της και για την άφορμή κυρίως που έδωσε προς κύρυξιν του Τρωϊκού πολέμου και την άπώλεια τόσον ήρωϊκών ψυχών.

—'Ενόμιζε πιά ότι είχε φθάσει η στιγμή που θα πλήρωνε άμείλιτα τα παλιά της άνομήματα.

Και άρχισε να θεωρή τελείως μοιραία όλα όσα της συνέβινον τελευταία.

Της ήταν αδύνατον να φαντασθή οι όλα αυτά άποτελούσαν σατανικό σχέδιο και πλεκτάνη της φίλης της Πολυξώς, η όποία μάλιστα δέν έκδικιόταν στο πρόσωπό της μόνο τον θάνατο του συζύγου της αλλά 'ικανοποιούσε και μίσος της ως σωστή γυναίκα. 'Ως γυναίκα, βλέποντας ότι ενώ αυτή είχε χάσει τη μετρία της καλλονή με την ήλικία, η 'Ελένη, αν και κατά πέντε χρόνια μεγαλύτερη της και ύστερα από τόσες περιπέτειες διατηρούσε ακόμη άμείωτη την δική της. Γιατί στις άποφάσεις και τις ένώγειες της άδυσωπής Πολυξώς συνερχόσε πολύ και το βαθύ και άγριο αίσθημα του φθόνου απ' τη στιγμή που είδε την 'Ελένη να διατηρή άκόμη όλη την άνθηρότητα και την φρεσκάδα της άδάμστης όμορφιάς της.

**

Η 'Ελένη έμεινε καρφωμένη στην θέση της μέσα στο νερό παραλυμένη από τον τρόμο. άνίκανη να σκεφθή.

Οι γυναίκες της φίλης της ήσαν γι' αυτήν πραγματικές δαιμόνισες.

Και οι Μαινάδες εξακολούθησαν να πλησιάζουν με ξέπλεκα κι' άνεμιζόμενα τα φειδίσια μαλλιά τους, κρατώντας στα χέρια μαστιγες με πολλές λουρίδες από άλλα φειδία που κουλουριάζόνταν, τιναζόνταν και σφύριζαν που έπνευγούσαν σάν μαχαιριές στο έξημμένο πνεύ-

μα και την τρομαγμένη καρδιά της μαρτυρικής βασιλίσσας.
—Θα προφθάσω άραγε να πεθάνω πριν τρελλαθώ; σκέφθη
και η 'Ελένη.

Οι Μαινάδες πλησίαζαν σαν κοπάδι λυσσασμένων λύκων,
που μυριάσθηκαν όρεκτικό θήρμα και την πλησίαζαν διαρκώς.
Μόλις άπ'είχαν πιά δυό ή τρία βήματα.

Τρελλή τότε άπ' το φόβο της και νοιώθοντας, ότι δεν είχε
τη δύναμη ν' αντίταξη έναντίον των μανιακών αυτών δαιμόνων
την παρμικρή αντίσταση, πήδηξε έξω άπ' τα νερά και όλο/υμνη
καθώς ήταν προσπάθησε να σωθή με τη φυγή ακολουθώντας κι
αυτή το δρόμο που είχε πάρει ένας νεαρός βραχίος που έφυγε
τρομαγμένος στο πέραςμα των Μαινάδων.

'Αλλά η άτυχη δεν πρόφθασε να το κάνει.
Μόλις είχε προχωρήσει δέκα βήματα προς τα έμπρός και έλας
άπαισιος ούρλιασμός, σαν να ούλιαζαν εκατό λύκοι μαζί, την
κάρφωσαν και πάλι ακίνητη σαν άπολιθωμένη στην θέση της.
Οι λυσσασμένες έκδικήτριες του μίσους της Πολυξούς την
είχαν πάλι καταφθάσει και άρχισαν να χορεύουν γύρω της κου-
νώντας τα φέδια τους, με τα κεφάλια των όποιων χάιδευαν το
γυμνό της σώμα.

'Αν η 'Ελένη μπορούσε να διατηρήσει τη νηφαλιότητά της τό-
σο κοντά που τις είχε τώρα, θα της ήταν εύκολο παρ' όλη τους
τη τερατώδη μεταφύση ν' άνεληφθή ότι είχε να κάνει με πραγ-
ματικές θνητές γυναίκες και ίσως κατώρθωνε να φωνάξει τον
νεαρό βοσκό και βοηθ-υμένη άπ' αυτόν να διώξει το φοβερό
κίνδυνο.

'Αλλά τα λογικά της είχαν σαλευθί πιά και ήταν άδύνατον
να σκεφθί άλλο τίποτε παρά ότι καταδικάζταν από πραγματι-
κούς θηλυκούς δαίμονες που έκτελούσαν έντολή των έκδικητικών
καταχθονίων θεοτήτων.

Δεν την καταδίωκε η φίλη της ή Πολυξώ. Αυτό ήταν άπο-
λύτως άδύνατον στην συγκεχυμένη διάνοιά της να το φαντασθί.
Την κατέδιωκε ή Περασφόνη.

Δεν ύπήρχε, συνεπώς κανένας τρόπος άνιυστάσεως.
Κατά της θέας βουλήσεως ποιός θνητός μπορεί ν' άντι-
σταθί;

'Αλλά και άν, άλλως τε, κατώρθωνε για μία στιγμή να συ-
νέλθι ή 'Ελένη και να ιωώσει την πραγματικότητα, δεν της δό-
θηκε πιά καιρός γι' αυτό.

Οι μανιώδεις έκδικήτριες
ρίχθηκαν πιά άκράτητες επάνω
της και την τράβηξαν μακριά άπ'
την ήλιό.

Η 'Ελένη έκλεισε τα μάτια
για να έλατώσει τον τρόμο της.
Δεν έφθανε που άκουγε τους
άγριους ούρλιασμούς των άπα-
γωμένων της; Ήταν άνάγκη και
να βλέπει τις άποτρόπαιες μορφές
τους; Έτσι δεν κατάλαβε που την
ώδηγοσαν.

Οι μέγαιρες άλλως, τε, εκεί-
νες οι όποιες φαινόταν τώρα
σαν να βρισκόνταν στο σσιχειό
τους υπό την δαιμονική τους με-
ταφύση—ίσως γιατί κι αυτές
την φθονούσαν για το κάλλος
της—έδειξαν σε λίγο ότι σκο-
πός τους ήταν να την άποτρελλά-
νουν προτού την καταπαράξουν.

Χωρίς λοιπόν να πάψουν τις
άγριες κραυγές τους και τα ά-
γριώτερα ούρλιασματά, άρχισαν
να την τρυπούν με τα νύχια τους
και με τα αιχμηρά χερούλια των
μαστιγών τους να της άνοίγουν
τά μάτια δια της βίας, για ν' άν-
τικρύψι τις άποτρόπαιες μορ-
φές των να της δαγκάνουν το γυ-
μνό της σώμα και να την ύπο-
βάλουν σε όσα άλλα μαρτύρια τους
ένέπνεε ή πορρωμένη ψυχή τους
και ή μοχθηρία της φύσεως
τους καρδιάς.

Η άτυχη 'Ελένη παρέλκε
διαρκώς περισσότερο ως που στο
τέλος κάποιος θ-ός την έλυπήθη-
κε κι' έλυποθύμισε.

Οι ψευδο-Μαινάδες με το

θύμα τους μπήκαν σ' ένα πυκνό γειτονικό δάσος.

Γύρισαν επί άρκετή ώρα έπιθερώνοντας τα δένδρα και έξα-
κολουθώντας να βγάσουν τα άγρια ούρλιασματά των, τα όποια
άντιλαλούσαν άπαισία στα γύρω βραχόβουνα.

Τέλος φάνηκε ότι είχε τελειώσει ο σκοπός του περιπάτου τους
κι' ότι είχαν βρή έκείνο που ζητούσαν.

Είχαν σταματήσει μπροστά σ' ένα άπ' τα μεγαλείτερα δέν-
δρα του άδους.

Κοντά έκεί ύψωνόταν ένας βωμός διπλός της 'Αφροδίτης και
του 'Ερωτος και λίγο παράμερα ένας βωμός των 'Ερινύων.

Διάλεξαν ήταν φανερό επίτηδες το μέρος έκείνο για να έκτε-
λέσουν το μαρτύριο της 'Ελένης μεταξύ των βωμών της θεότητας
την όποιαν περισσότερο λάτρευε ή βασίλισσα κατά το διάστημα
της άκμης της καλλονής της και του άλλου βωμού των δαιμόνων
έκείνων που είχαν προαρισμό την χιταδίωση έκείνων που έφεραν
στην δυσμενία των Θεών. Ήταν ίσως; κι' αυτό μία πρόσθετη
τραχύτης στην ποινή της και μία πρόσθετη ίκανοποίησις της
μοχθηρίας των δυνάμεών της.

Της έλυσαν τότε τα δεσμά και την άφησαν να σωριασθί
κατά γής άναίσθητη και ξεκλειδωμένη όπως ήταν.

Πέρασαν κατόπιν κάτω άπ' μασχάλες της διπλό σχοινί, το
όποιο έδεσαν πίσω τη ράχη της και την έκρεμασαν στερεά από
ένα χονδρό κλάδο της προαιωνίας έκείνης βυλανιδιάς, που είχαν
διπλέξει για άγχόνη της.

Τέλος άφου την είδαν μετέωρη και πείσθηκαν ότι ήταν άδύ-
νατον ν' άπαλλαγί άπ' τα δεσμά της, ή να άγγίσι τον κορμό του
δένδρου και να προσπαθήι να σωθή—πώς άλλως τε, θα το κα-
τώρθωνε, και άν άκόμη συνερχόταν άπ' την λυποθυμία της, ά-
φου της είχαν δέσει στερεά τα χέρια στη ράχη—άφηκαν ένα τε-
λευταίο ούρλιασμα κι' έφυγαν άφηνοντας την έκεί να πεθάνη
άπ' τους πόνους του τρόυ και την πείνα, να ύποστη δηλαδή θάνα-
το μαρτυρικό ώστε να ίκανοποιηθί μέχρι τέλους ή όργη της Πο-
λυξούς για το φόνό του συζύγου της και για τη διατήρηση της
καλλονής της Σπαρτιάτισσας νύμφης.

'Ετσι ή 'Ελένη, άφου έγινε ή κυρία άφορμή του πιδ αίμα-
τηρού πολέμου της άρχαιότητας έτεπρε και ή ίδια τώρα θύμα
της ατάκτου της έκδικήσεως μιάς πρώην φίλης της και πέθανε
κρεμασμένη από ένα δένδρο, μέσα σ' ένα έρημικό δάσος, μακριά
άπό την πατρίδα της, έκουσία

έξοριση, μεταξύ των βωμών του
ένόχου έρωτος και των δημίων
'Ερινύων!...

'Αφου έτιμωρήθηκε τόσον ά-
παισία ή Τρωάς για την προ-
σβλητική διαγωγή του Πάρι κα-
τά της έλληνικής τιμής, έτεπρε
να τιμωρηθί τώρα και ή 'Ελένη
για την βεβήλωση της ιερής οί-
κογενειακής εστίας... 'Αδιάφορον,
άν, για την έλληνική φαντασία
έτεπρε να θεοποιηθί άργότερα
στο πρόσποπό της ή υπερκόσμια
καλλονή!...

'Από τον τρόπον αυτόν του θά-
νάτου της είχε έπονομασθί άρ-
γότερα 'Αφροδίτη αδενδρίτις.

Το δένδρο, από το όποιον κρε-
μάσθηκε ή βασίλισσα της Σπάρ-
της ήταν όπως είπαμε μία μεγά-
λη βαλανιδιά.

'Από τα δάκρυα της 'Ελένης
που έχυνόνταν όσπου να ξεψυ-
χήση φύτρωσε γύρω στις ρίζες
του δένδρου ένα μικρό φυτό, που
άπό τότε όνομάσθηκε «'Ελένειον».

Όπως έλεγαν δε το φυτό αυτό
όταν βραζόταν είχε την ιδιότητα
να όμορφαίνι τις γυναίκες, οι
όποιες λουζόνταν με το όπόβρα-
σμά του... και να διώχνι τη με-
λ γχολία, άν έχυναν το ζουμί του
στο κρασί που έπιναν.

Κι' ο γάμος της πάλιν άναβλήθηκε.
—Ω, μητερούλα μου, δεν θα παντρευθώ
φαίνεται, ποτέ! Θα πεθάνω γρήγορα.

Η μητέρα της, κρύβοντας τη συγκίνησή
της, προσπαθούσε με χίλια ψέμματα να την πα-
ρηγορήσει και να της αλλάξει τις μαρτές ί-
δέες της.

Κι' ή δυστυχισμένη Σόνια, καταλαβαίνον-
τας τον πόνο της μαγνούλας της, προσπαθούσε
να πνίξει την άγωνία της. 'Ετσι έκλαιγε ή

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Είχε πλεχθί ένα
όμορφο είδύλλιο, ό
πως όλα του είδους
αυτού, όμως άγέρα-
στο πάντα, όπως άγέρastos θα είνε και ό έρωτας.

'Εκείνος, ένας νέος πολύ καλός, τιμωτάτος, σεμνός, οίκονό-
μος, άνδρωπος φτιαγμένος για οικογενειάρχης.

'Εκείνη, κόρη ένός δημοσίου υπαλλήλου, νοικοκυρά, μορφω-
μένη και με σχετική κλίση στη μουσική, άρεσά χαριτωμένη και
πλασμένη για να πραγματοποιήσι το όνειρο ένός ρομαντικού νέου.

Είχε μία μυτούλα παριζιάνικη κ' ένα στοματάκι σαν μία κομ-
ψη περισπωμένη, σ' ένα συμπαθητικό όμορδο μουτράκι.

Κι' άρραβωνιάστηκαν. Ήσαν όλοι εύτυχείς, όλα ήσαν εκ Θεού
προωρισμένα να βαδίσουν τον τακτικό δρόμο της ζωής.

—Πού είναι ή Σόνια;
—Είναι κρεββατωμένη. Έχει πάρει ένα συνάχι διαβολεμένο,
είπε ή μητέρα της σιανοχωρημένη, στον μέλλοντα γαμβρό της
τόν Παύλο.

Η Σόνια πράγματι τους στενοχωρούσε συχνά με το ντελικάτο
σιτήθός της, που πολύ εύκολα κουλογοούσε.

Αυτή τη φορά όμως, το κυρολόγημά της ήταν βαρύ. 'Ο γι-
ατρός πηγαίνονερχόταν. Φοβόνταν μην τροχωρήσει περισσότερο και
δυστυχώς σε λίγες μέρες παρετηρήθη βρογχίτις, έπειτα χειροτέ-
ρεψ άκόμα και προσεβλήθη από πλευριτίδα.

Τό φτωχό κορίτσι κοιτόταν ύπομονητικά στο παρθενικό του
δωματίου, που τόλουζε ό ήλιος όλη τη μέρα.

Ο γάμος ήταν ώριμος να γίνη στην άρχή του Μαρτίου. Φυ-
σικά άναβλήθηκε. Κι' όταν ή Σόνια σηκώθηκε από το κρεβάτι,
ώρη και άδύνατη, ό γιατρός πρόσταξε να μένη ξεπλωμένη σε μία
σεξ λόγκ, έξω στην ταράτσα πουβλεπε στον
κήπο.

Οι γονείς της φαινόταν άνήσυχoi. Τα
βράδυα που έμεναν μοναχοί τους μετά το φα-
γητό, κοιτά στο φώς, ό πατέρας με την έφημε-
ρίδα στο χέρι κι' ή μητέρα μ' ένα παλιό βιβλίο,
σε λίγο ή έφημερίδα ήταν πεσμένη στο πάτω-
μα και το βιβλίο στα γόνατα της γοηάς, ενώ από
τα μάτια της κυλούσαν άγά τα δάκρυα.

—Θα την χάσω με τη Σόνια!
—Έχει ό Θεός. Μπορεί και να μην είνε
σοβαρή ή κατάσταση της.

—Μά δεν άκουσες το γιατρό; Βρίσκει ότι
ή φθίσις άρχισε να φαίνεται.

Ο καυμένος ό Παύλος δεν έλειψε άπ' το
προσκέφαλό της. Κάθε δυό μέρες έρχόταν καν-
τά στην αγαπημένη του άρραβωνιαστικά, πό-
τε με λίγα λουλούδια, ποτε με ένα κουτάκι
μπομπόνια και τη συντροφειν.

Πάντα αισιόδοξος περίμενε τη γιατριά της.
Δεν ήξερε τίποτε για την έμγάνιση της ύπου-
λης αυτής άρρώστειας.

Αυτές τις μέρες μία κοκκινάδι φάνηκε στα
μάγουλα της Σόνιας. Και φαινόταν πιδ όμορ-
φη, πιδ γλυκειά, σαν ένα μικρό κοδάλι μιάς
ώραίας άγλας.

Και ή καυμένη ή Σόνια, μολονότι δεν ήξε-
ρε τίποτε για την άρρώστεια της και δεν ρω-
τούσε γιατί ήταν πάντα άδιάθετη και ξεπλω-
μένη στη σεξ λόγκ, άρχισε τώρα ν' άπειρίζε-
ται. Έκλαιγε συχνά κι' αυτό την κατέβαλλε
περισσότερο.

Κι' ό γάμος της πάλιν άναβλήθηκε.

—Ω, μητερούλα μου, δεν θα παντρευθώ
φαίνεται, ποτέ! Θα πεθάνω γρήγορα.

Η μητέρα της, κρύβοντας τη συγκίνησή
της, προσπαθούσε με χίλια ψέμματα να την πα-
ρηγορήσει και να της αλλάξει τις μαρτές ί-
δέες της.

Κι' ή δυστυχισμένη Σόνια, καταλαβαίνον-
τας τον πόνο της μαγνούλας της, προσπαθούσε
να πνίξει την άγωνία της. Έτσι έκλαιγε ή

—Βλέπεις πόσο κουτή ήσουν ν' άπελ-
πίζεσαι.

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

ΥΠΟ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΜΩΡΙΕ

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

μάννα άπ' τη μιά
μεριά κρυφά κι' άπ'
την άλλη ή κόρη.

Ήλθε ό χειμώ-
νος. Η Σόνια δεν φαινότανε χειρότερα, άλλ' ούτε και καλλίτερα.

Ο γιατρός, όταν τον ρώτησαν για το γάμο, έδήλωσε κατηγο-
ρηματικά ότι δεν έτεπε να τον συλλογίζονται. Ο Παύλος δεν
ήξερε τίποτε.

Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες ήμέρες της
μέσα στο δωμάτιό της και στις έτίμονες έρωτήσεις του, του δήλω-
νε με μικρό χαμόγελο πώς την άνοιξη θα γινότανε νύφη.

Έκείνο το βράδυ, καθώς έφευγε ό Παύλος, ό πατέρας της τον
κράτησε κάτω στη σκάλα. Η φωνή του έτεπε.

—Ξέρεις, είσαι ένα εξαίρετο παιδί. Γι' αυτό έχωμε υποχρέωση
να μη σοι κρύψωμε την αλήθεια. Ο γιατρός μάς λέγει πώς ή Σό-
νια θ' άργήσει να γίνη καλά. Καλλίτερα να πς μόνος σου, παιδί
μου, στο γιατρό. Αυτός θα σοι εξηγήσει.

Ο Παύλος δεν κατάλαβε καλά το μικρό νόημα αυτής της κου-
βέντας. Νόμισε πώς ό γέρος ήθελε να μακύνι το γάμο, από
συμβουλή του γιατρού για να συνέλθι τελείως ή Σόνια από την
άδυναμία της. Έν τούτοις κάτι προαισθανόταν κακό και την άλ-
λη μέρα το πρωί πήγε στο γραφείο του γιατρού.

Με σφιγμένη την ψυχή περίμενε την είσοδό του. Κύτταζε κα-
λά ένα περιοδικό που ήταν στο τραπέζι με οι εικόνες χόρευαν
μπροστά στα μάτια του.

Ο γιατρός, με μί' συνηθισμένη σοβαρότητα κάθισε στο γρα-
φείο του.

—Καλά κάνετε και ήλθατε, του είπε. Σας ήθελα. Πρέπει να
σας πω καθαρά πώς είναι τρέλα να γίνη ό γάμος σας με τη Σό-
νια. Σεις είσθε ύγιη; και εκείνη... φθισική. Άγνωστον ποτε και
άν θα γίνη τελείως καλά. Είναι άδικο να έκταθίτε στον κίνδυνο
μιάς τέτοιας άρρώστειας.

Ο Παύλος τον κύτταζε σκεπτικός. Η με-
γάλη καρδιά του μεγάλου αυτού παιδιού ήταν
φρουραμένη από τη λύπη.

Ευχαρίστησε το γιατρό σκεπτικός και χωρίς
νι του προσέθεσε λέξη, έφυγε και πήγε στο
σπίτι της Σόνιας.

Όταν οι γονείς της Σόνιας είδαν τον Παύ-
λο να μπαίνι σπίτι τους μ' ένα ύφος γελαστό
και προθύμο, έκυτάχθηκαν έκκλητικοί.

'Αφου κάθισε ό Παύλος σε μία παλιά πο-
λυθρόνα, είπε με λόγια μετροημένα, χαϊδεύον-
τας μηχανικά τα γόνατα του.

—Τα έμαθα όλα. Έρχομαι άπ' το γιατρό.
Κι' έχω πολύ το φοβώμουν αυτό το δυστύχη-
μα. Μά έχω άλλες ιδέες και πρέπει να μ' ά-
κούσετε. Αν ή Σόνια μάθι ότι την άφησα ή
άν δη ότι ή άναβλητικότητα του γάμου έξακο-
λουθεί, αυτό και μόνο θα την σκοτώσει και ό
χι ή άρρώστεια της. Αν, άπεναντίας, ό γάμος
γίνη ίσως αυτό την γιατρέψι. Κι' άν δεν την
σώσω πάτως δεν θάχω την τύψη ότι έχω την
σκότωση. Θάχω την παρηγοριά ότι της
έδωσα μία ύστερή χαρά...

Έκλαιγαν όλοι. Πατέρας και μητέρα κύ-
ταξαν το εξαίρετο αυτό παιδί μ' έγγνωσμένη.
Τέλος ό γέρος σηκώθηκε, τον έσφιξε στην
καρδιά του και του είπε με τρεμάμενη φωνή

—Παιδί μου, άς γίνη ή γνώμη σου και το
θέλημα του Θεού.

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

Η Σόνια ζούσε τώρα με άινούργια ζωή
Τακτοποιούσε τις άμωρφες λεπτομέρειες
και έξασε τέλεια πώς ήταν το άρρωστημένο
κορίτσι της σεξ λόγκ.

Η τελετή έγινε σεμνή και άπλη. Η όμ-
μορφη νυφούλα γλαστή και χαριτωμένη, ήταν
όμοια με τα ψεύτικα κρίνα που σπάζουν τις
έκκλησιες. Άγκάλιασε τη μανούλα της που έ-
κλαιγε. Φίλησε τον πατέρα της που γελούσε βε-
βαισμένα και πήρε τον άντρούλη της κι' έφυγαν.
(Συνέχεια στην σελίδα 462)

ΕΠΕΘΑΝΕ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

'Επέθανε ή άγάπη μου! Γλυκόφωνα πουλιά

Ανταρσία

Τυχερὸς μελλοθάνατος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς θανατικῆς ἐκτελέσεως εἰς τὰς φυλακάς τῆς Σαγκῆς, τὴν παρελθούσαν Τρίτην, τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ὁ ἀπαγχονισμὸς, ἐκόπη καὶ ὁ κατὰδικος, ἑνὸς ἰθαγενῆς ἀστυφύλαξ, ὀνόματι Ἀτμά Σίγκ, κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ἱκρίωμα, τραυματισθεὶς ἐλαφρῶς.

Ὁ Ἀτμά Σίγκ εἶχε καταδικασθῇ εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, ἐπειδὴ εἶχε φονεύσει ἕνα συνάδελφόν του, κατὰ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ὑπονοίας, οἱ παρηγάχλει τὴν σύζυγόν του.

Ὁ Σίγκ εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, πιστεύεται δὲ ὅτι ἡ ποινή του θὰ μετατραπῇ τώρα εἰς ἰσοβία δεσμῶ.

Ἐν τῷ μεταξὺ δ' ἐξάγονται ἤδη οὐκ ἐπὶ ἀνακρίσεις σχετικῶς μετὰ τὴν θραυσὶν τοῦ σχοινίου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ὁ ἀποτυχὼν ἀπαγχονισμὸς.

Ἀπροσδόκητος γάμος καὶ διαζύγιον.

Ζωηρὰν αἰσθησὶν εἶχε προκαλέσει πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους ὁ γάμος τοῦ Ἀμερικανοῦ πολυεκατομμυριούχου Οὐίλλιαμ Λήδς μετὰ μίαν νεαρὰν ὑπάλληλον ξενοδοχείου, τὴν μίς Ὀλίβια Ἀσ-αίρ, ἀδελφὴν τοῦ περιφήμου κινηματογραφικοῦ χορευτοῦ Φρέδ Ἀσ-αίρ.

Ὁ Οὐίλλιαμ Λήδς, ταξιδεύων μετὰ τὸ πολυτελὲς γιῶτ του εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Καλλιφορνίας, εἶχε σώσει αὐτοπροσώπως τὴν ὡραίαν δακτυλογράφον—διὰ ἐπὶ τοῦ ἀεροπλοίου μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐταξίδευεν αὐτὴ, ἐξερράγη πυρκαϊά—καὶ ἡ τυχαία ἐκείνη γνωριμία τῶν δὲν ἐβράδυνε νὰ καταλήξῃ εἰς γάμον.

Ἀκόμη ἐωρητοτέρων ὁμῶς αἰσθησὶν προκαλεῖ τώρα ἡ εἰδησις ὅτι ὁ κ. Οὐίλλιαμ Λήδς, μόλις ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ μακρὸν ἀνά τὸν κόσμον γαμήλιον ταξεῖδι του, ὑπέβηλ ν' αἰτησὶν διαζύγιον ἀπὸ τὴν ὡραίαν Ὀλίβια διὰ λόγους μὴ γνωσθέντας ἀκόμη.

Μόδα καὶ τρέλλα.

Ἀληθινὴ ἐπανάστασις εἰς τὴν ἀνδρικήν μόδαν ἀγγέλεται ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Τὸ μαυρὸ χρώμα τὸν ἐπισήμων ἀμφιέσεων τείνει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὁλοσχερῶς, ἀντικαθιστάμενον ἀπὸ ἄλλα ἀνοιχτότερα χρώματα.

Ὁ γνωστὸς πρωταγωνιστὴς τῆς ὁθόνης Ροβέρτος Ταϊλόρ, ὁ θεωρούμενος ὡς ἀντικαταστάτης τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο, ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη εἰς μίαν βραδυὴν δεξίωσιν μετὰ μόνον χρωματιστό.

Ἡ προϊήμιστος τοῦ Ταϊλόρ διὰ τὸ σμόκιν εἶ.αι τὸ μπῆξ, τὸ «μπλέ σιέλ» καὶ τὸ καστανό, προκειμένου ὁμῶς περὶ φράκον, τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ σκοτεινότερον πάντων χρώμα «μπλέ τοῦ μεσονυκτίου».

Καλλίτερα νεκρὴ παρὰ πλουσία!

Ἀπὸ τοῦ 13ου ὁρόφου ἑνὸς ξενοδοχείου τοῦ Μπρούκλιν ἔπεσε, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐφονεύθη μίαν νεαρὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε δηλώσει ὅτι ὀνομάζεται Μαργαρίτα Σάιτληφ.

Ἡ αὐτοκτονία εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ δωμάτιόν της σημεῖωμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ πραγματικὸν τῆς ὄνομα ἦτο Ἐλισάβετ Μπάρερφιλδ.

Ἀπεκάλυπτε προσέει, ὅτι ἦτο κληρονόμος μιᾶς μεγάλης περιουσίας καὶ ὅτι ὁ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας αὐτῆς ἀπὸ καιροῦ προσηπάθει νὰ ἀνεύρῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, αὐτὴ ὁμῶς ἐπρωτίμην τὸν θάνατον παρὰ τὸν πλοῦτον.

Μονομαχία ἀγριοχοίρων.

Εἰς ἕνα ἐξοχικὸν δρόμον, παρὰ τὸ Νοξάν-οὺς Σὲν τῆς Γαλλίας, διεξήχθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, μίαν πραγματικὴν μονομαχίαν μεταξὺ ἑνὸς ἀγριοχοίρου καὶ ἑνὸς... αὐτοκινήτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκηθη τὸ αὐτοκίνητον!

Ἐνῶ ἡ Παρισινὴ Ἑλένη Ρυφφέ διηύθυνε τὸ αὐτοκίνητόν της

δ.ὰ μέσου ἑνὸς πυκνοῦ δάσους, παρουσιάσθη ξαφνικὰ σὸ φῶς τῶν προβολέων ἑνὸς τεράστιου ἀγριοχοίρου, ὁ ὁποῖος ὤρμησε μετὰ μανίαν κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου.

Τὸ αὐτοκίνητον ἀνετράπη, εἰς τοῦτο δὲ συνετέλεσεν ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἀπότομος στροφή τὴν ὁποίαν ἔκανε τὴν τελευταίαν στιγμήν ἡ ὁδηγὸς του, διὸ νὰ ἀπφύγῃ τὴν σύγκρουσιν.

Ἡ Ἑλένη Ρυφφέ τραυματίσθη ἑπικινδύνως μεταφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητόν της καταστράφη τελείως.

Ὁ ἀγριοχοῖρος, μετὰ τὴν «σύγκρουσιν» ἐξηφανίσθη πάλιν εἰς τὸ δάσος, προφανῶς ὁμῶς τραυματισμένος καὶ αὐτὸς βαρύνως, διότι ἄφινεν ὀπισθὲν τοῦ ἄφθονου ἰχνη αἵματος.

Τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου.

Μία ἀπρόοπτος τραγωδία ἐξετυλίχθη εἰς τὴν Οὐγγρικήν κωμόπολιν Σεργάρ, ὅπου εἶχε μεταβῇ διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητρίν του, ἑπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς Χιέτιν.

Καθὼς, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀδείας του, ὁ ἀξιωματικὸς ἐνῆεν καλῶς τὴν μνηστὴν του διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, ἐξευρυστοκρότησε τὸ περίστροφον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἡ σφαῖρα, εὐρύσασα τὴν αἰχμὴ μνηστὴν εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ἀφῆκεν ἄνουν.

Μία περίεργος ἑκπληξίς

Εἰς ἕνα νυκτερινὸν κέντρον τῆς Μονμάρτης, δύο νεαρὰ Ἀφρικανίδες, πλανόδιαι πωλήτριαι θαλασσιῶν ὀστράκων, συμπλακίσαν τὴν νύκτα τῆς Πρωτοχρονιάς, ἤρξαντο ἐνώπιον τῶν 200 καὶ πλέον θαμώνων τοῦ κέντρου, μίαν ἀληθινὴν μονομαχίαν μετὰ μαχαίραις ποὺ ἀνοίγουν νὰ στρεβίδια.

Ὡς ἀσπίδας ἐχρησιμοποίησαν τὰ καλάθια τῶν, ἐτραυματίσθησαν δὲ ἀμοιβαίως σοβαρῶτα μεταφερθεῖσαι εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἐναντίον τοῦ ἰδιοκλήτου τοῦ κέντρου ὑπεβλήθη μήνυσις ἐπειδὴ ὑπάρχει ἡ ὑπόνοια ὅτι αὗτος εἶχε διοργανώσει ἐπὶ τῆς τῆς μονομαχίας καὶ εἶχε ξωθήσει ἐναντίον ἀλλήλων τὰς δύο Ἀφρικανίδας, διὰ νὰ φροσφῇ εἰς τοὺς πελάτας του ἕνα ἀληθινὸ συγκινητικὸν θέαμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Καὶ ἕνα ἀνάποδο.

Ἐνας ἐμπορὺν ὑπάλληλος εἰς τὴν Σιοκχόλμην ἀπελύθη πρὸ ἐβδομάδος, ἀπὸ τὸ κατὰστημά του τὸ ὁποῖον εἰργάζετο λόγῳ, ὁ περιβάλλοντος ἔχλου εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἀπολυθεὶς κατέφυγεν εἰς τὰ δικαστήρια, ζητῶν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀπόλυσίν του, περιέργως ὁμῶς τὸ δικαστήριον ἀπέφωρε τὴν ἀγωγὴν του μετὰ τὴν αἰτιολογίαν, ὅτι ὁ ὑπερβάλλον ζήλος τῶν ὑπαλλήλων ζημιώνει τὰς ἐπιχειρήσεις ὅσον καὶ ἡ ἀδιαφορία.

Πράγματι, ὅπως ἀπεδείχθη εἰς τὸ δικαστήριον, μετὰ τὸς ὑπερβολικὰς περιποιήσεις καὶ τὸν φορετικὸν ζήλόν του, ὁ ἐν λόγω ὑπάλληλος, εἶχεν ἀποδιώξει ἀρκετοὺς πελάτας τοῦ κατὰστηματος.

Ἡ μάννα ποὺ ἀπονέμει δικαιοσύνην.

Εἰς τὸ Κακουροδικεῖον τῆς Ἀμερικανικῆς πόλεως Τζάκσον-τῆς πολιτείας Κεντάκυ, ἐδικάζετο, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὁ νεαρὸς Τσάρλς Σέπχερδ, κατηγορούμενος διὰ τὸν φόνον τοῦ φίλου του Γκάμπιαρδ. Μόλις ὁμῶς προσήχθη ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐκάρτισεν εἰς τὸ ἐδωλὸν του, ἠγέρθη αἰφνιδίως ἡ μητέρα τοῦ φονευθέντος καὶ ἐπυροβόλησεν ἐναντίον του τραυματίσας αὐτὸν θανάσιμος.

Ἡ δράστις συνελήφθη, ἀλλ' ὁ νεαρὸς Σέπχερδ ἐξέπνευσε μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐτραυματίσθησαν δὲ ἐλαφρῶς ἄλλα δύο ἐκ τῶν παρευρισκόμενων προσώπων.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου δὲν ὑπῆρχον θετικαὶ ἀποδείξεις, ἀλλὰ μόνον ἐνδείξεις, ὁ ἴδιος δὲ ἠρνεῖτο διαρκῶς, διὴν τὴν ἐνοχλήν του εἰς τὸν φόνον ποὺ τοῦ ἀπέδιδετο.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΜΟΣΧΑΡΙ ΑΡΑΚΑ.—Γιὰ μιὰ ὀκτὼ κρέας ἡ ἀναλογία εἶναι: δύο ὀκτὰδες ἀρακάς ἀκαθάρτος, 3 μέτρια κρεμμύδια, μιὰ κουταλιά τῆς σούπας πελτές τομάτα ἢ 300 δράμια φρέσκες, 4 κουταλιές βούτυρο καὶ λίγο μαϊντανό. Πλένομε τὸ κρέας καὶ τὸ κόβομε σὲ κομμάτια μεγέθους. Τὰ καβουρντίζομε, αὐτὰ καὶ τὰ φιλοκομμένα κρεμμύδια μετὰ βούτυρο καὶ μετὰ τὸ καβούρντισμα προσθέτομε στὴν κατσαρόλα τὴν τομάτα, τὸ ἀλάτι καὶ τὸ βράσομε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ ρίχνομε μέσα τὸν ἀρακά ξεφλυδισμένο καὶ τὸν μαϊντανό. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἐξακολουθοῦμε τὸ βράσιμο τοῦ φαγητοῦ ἕως ὅτου τὸ κρέας ψηθῇ καλὰ καὶ μείνῃ ἡ σάλτσα πηχτή.

ΑΡΝΙ ΚΟΚΚΙΝΙΣΤΟ ΜΕ ΚΡΑΣΙ.—Τὸ μέρος τοῦ ἄρνιου ποὺ γίνεται κοκκινιστὸ εἶναι συνήθως ἡ πλάτη. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ παλὺ ἄρνι. Τῆς βγάξομε τὰ κόκορα καὶ τὴν ἀλείβομε μετὰ χυμὸ λεμονιοῦ τὴν ἀλατοπιπερώνομε καὶ τὴν βάζομε σὲ κατσαρόλα μετὰ 2—3 κουταλιές βούτυρο. Ἐπειτα βάζομε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιά νὰ σιγοψήνεται, ρίχνοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄσπρο κρασί, ἕως δύο ποτήρια καὶ γυρίζοντας τὴν πλάτη ἕως ὅτου κοκκινίσῃ καλὰ καὶ ψηθῇ. Ὄταν ἐτοιμασθῇ καὶ μείνῃ ἡ ἀνάλογη σάλτσα τὸ σερβίρομε.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΟ ΓΕΜΙΣΤΟ.—Θὰ πάρωμε 200—250 δρ. κιμῶ, 8—4 κουταλιές βούτυρο, 25 δράμια κουκουναρία, ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο, μιὰ χούφτα γαλέττα ψιλὴ, λίγη τομάτα (πελτέ ἢ φρέσκια) 2 μικρὰ κρεμμύδια, 2 κουταλιές φιλοκομμένο μαϊντανό καὶ ἀλατοπίπερο. Κόβομε τὰ δύο κρεμμύδια ψιλά καὶ τὰ καβουρντίζομε σὲ τηγάνι μετὰ ἀνάλογο βούτυρο. Ὄταν πάρουν κατανὰ χρώμα, ρίχνομε μέσα καὶ τὸν κιμῶ, τὸν ὁποῖον σκεπάζομε διαρκῶς μετὰ ξύλινο κουτάλι ἕως ὅτου ἐξανθίσῃ. Κατόπιν ρίχνομε σὲ κατσαρόλα τὸν κιμῶ, τὸ κρασί, τὴν τομάτα, λίγο νερό, τὸν μαϊντανό, τὸ ἀλατοπίπερο, τὰ ἀνακατώνομε καὶ τοποθετοῦμε τὴν κατσαρόλα σκεπασμένη σὲ σιγανὴ φωτιά μετὰ χυμὸ ὅτου ψηθῇ ὁ κιμῶς. Ὄταν μισοβράσῃ ρίχνομε καὶ τὸ κουκουναρία καὶ τὴν γαλέττα ὅταν ἐτοιμασθῇ τελείως καὶ εἶναι ὁπωσδήποτε ἀραιὸς, γιὰ νὰ μὴ σφίξῃ πολὺ μετὰ τὴν γαλέττα. Ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα ρίχνομε καὶ λίγο νερό ἢ κρασί. Ὄταν γίνῃ αὕτη ἡ προπαρασκευὴ, τότε ἀλατοπιπερώνομε τὸ γαλόπουλο ἐσωτερικῶς (τὸχομε καθαρίσει πλύνει κ. λ. π. ἐν τῷ μεταξὺ) καὶ τὸ γεμίζομε μετὰ τὸ ἐτοιμὸ ὕψος. Κατόπιν τὸ ράβομε μετὰ κλωστή στὸ μέρος τῆς κοιλίας γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἡ γέμιση καὶ ἢ τὸ στέλνομε σὲ ταψὶ στὸ φούρνο μετὰ λίγες πατάτες, ἢ τὸ ψήνομε σπῆτι στὴν κατσαρόλα. Ὄταν ψηθῇ ἀφαιροῦμε τοὺς σπάγκους, βάζομε τὴν γέμιση σ' ἕνα πιάτο, τεμαχίζομε τὸ γαλόπουλο καὶ τὰ βάζομε σὲ πιατέλλα, τοποθετοῦντας τὴν γέμιση γύρω.

ΓΑΛΟΠΟΥΛΟ ΓΕΜΙΣΤΟ

Μοσχάρι ἀρακά
Τυρί—Φρούτα

Ψάρι γιαχνὶ
Ἑλῆς—Φρούτα

Γιουβαρλάκια
Τυρί—Φρούτα

Γαλόπουλο γεμιστὸ
Πατάτες τηγ.—Τυρί
Γλυκὸ—Φρούτα

Κεφαλάκια ρηγανία
Τυρί—Σαλάτα—Φρούτα

Ἀρνὶ κοκ.—Πατάτες τηγ.
Τυρί—Φρούτα

Φασόλια γιαχνὶ
Ἑλῆς—Φρούτα

Γαλόπουλο γεμιστὸ
Πατάτες τηγ.—Τυρί
Γλυκὸ—Φρούτα

Κεφαλάκια ρηγανία
Τυρί—Σαλάτα—Φρούτα

Ἀρνὶ κοκ.—Πατάτες τηγ.
Τυρί—Φρούτα

Φασόλια γιαχνὶ
Ἑλῆς—Φρούτα

Γαλόπουλο γεμιστὸ
Πατάτες τηγ.—Τυρί
Γλυκὸ—Φρούτα

Κεφαλάκια ρηγανία
Τυρί—Σαλάτα—Φρούτα

Ἀρνὶ κοκ.—Πατάτες τηγ.
Τυρί—Φρούτα

Φασόλια γιαχνὶ
Ἑλῆς—Φρούτα

Γαλόπουλο γεμιστὸ
Πατάτες τηγ.—Τυρί
Γλυκὸ—Φρούτα

Κεφαλάκια ρηγανία
Τυρί—Σαλάτα—Φρούτα

Ἀρνὶ κοκ.—Πατάτες τηγ.
Τυρί—Φρούτα

Φασόλια γιαχνὶ
Ἑλῆς—Φρούτα

Γαλόπουλο γεμιστὸ
Πατάτες τηγ.—Τυρί
Γλυκὸ—Φρούτα

Κεφαλάκια ρηγανία
Τυρί—Σαλάτα—Φρούτα

Ἀρνὶ κοκ.—Πατάτες τηγ.
Τυρί—Φρούτα

Φασόλια γιαχνὶ
Ἑλῆς—Φρούτα

κῶς μετὰ λίγο λυωμένο βούτυρο, τὴν κουκκίζομε μετὰ ἀλεύρι καὶ τὴν γεμίζομε μετὰ τὸ μίγμα. Τὴν βάζομε σὲ μέτριο φούρνο ἐπὶ 30—40 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τὸ γλύκισμα εἶναι ἐτοιμὸ. Ἀφροῦ ψηθῇ, ἀναποδογυρίζομε τὴν φόρμα σ' ἕνα πιάτο καὶ περιλούομε μετὰ ἄσπρο σάλτσα Σαβαγιόνα, ποὺ φράχεται ὡς ἑξῆς: Παίρνομε δύο αὐγά, μισὸ ποτηράκι κονιάκ, 4 κουταλιές ψιλὴ ξάχαρη καὶ μιὰ κουταλιά τῆς σούπας νερό (ἢ ἄσπρο κρασί ἀραιώνομε). Βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα τὴν ξάχαρη, τὰ αὐγά καὶ τὸ νερό. Τὰ κτυπάμε μετὰ τὸ σύρμα ἐπὶ δύο λεπτὰ καὶ κατόπιν βάζομε τὴν κατσαρόλα μέσα σ' ἄλλη μεγαλύτερη ὅπου ἔχομε βάλεϊ 2—3 δάκτυλα νερό βραστό. Ἐξακολουθοῦμε τὸ κτύπημα μετὰ τὸ σύρμα καὶ ὅταν ἀρχίσουν νὰ ἀφροῦν, πλησιάζομε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιά ἀφήνοντας νὰ σιγοβράξῃ τὸ νερό, μέχρις ὅτου ἡ σάλτσα γίνῃ ἐντελῶς ἀφρώδης. Προσθέτομε τότε τὸ κον.ἀκ., ἀνακατεῖνομε, λίγη ὥρα ἀκόμα καὶ εἶναι ἐτοιμὴ γιὰ νὰ τὴν ρίξωμε στὸ γλύκισμα.

ΓΙΟΥΒΑΡΛΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ.—Πέρνομε μισὴ ὀκτὼ κιμῶ, 15 δράμια ρυζι, 2 κρεμμύδια μέτρια, ἕνα ἀσπράδι αὐγού, 25 δράμια βούτυρο, λίγο μαϊντανό, ἕνα κροκὸ αὐγού, ἄλατι, πιπέρι, νερό καὶ λεμόνι γιὰ τὸ αὐγολέμονο. Ζεματίζομε πρῶτα τὸ ρυζι καὶ τὰ κρεμμύδια. Κατόπιν τὰ κόβομε ψιλά. Βάζομε τὸν κιμῶ σὲ μιὰ λεκάνη μετὰ τὸ ἀλατοπίπερο καὶ ρίχνομε τὰ κρεμμύδια, τὸ

ρυζι καὶ τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγού καὶ τὰ ζυμώνομε ὅλα καλὰ. Ὄταν τελειώσῃ τὸ ζύωμα, κόβομε τὸ μαϊντανό ἀρκετὰ ψιλὸν καὶ τὸν τοποθετοῦμε εἰς ἕνα κρεματοσάνιδο. Παίρνομε τότε μιὰ κουταλιά ἀπὸ τὸ ζυωμένο μίγμα καὶ τὸ ρίχνομε ἀπάνω στὸ μαϊντανό, ὥστε τὸ μίγμα νὰ περιτυλιχθῇ μέσα στὸ μαϊντανό. Ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται πάντοτε μετὰ χεῖρα. Γι' αὐτὸ πρέπει ποὺ καὶ ποὺ νὰ τὰ βρέχωμε μετὰ καθαρὸ νερό γιὰ νὰ μὴν κολλάνε. Ὄταν τελειώσῃ ὅλη αὕτη ἡ ἐργασία, βάζομε μιὰ κατσαρόλα χαμηλὴ καὶ φαρδιὰ στὴ φωτιά μετὰ βούτυρο, μόλις λυώσῃ τὸ βούτυρο τὴν κατεβάζομε καὶ προσθέτομε μέσα τὰ γιουβαρλάκια κανονικὰ σὲ δύο ἢ τρεῖς στρώσεις. Ἐχομε βραστὸ νερό ἐτοιμὸ καὶ τὸ ρίχνομε στὴν κατσαρόλα, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν τὰ γιουβαρλάκια. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα, τὴν βάζομε σὲ σιγανὴ φωτιά νὰ σιγοβράξουν καὶ ὅταν ἀπορροφηθῇ τὸ νερό καὶ μείνῃ τόσος, ὥστε ν' ἀρξῇ γιὰ τὴν σάλτσα, τὰ κατεβάζομε. Τότε λυώνομε σ' ἕνα πιάτο τὸν κροκὸ τοῦ αὐγού μετὰ νερό καὶ λεμόνι, βάζομε στὸ πιάτο λίγη σάλτσα ἀπὸ τὴν κατσαρόλα καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ρίχνομε μέσα στὸ φαγητὸ κινώντας λίγο τὴν κατσαρόλα ἐπάνω στὴ φωτιά γιὰ νὰ δέσῃ τὸ αὐγολέμονο, χωρὶς καὶ νὰ βράσῃ ὁμῶς, διότι τότε εἶναι κίνδυνος νὰ κόψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΚΙΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ.—Πλένομε καλὰ καὶ καθαρίζομε 2 κεφαλάκια, τὰ ἀλείφομε μετὰ λεμόνι πολὺ, τὰ ἀλατοπιπερώνομε καὶ τὰ βάζομε σ' ἕνα γιουβέτσι. Ἀνακατεῖνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα 3—4 κουταλιές λάδι, μιὰ κουταλιά τομάτα πελτέ, 2—3 κουταλιές

φιλοκομμένο μαϊντανό, μιὰ κουταλιά ρηγανία καὶ ἀλατοπίπερο καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ρίχνομε στὸ γιουβέτσι. Στὸ φούρνο καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὰ περιβρέχουν μετὰ τὴν σάλτσα νὰ μὴ ξεραθοῦν. Ἐπίσης καλὸ εἶναι νὰ βάλομε σὲ κάθε κεφάλι ἕνα κομμάτι ψωμί ἢ μιὰ μεγάλη φέτα πατάτας γιὰ νὰ μὴ στεγνώσῃ τὸ μυαλὸ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τὰ ἐπάνω. Σερβίρονται ἀνοικτὰ στὸ πιάτο περιλούομενα μετὰ τὴν σάλτσα.

ΜΥΑΛΑ Μ' ΑΥΓΑ.—Βάζομε τὰ μυαλὰ σὲ χλιαρὸ νερό ἐπὶ 10 λεπτὰ ἀφαιροῦμε τὴν μεμβράνην τους καὶ τὰ βάζομε νὰ βράσουν μετὰ ἀνάλογο ἄλατι καὶ 2—3 κουταλιές ξύδι. Τὰ στραγγίζομε, τὰ κόβομε σὲ χονδρὰ κομμάτια, τὰ βουτάμε σὲ κτυπημένα αὐγά καὶ τὰ τηγανίζομε.

ΚΕΦΑΛΑΚΙΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ.—Πλένομε καλὰ καὶ καθαρίζομε 2 κεφαλάκια, τὰ ἀλείφομε μετὰ λεμόνι πολὺ, τὰ ἀλατοπιπερώνομε καὶ τὰ βάζομε σ' ἕνα γιουβέτσι. Ἀνακατεῖνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα 3—4 κουταλιές λάδι, μιὰ κουταλιά τομάτα πελτέ, 2—3 κουταλιές

φιλοκομμένο μαϊντανό, μιὰ κουταλιά ρηγανία καὶ ἀλατοπίπερο καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ρίχνομε στὸ γιουβέτσι. Στὸ φούρνο καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὰ περιβρέχουν μετὰ τὴν σάλτσα νὰ μὴ ξεραθοῦν. Ἐπίσης καλὸ εἶναι νὰ βάλομε σὲ κάθε κεφάλι ἕνα κομμάτι ψωμί ἢ μιὰ μεγάλη φέτα πατάτας γιὰ νὰ μὴ στεγνώσῃ τὸ μυαλὸ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τὰ ἐπάνω. Σερβίρονται ἀνοικτὰ στὸ πιάτο περιλούομενα μετὰ τὴν σάλτσα.

ΜΥΑΛΑ Μ' ΑΥΓΑ.—Βάζομε τὰ μυαλὰ σὲ χλιαρὸ νερό ἐπὶ 10 λεπτὰ ἀφαιροῦμε τὴν μεμβράνην τους καὶ τὰ βάζομε νὰ βράσουν μετὰ ἀνάλογο ἄλατι καὶ 2—3 κουταλιές ξύδι. Τὰ στραγγίζομε, τὰ κόβομε σὲ χονδρὰ κομμάτια, τὰ βουτάμε σὲ κτυπημένα αὐγά καὶ τὰ τηγανίζομε.

ΚΕΦΑΛΑΚΙΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ.—Πλένομε καλὰ καὶ καθαρίζομε 2 κεφαλάκια, τὰ ἀλείφομε μετὰ λεμόνι πολὺ, τὰ ἀλατοπιπερώνομε καὶ τὰ βάζομε σ' ἕνα γιουβέτσι. Ἀνακατεῖνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα 3—4 κουταλιές λάδι, μιὰ κουταλιά τομάτα πελτέ, 2—3 κουταλιές

φιλοκομμένο μαϊντανό, μιὰ κουταλιά ρηγανία καὶ ἀλατοπίπερο καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ρίχνομε στὸ γιουβέτσι. Στὸ φούρνο καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὰ περιβρέχουν μετὰ τὴν σάλτσα νὰ μὴ ξεραθοῦν. Ἐπίσης καλὸ εἶναι νὰ βάλομε σὲ κάθε κεφάλι ἕνα κομμάτι ψωμί ἢ μιὰ μεγάλη φέτα πατάτας γιὰ νὰ μὴ στεγνώσῃ τὸ μυαλὸ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τὰ ἐπάνω. Σερβίρονται ἀνοικτὰ στὸ πιάτο περιλούομενα μετὰ τὴν σάλτσα.

ΜΥΑΛΑ Μ' ΑΥΓΑ.—Βάζομε τὰ μυαλὰ σὲ χλιαρὸ νερό ἐπὶ 10 λεπτὰ ἀφαιροῦμε τὴν μεμβράνην τους καὶ τὰ βάζομε νὰ βράσουν μετὰ ἀνάλογο ἄλατι καὶ 2—3 κουταλιές ξύδι. Τὰ στραγγίζομε, τὰ κόβομε σὲ χονδρὰ κομμάτια, τὰ βουτάμε σὲ κτυπημένα αὐγά καὶ τὰ τηγανίζομε.

(συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 459)

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Ο ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Δὲν πρόσεχα πιά τι ἔλεγε ὁ καλὸς αὐτοῦς ἄνθρωπος.
Στὰ βάθῃ τῆς καρδίας μου, ἔνα τὰκ, μ' ἐκλόνησε ὁλόκληρο.
Ἦταν ἡ συγχύσεσίς μου ἀπὸ τῆς πράξῃ αὐτῇ τοῦ πεφάνεου
γέρο Μπασσιέν, ἐνὸς μισοπάλαβου, ποὺ ἤξερε τι θὰ πῇ εὐγνω-
μοσύνη καὶ πὼς ἀνταμείβεται;
Ὅταν πῆρα τὸ δρομάκι γιὰ τὸ σπίτι μου ἔνα δάκρυ κύλησε
ἀπὸ τὰ μάτια μου.
Ἰσως γι'αὐτὸν γιὰ τὸ βασκασιλλέκτην.

I. ΡΟΣΝΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 422)

Γιὰ μιὰ μηδισανή ἀφορμὴ ἓνα βράδυ, ἕνας ἐργάτης φιλο-
νείκησε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς Κέλταν. Ἀρπάχθηκαν καὶ ὅλη ἡ κανέ-
να ἀναστατώθηκε. Ἐπέπλευσαν ὅλα τὰ πᾶθη, τὰ κακὰ ἐστίαται.
Ὁ Θόρυβος μὲ ἔκανε ν' ἀνεβῶ στὸ κατάστρωμα καὶ ἑσφονικά εἴ-
δα μιὰ σκιά ποὺ ἔτρεψε, διευθυνομένη πρὸς τὸ βαπόρι μου. Ἦταν
ἡ Κέλταν, ξετρελαιμένη καὶ μὲ λυγμούς ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ ζήτησι-
πρὸς αἰσία. Οἱ ἐργάται, εἶχαν σκοτώσει τὸν δυστυχισμένο Φοίτη-
πὺ εἶχε τὸ κακὸ νὰ εἶναι εὐτυχής. Κι' ὅταν ἡ χίμα τοῦ ζήτησι-
τοῦ πτώμα τοῦ γὰ νὰ τὸ θάψῃ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τράβηξε τὸ μαχοῖ-
ρί του καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαίμυρ ζοίμου νὰ τὴ σπᾶξ. Εὐτυ-
χῶς κατῴρθωσεν ἀπὸ τοῦ ξεφύγῃ καὶ ἦρθε τρέχοντας στὸ καράβι.
Ὅλη τῇ νύχτα, ἀντισταθίζαμε μὲ μιὰ πολιορκία μὲ ὅλους
τοὺς κανόνες. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀκούγονταν ἀνήμερα στὴ βλαστήμι-
ἤδη δυὸ πτώματα ἐργατῶν ποὺ σκοτώσαμε ἡμεῖς, κοι-
τόνταν στὸ παγομένο χιόνι ποὺ κοκκίνισαν ἀπ' τὸ αἷμα τους, καὶ
ἕνας ναύτης μου ἦταν πληγωμένος βαρεῖα. Ἀνήσυχος συλλαλοῦ-
μου μὲ τὴν τρόπο τὰ τελεῖωνεν αὐτὴ ἡ ἄνιση πάλι, ὅταν τὴν αὐγὴ
μακρυνά, ἀντήχησαν ὑπόκοφοι πυροβολισμοὶ σὰν κανονίε. Ἐνα
φοβερὸ τριέμο μᾶς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσωμε καὶ τὸ σκάφος τῆς
«Σειρήνης» σηκώθηκε σὰν νὰ τὴν ἔπαιζαν οἱ πάγοι. Μὲ ξηρὸ κρό-
το, τὸ φορητὸν καὶ μᾶς ξανάπεσε προκαλώντας μιὰ παλιρροία ποὺ
ἔτρεψε σὲ φυγὴ τοὺς πολιορκητάς. Ἐλυθοναν οἱ πάγοι, ἐλευθερω-
νόνται ἡ θάλασσα μποροῦσσι συνεθεῖς νὰ φύγωμε.

Ἀμέσως, καὶ χωρὶς νὰ περὶ μένουσιν τὴς διαταγὰς μου, οἱ ναῦ-
τες μου ἄρχισαν τὴ δουλειά. Ὑστερα ἀπὸ μερικεὶς ὥρες, ἡ μηχανή
νὴ μᾶς μούγγριζε, ἐνὶ ἑνὶ χλωμῷ ἤλιῳ ἀνέτελλε σὺν ὀρίζοντι,
χρυσίζοντας δειλὰ τὴν παγωμένη ἐπιφάνεια, ὅπου τὸ ἀπουαλνέιο
ἐμβολὸν μᾶς ἀνοίγει δρόμο. Φεύγαμε ἀπ' τὸ Ἰβητικόν: μὲ τὴν ἐπι-
βάτιδά μας, συνοδευόμενοι ἀπ' τὴς κατῳρες καὶ τὴς βροχίαις τῶν
ἀγρίων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους γλύτωσε κατὰ θαυματουργὴν τύπον ἡ
δυστυχισμένη χίμα.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΜΟΥΣΟΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 426)

— "Οχι, Μπρούνα...
— Γιατί; Δεν ήθελες να με ιδής, για να μου πής πώς μ' αγαπάς;
— Ήθελα να σε ιδώ για να σ' αποχαιρετήσω. Φεύγω, Ξανα-
γυρίζω στην εξορία μου.
— Κι' εγώ; φώναξε ή Μπρούνα.
— Έσύ θα περιμένεις τόν ξρωτα...
— Μά, εσύ είσαι ή αγάπη μου!
— Εγώ είμαι ένας άνθρωπος κουρασμένος και απελπισμένος
που σ' αγαπά και πρέπει να φύγω απ' κοντά σου, για να μην
δέση την άκτινοβόλο νεότητά σου που υιοάζει με χρυσαυγή, με
τή δύση. Πρέπει ν' αγαπήσης έναν νέο, Μπρούνα.
— Εγώ θα πεθάνω αν μ' αφήσης, όπως ή μητέρα.
Έκεινος κλονίστηκε.
— Ωστε, ξέρεις;
— Ναι. Μου άφηκε τὰ ενθύμιά της. Θὰ τὸ ἤξερες πὼς θὰ
ξαναγύριζες καὶ θὰ με ἀγαπούσες.
Τοῦ πρότεινε τὰ χεῖλιά της καὶ ἔκεινος τὰ φίλησε.
— Ναι, τῆς εἶπε. Εἶσαι δική μου. Τὸ θέλει ἔκείνη! Πᾶμε.
Ὁὰ σὲ πάρω μαζί μου.
Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πατέρας τῆς Μπρούνας, πῆρε ἕνα γράμ-
μα της.
«Φεύγω με τὸν Ρομπέρτο — τοῦ ἔγραφε. Ἀγαπιόμαστε. Ὁὰ
παντρευτοῦμε. Ἀντίο»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 424)

— Ἀφῆσε τὸ μπουκάλι νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα. Ἡ βαρειά μυρωδιά τοῦ ναρκωτικοῦ πλημμύρισε ἀμέσως τὸν ἀέρα. Ἀπὸ τὸν κρότο προέβρεξαν ὁ δόκτωρ Ντουίνελ καὶ ἡ δεσποινὶς Τσάλμερς.

— Ὁ Φρέντον ψιθύρισε μερικὲς δικαιολογίες.

— Συγγνώμην... Μοῦ ἔπεσε ἡ μπτολίττα... Ὁ φαρμακοποιοὺς εἶπε οἱ εἶναι τὸ τελευταῖο χλωροφόρμιο.

— Πέμματα ἀπήντησε ὁ δόκτωρ Χορᾶϊ: Ντουίνελ, ἐξετάζοντάς τον μὲ λάμπουνα μάτια, σὰν νὰ ἤθελε γ' ἀνακαλύψῃ τί γινόταν στὴν ψυχὴ τοῦ. Ἄλλ' ὅς τ' ἀφήσαμε γι' ἀργότερα. Πηγαίνετε στὴν θέση σας. Δεσποινὶς Τσάλμερς, στείλτε παρακαλῶ νὰ φέρουν αἰθέρα καὶ πέστε στὸν φαρμακοποιοὺ νὰ φροντίσῃ ἀμέσως γιὰ χλωροφόρμιο. Ἐχομε ἀκόμῃ ἓνα τραυματία στὸ τμήμα τῶν γυναικῶν.

‘Ο Φρέμοντ διωχεύευσεν τὸν αἰθέρα ἀπὸ τὴν μάσκα. ‘Ο περιφημὸς χειροπύργος, ἐξετέλεσε καὶ ἐτελείωσε γρήγορα τὴ δύσκολη ἐργασία του. Ἡ ἐγκείμενος ἐτελείωσε, ἡ κεραλὴ δέθηκε με ἐπιδέσμον καὶ ὁ ἀναίσθητος ἀσθενὴς μετεφέρθη σὲ ἰδιαιτέρο δωμάτιο.

Σὲ λίγες ὁ δόκτωρ Ντουϊνελ ὠδηγοῦσε τὸ πατέρα, τὴ μητέρα, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κέρντι Χίλλις καὶ τὴν Μαίρη Τραϊτκ στο δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς. ‘Ο Φρέμοντ στεκόταν στο παράθυρο, ὅταν μπήκαν. Εἶδε τὴν Μαίρη Τραϊτκ, ποῦ ἔβρεχε πρὸς τὸν ἰσθμὸν. Κατόπιν κύτταξε πρὸς τὰ ἔξω, ὅπου ἔβρεχε οραδαίως. Δὲν μπορούσε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν δῇ ἡ Μαίρη. Ἐμεινε λοιπόν, ἐνῶ τὰ λεπτὰ τοῦ φαινόταν ἀτελείωτα :

—Συνέρεχεται, ἄκουσε τὸ χειροπύργο νὰ λήν.

Ὁ ἄρρωστος, πού εἶχε συνέλθει πράγματι κύτταξε μέ ὑστερικὸ τρόπου τὸν Φρέμονε.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, στέναξε βραχνά, τί θέλει ἔδῳ ; Μὲ μισεῖ γιὰ τὴν ἐλπίδα, δῶξτέ τον, θὰ μὲ δηλητηριάσῃ, θὰ με σκοτώσῃ !

Ἡ Μαίρη Τοάτσικ γύρσας καὶ εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ πρώην μνηστήρος της. Μία φωνὴ τῆς διέφυγε. Ὁ δόκτωρ Ντουίνελ ὁμοιωρ γέλασε.

—Ὁ ἰδὲν πιστεύω, κύριε Χίλλις, εἶπε. Κάνετε λάθος. Κατό-
πιν τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεών του μάλιστα χρησιμοποίησα σὴν
ἐγχείρηση αἰθέρα ἀντὶ γλωφοφορμίου. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχετε ἀ-
δύνατη καρδιά.

— Ἔτσι εἶναι, φώναξε ἡ κυρία Χίλλις, γυρίζοντας τὸ τρα-
μαγμένο της πρόσωπο πρὸς τὸν γιατρό.

Ἡ Χάρεβυ Χίλλις, ὁ σιωπηλὸς ἑκατομμυριούχος, ὁ ὁποῖος
ἀπ' τὴ στιγμή που μὴνέ μοῖλις εἶχε πῆ μιὰ λέξη, ἐπιβεβαίωσε
τὰ λόγια της. Ὁ Ντουίνελ, που ἤθελε νὰ κἀνέ λαμπρὴ καὶ εὐ-
νοϊκὴ ἐντύπωση, αἰσθάνθηκε μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξη, ἐνῶ ὁ Φρέ-
ντς σιωπηλὸς καὶ θαλιωμένος ἐβγαίνει ἔξω.

— Ὁ χειροῦργος ἀποχαίρετ' ἐν τὴν ἀσθενὴ καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὸν ἀκοινοῦντες.

— Κύριε Φρέμοντε, λυποῦμαι διὰ τὴν παρεξήγησιν, εἶπε ἅπλῃ καὶ σὲ πολὺ γλυκύτερον τόνο ἀπὸ πρῶτα. Ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συνοδεύσετε ὥς τὸ τμήμα τῶν γυναικῶν; Ἐχομε ἐκεῖ μὴ ἀκόμη ἐξήγηση. Ἡ κυρία Χίλλις μὲ παρεκάλεσε νὰ προσέξω.

Ὁ νεὸς χαμογέλασε ἐλαφρὰ καὶ ἀκολούθησε τὸ διευθυντή.

Ὅταν μπῆκαν στὴν αἴθουσα τῶν ἐγχειρίσεων τοῦ γυναικείου τμήματος τοὺς πλησίασε ὁ φαρμακοποιὸς, μὲ ἓνα μπουκάλι τυλιγμένο σὲ χαρτί.

Ὁ φοιτητής παρέλαβε τὸ χλωροφόρμιο, τὸ ἔβαλε στὴ θέση του καὶ βγήκε γιὰ νὰ φροντίσει νὰ τὴν ἀποστείρουν τὼν ἐργαζομένων. Ἕνας γιὰρὸς πὺλ ἔξετασε τὴ στιγμή ἐκείνη τὴν τραυματία καὶ ὁ βοηθὸς του στεκόνταν κοντὰ στὸ χειρουργεῖο, μπροστὰ στὸ χειρουργικὸ τραπέζι. Δυὸ μικρὰ ποδαράκια προβάλαν στὴν ἄκρη, κάτω ἀπ' τὸ πᾶνι.

— Εἶναι περιττόν, ψιθυρίσε ὁ γιατρός πρὸς τὸν Ντουίνελ.
Τὰ κόκκαλα εἶναι σπασμένα καὶ στὰ δύο πόδια.
Ἡ δεσποινὶς Τσάλλμερς μῆκε κεῖνη τὴ σιγμὴ μὲ τὸν Φρέ-
μοντ καὶ τράβηξε τὸ πανί ἀπ' τὸ μικρὸ σῶμα ποῦ κοιτοῦσαν στὸ
χειρουργικὸν τραπέζι.

— Τὸ χλωροφόρμιο, κύριε Φρέμοντ, εἶπε ὁ χειρουῦργος.

Ὁ Φρόνιμος πὺν εἶχε ἐτοιμάσει τὰ ἐργαλεῖα, πῆρε τὴ μάσκα καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θῦμα τοῦ Χίλλης. Στάθηκε σὰν μαρμαρωμένος, κυριευμένος ἀπὸ ἓνα ξαφνικὸ τρόμο. Τὸ χέρι του πὺν κρατοῦσε τὴ μάσκα, ἔμεινε μετέωρο.

Στὸ τραπέζι βρισκόταν τὸ σῶμα ἐνὸς παιδιοῦ. Αὐτὸ τὸ κεφάλι, αὐτὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά, αὐτὸ τὸ ἀδύνατο μικρὸ στήθος, τὰ λεπτὰ χεράκια, τὰ ἀδύνατα πόδια, ἄσπρα σὰν μάρομαρο, ἀλλὰ σπασμένα καὶ στραβωμένα, αὐτὰ ὅλα τὰ ἐγνώριζε καλά.

Ἦσαν ἡ ἀδελφή του Ὁμήλου. Τὸ μόνο πλάσμα ποὺ τοῦ ἀνῆκε καὶ ποὺ γιὰ χάρη του ἔμενε στὴ ζωή, κοιτόταν ἐκεῖ μπροστὰ του. Ζοῖστε, βίβια, ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ καταστροφὴ ποὺ εἶχαν ἤπαιρνε οἱ βαρεῖες ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Κέρνεντ Χίλλις, ἦταν ὁλοκάθενη. Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ ἀδελφεὲς κύτταξαν ἐκπληκτοὶ τὸν Φρέμντ.

— Τί ἔχετε, κύριε Φρέμοντι; ὀρώτηε ἡ δεσποινὶς Τσάλμερς.
Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε. Φάνηκε ὅτι δὲν ἄκουγε. Ἡ μάσκα
γλυπτοῦντο ἀπ' τὸ χέρι τοῦ, πλησίασε τὸ τραπέζι, ἔπεσε στὰ γό-
νατα, ἀγκάλιασε τὸ μικρὸ σῶμα, φίλησε τὸ πρόσωπο καὶ ξέσπασε
σὲ λυμοῦς.

— 'Εμιλυ, γλυκειά μου μισή αδελφούλα!
— 'Αδελφή του, φώναξε ὁ γιατρός. Εἶναι δυνατόν;
— 'Η δεοποινίς Τσάμμερς τὸ σήκωσε μὲ γλυκύτη α καὶ τὸν
ὠδήγησε σ' ἕνα κάθισμα.
— 'Ελάτε ἀφήντέ μας νὰ σώσωμε τὴν ἀδελφή σας, κύριε
Φορμουντ.

— Τὸ χλωροφόρμιον ! γάναξ ὁ δόκτωρ Ννουίνελ.
Κατόπιν, καθὼς θυμῆθηκε ἡ συγγένεια τοῦ φοιτητοῦ μὲ τὴν
τραυματία, προχώρησέ καὶ τὸν ρώτησε ;
— Κύριε Φρέμαντ, προτιμᾶτε νὰ χρησιμοποιήσωμε στὴν ἀδελ-
φή σας αἰθέρα ἀντὶ χλωροφορμίου ;
Τότε φάνηκε μπροστά του, σ' ἓνα μαῖον, τρέλλας, φρίκης καὶ
ἀπελπισίας τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς "Εμῖλν, χωρὶς τὰ πολύτιμα πό-
δια της, καταδικασμένης σὲ μιὰ ἀπαίσια ζωὴ, χωρὶς καμμιά χά-
ρά, κλονιζομένης σὺν αὐτόματο. Αὐτὴ, ποὺ ἄλλοτε ὑπῆρξε ἡ εὐ-
θυμῆ, γλυκεία καὶ ζωηρὴ, μικρὴ "Εμῖλν, θὰ γινόταν μιὰ δυστυ-
χημένη ἀνάπηρη

Είχε άρκετα υποφέρει γιατί γεννήθηκε με κληρονομικό καρδιακό νόσημα. Τό ήξερε καλά αὐτό ό Φόμοντ γιατί είχε μελετήσει τήν καρδιά τίς. Τό αποτέλεσμα θά ήταν δέξο φορές βεβαίω-
τερο άπ' τήν πεοίπτωση του Χίλλις. Ήσπθηκε ότι εάν σοφόν-
άπ' τή διπλή εγγείση θά ζούσε καταδικασμένη μία άβούρητη
ζώη. Ίσως και τόν καταριόταν γιά τή σκληρόά και έσφαλημένη του
εύσπλαχνία, ίσως και νά άναζητούσε μόνη της τό θάνατο.

Ὁ χειρουργὸς τὸν κύτταξε μὲ συμπάθεια, περιμένοντας τὴν ἀπάντησίν του. Ὁ Φρέμονε σηκώθηκε σπασμωδικὰ καὶ ψέλισε βραχνά:

— Πάρτε χλωροφόρμιο...
Κατόπιν, ἐν ᾧ βοηθὸς ἐτοίμαζε τὸ ναρκωτικὸ, κάθισε κοντὰ
στὸ κεφάλι τῆς ἀδελφῆς του, πήρε τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ καίτησε
στὸ μάγουλό του. «Έμενε ἀκίνητος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μου-
σχεμένο ἀπ' τὸν ἰδρώτα.

Ὁ χειροῦργος ἄρχισε τὸ τρομερὸ τοῦ ἔργου.
Οὔτε μιὰ φορά δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι. Μὲ τὰ δάχτυλά του
κρατοῦσε τὸ σφιγμὸ τοῦ. Τὸν εἰσθανόνταν νὰ κυπᾷ ὀλοένα ἄσθε-
νέστερα, ἕως ὅτου σταμάτησε.

— Ὁ δόκτωρ Ντουίννελ καὶ ὁ βοηθὸς παρετήρησαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἀκαταίστο τῆς ἀναπνοῆς τῆς ἀρρωστης.
— Ὁξυγόνο! φώναξε ὁ Ντουίννελ ὠχρὸς, βλέποντας τὸν Φρέμونت.

Ἡ δεσποινὶς Τσάλμερς ἔτρεξε ἔξω. Ὁ Φρέμοντ δὲν κινήθη. **κε.** Ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ χεῖρ τῆς μικρῆς Ἑρίλυ. **κε.** Ὅταν ἐφεβράν τὸ δέσνησεν ὁ σφυγμὸς εἶχε πάψει νὰ κτυπᾷ. Ὁ Φρέμοντ ἐλιποθύμησε. **Με** δυσκολία ἐλευθέρωσαν τὸ χεῖρ τοῦ ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς ἀδελφῆς του. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα βρέθηκε στὸ ἀνοικτὸ παρὰθυρὸ τοῦ διαδρόμου.

Κάποιος τον κρατούσε από τα δυο χέρια. Όταν έστρεψε σιγά το βεβαρμένο του κεφάλι, είδε πρώτα το γλυκό και συμπονετικό πρόσωπο της αδελφής Τσάμρας και κατόπιν τα τριμυριόσημα με δάκρυα και γεύσινα μετάνοια μάτια της Μαρίας Τράσιου.

ΕΘΕΛ ΡΑ·Ι·Σ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

(συνέχεια από την σελίδα 446)

επάνω στον αντίπαλό του.

— Κυρία μου, της είπα με ταπεινό ύφος, νομίζω πως ό άνθρωπος αυτός πέθανε.

Με το πόδι κλώτσησε το σώμα που κοιτόταν μπρός του.

— Όχι, φώναξε έκ-ινη. Μου φαίνεται πως έχει λιποθυμήσει μόνον.

— Πεθανε, κυρία μου, πέθανε... Δεν υπέφερα να βλέπω ένα μαύρο να σ' τρομάζει... Τι λέτε; Να τον ρίξω έξω;

— Όχι, ως βεβαιωθούμε πρώτα ότι δεν αναπνέει.

Χωρίς να ξέρει τί κάνει ή γυναίκα, έσχυσε και κύ ταξε τα

μάτια του ξιπλωμένου. Ξαφικό ωχρίσσε και οπισθοχωρώντας άρχισε να τρέμει τόσο πολύ, ώστε ό άλλη ης νόμισε πως αντίπαλός του ζοίσε ακόμη. Την είδε να σκέβη, να καταξοχίζει το πουκάμισο του μαύρου και να ξεετάζει το κορμί του.

Τό δέσμα του ήταν άσπρο!

— Ό θ-έ μου, φώναξε ή γυναίκα.

— Νερό... φέρετέ μου νερό, είπε σηκώνοντας το κεφάλι του πεθαμένου.

Και πριν άκόμη ό άλλης προφθάση να την υπακούσει, εκείνη απέσπασε την κατασκή περούκα. Είχε αναγνωρίσει τον άνδρα της.

Αργότερα εξακρίβωσαν ότι ό Νεδ είχε από καιρό προ τοιμάσει την κλοπή αυτή και ότι εάν δεν ή αν στη μέση ό άλλης κινείας, το σχέδιό του θα εκτελούνταν θαυμασία.

Θά μπορούσε αργότερα να ίσχυρισθώ το «άλλοθι» και να γίνει κύριος των χρημάτων που του είχε εμπιστευθώ ή εταιρία.

Κανείς ποτέ δεν έμαθε εάν ό άλλης τον σκότωσε υπερασπίζόμενος μία άνίσχυρη γυναίκα ή γιατί έβλεπε, με την επέμβαση του μαύρου, να ναυαγούν τα δικά του σχέδια.

K. ΓΚΡΗΝ

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

(συνέχεια από την σελίδα 420)

σχάλη γ-ά να κατεβή εύκο-ώτερα τα σκαλοπάτια, φάνηκε ό βουλευτής Λαουφίγκ, που τον κάλεσαν επειγόντως στο 'Υπουργείον της Τροχαίας Ακινήσιος.

— Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία; είπε κυτάζοντας διαδοχικά ους δύο συνενόχους.

— Ποιά κωμωδία;

— Μου φαίνεται ότι καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ.

— Θά σάς πώ, κ. βουλευτά, είπε ό ψευδοανάπηρος, είχαν μουδιάσει τα πόδια μου.

Είναι μήπως ανάγκη να προσθέσωμε ότι το συνδικάτον δεν έγινε ποτέ κι' ό Ταρταμού; έμαθε, ότι ή κακία δεν άμειβεται καλά.

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΑΠΝΑ

Μία άντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τας κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικην των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνοϋς 'Εκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη επί-

σης υπό της αύτης 'Εκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Με έν πακετίδιον γερμανικής β-αφής **ARTI** μεταβάλλετε έν παλαιόν σας φόρεμα σε καινούργιο και modérno.

ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΑΓΑΠΗ

(συνέχεια από την σελίδα 427)

Αν πήγαινα τρεχάτος να την πάρω στην άγκαλιά μου, να την ξαναφίξω κοντά στην καρδιά μου που τόσο γρήγορα κτυπούσε; Παρευθύς — τό κατάλαβα καλά — θά ξαναγινόνταν εκείνη της οποίας έχασα την πραγματική άιάννηση, εκείνη που γέμιζε τη ζωή μου με μία άκατάσχετη φρενίτιδα. Θά ξαναγινόνταν ό θόρυβος και ή άγωνία. Και εγώ, έκνευρισμένος από την πολλή δου-

λειά, τό θόρυβο, την κίνηση, θά μισούσα την ώρα που ξαναπαρουσιάζτηκε μπροστά μου, θά θύμωνα με την όμορφιά της, θά με πείπαζε τό μεγάλο και ήχηρό της γέλιο!...

Τόσο κοντά της, τόσο κοντά στα όμορφα μαλλιά της, τόσο κοντά σε κανονικό και σοβαρό της πρόσωπο ξανάβρισκα πραγματικά εκείνην που είχα κάποτε αγαπήσει. Άλλοίμονο όμως! Ξανάβρισκα επίσης τον άνυπόφορο λόγο για τον όποιον χωρίσαμε...

Μήνες και μήνες τώρα ύπέφερα για τό χαμό της Κί' ήταν εκεί... Μ' αγαπούσε;... Ποιάς έξοις; Ίσως άν μ' έβλεπε εκεί να ψυχραίνονταν μαζί μου.

Εφουα βιαστικός. Ξοναπήρα τό δρόμο του γυρισμού με την καρδιά γεμάτη άπρησία κι' άνηχανία — και τόσο λυπημένος!... Και τό βράδυ αυτό, κάτω άπ' τό φως της λάμπας πήρα τις φωτογραφίες της και θύμισα με τον έαυτό μου γιατί δεν τόλμησα να της πώ: «Μπριγκίτια! άγάπη μου!...» Γιατί τώρα δεν θυμάμαι τίποτε άλλο άπ' την καρδιά της και την όμορφιά της.

MAURICE RENARD

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 435)

Τό γλυκό της πρόσωπο είχε γίνει κάτω-χω και τα μάτια της ήσαν ορθάνοιχτα από τό φόβο. Έν τούτο σ' όμως βρήκε την δύναμη να άλώση τό χέρι της επάνω σ' ένα τραπέζι λακέ και να πάση ένα μπουκάλι με λικέρ. Άλλά τό χέρι έρ-με κι' άκούστηκε μ' ά σειρά συντόμων ήχων επάνω στα ποσηράκια...

Και τη στιγμή εκείνη θυμήθηκα τό λόγια του Κέλλερ: «...κι' εκείνη ήταν έδω, καθισμένη σ' αυτό τό μικρό ντιβάνι, όταν έγώ έπιασα τό τρυφερό χέρι της.

Οί συναντήσεις μας έξηκολούθησαν με-χρις ότου...»

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο 'Ιατρός K. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙ ΔΗΣ ίδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, δέχεται όλας τας δυσμορφίας, ούλάς, στίγματα, άγέλωμα, έγκαύματα κ.λπ. όλας τας αισθητικές έχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

άνευ ήλεκτρολύσεως, άνευ πόνου, άνευ στίγματος ριζικώς.

Βερανζέρου 12α — 31.433

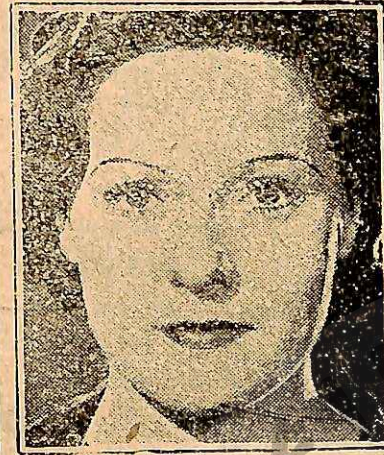
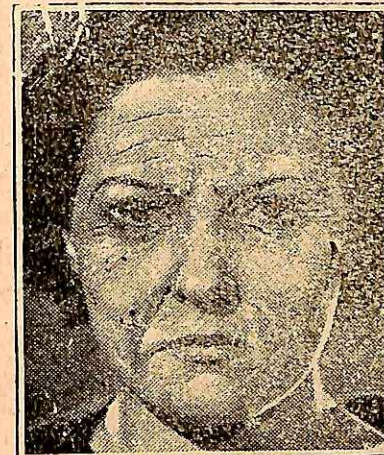
ΔΙΤΣ

6 ΚΑΡΤΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ-ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

Η έκπληκτική ανακάλυψις
ένος 'Ιατροϋ
Έπαναδίδει
την νεότητά
σε μία έπιδερμίδα
μαραμένη και ρυτιδωμένη

Μία ιατρική έφημερίς της Βιέννης άναγγέλει τον τελευταίον θρίαμβον της επιστήμης που θά εκπλήξη τον κόσμο. Όχι μόνον εύρε την άφορμήν των ρυτιδων, αλλά επίσης τό μέσον να τις άφαιρούν. Μητέρες άκόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα τά ξαναύρουν τό φρέσκο και καθατό χρώμα της νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονών και πλέον μπορούν τά ξαναύρουν την βελουτέ έπιδερμίδα και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.

Αί ρυτίδες προέχονται διότι ένω γηράσκωμεν ή έπιδερμίς χάνει μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστατικά. Αύτά τα συστατικά τώρα προέχονται από νέα ζώα. Όταν τά έπαναδίδη τις εις την άνθρωπίνην έπιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου φρέσκη και νέαν. Αύτά τά εκπληκτικά άποτελέσματα των δοκιμών των γενομένων εις τό Πανεπιστήμιον της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν του καθηγητού Dr. Stéjlska. Τά άποκλειστικά δικαιώματα έμεταλλεύσεως της άποκαλύψεως του έν λόγω καθηγητού ήγοράσθησαν παρά της Toka-

λου άντι μυθώδους ποσού. Τό έχειλιμα των ζωντανών δερματικών κυττάρων, όνομαζόμενων «Biocel» δεν εύρίσκεται παρά έντός της κρέμας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατά τας γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκομεία επί γυναικών 60 έτών, αί ρυτίδες άφηρεθήσαν έντός 6 εβδομάδων (βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την 'Ιατρικην 'Εφημερίδα της Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε την κρέμαν Tokalon, τροφήν διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτού πλαγιάσετε. Τρέφει και ξανανεώνει την έπιδερμίδα σας κατά τον ύπνον σας. Αί ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέως. Έντός μερικων εβδομάδων θά φαίνεσθε άρκετά χρόνια νεώτερα. Την ήμέραν μεταχειρίζεσθε την Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκού μη λιπαρά). Διαλύει τά μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά λευκήν, γλυκείαν και βελουτέ την πλέον σκοτεινήν έπιδερμίδα. έγγυώμεθα έπιτυχή άποτελέσματα άλλως τά χρήματα έπιστρέφονται.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ Ν. ΜΠΡΑΧΟΥ

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ καλτσῶν. Ποιότητες ἐξαιρετικά.

Γυναικεῖαι, ἀνδρικαὶ καὶ παιδικαὶ
Κυλότες καὶ γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑ Ἰ. ΔΟΣ

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8α

Τηλέφ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν Ἀγγλικῶν Κασμιρίων.

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνη σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὡς καὶ τὰ ψάθες σας μόνον μὲ τὰς γνησίας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάψῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν μὲ «ARTI», οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν.

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας, εἰς 61 μοντέρνους χρωματισμούς.

Ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ τῆς γῆς τὰ φορέματά σας τὰς γερμανικὰς βαφαὶς ARTI

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευσυδερμὴς βλάβη τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλασιδὸν ὑπερθύνως ὑπὸ εἰδικοῦ ἰατροῦ ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων)

4-7½ μ.μ. τηλ. 27.420

ΕΠΙΠΛΑ ΠΕΤΡΙΚΑ

Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 38

(Ὁ πρῶτος ὁρὸφος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς Πατησίων 16)

Ντουλάπες μπιζουτὲ Δρ.	1.250	καὶ ἀνω
» διφυλλές	1.750	»
» τριφυλλές	3.000	»
» πομπὲ	1.250	»
Σιφονιέρες μοντέρνες	2.500	»
Μπουφέδες ὅλα τὰ σχέδια	1.500	»
Τραπεζία μονόποδα	1.000	»
Βιβλιοθήκες τριφυλλές	1.250	»
Γραφεῖα Π	800	»
Χαρτοθῆκες ὀδλ-τόπ	750	»
Ἀρχειοθῆκες διάφορα σχέδια	450	»
Πολυθρόνες περι-στροφικαί	300	»
Πολυθρόνες γραφείου	1.000	»
Πορτραντὸ λουξ	6.000	»
Σαλονάκια μοντέρνα	10.000	»
Κρεβατοκάμαρες πολυτελείας	5.000	»
Τραπεζαρίες ἐκλογῆς		»

Εἶδη γραφείων εἰς μεγάλην ποικιλίαν

Τὰ φορέματά σας ἂν τὰ βάψετε μὲ ARTI οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Γέως Βοηθὸς ἱατροῦ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμός»

Ἐπίσκεψις ἐν τῷ Ἱατρείῳ καθ' ἑκάστην 4-6 μ.μ.

Ὁδὸς Σωζοπολέως ἀρ. 27

Τηλέφωνον 81-014

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἐκαστον ἀσθενή.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

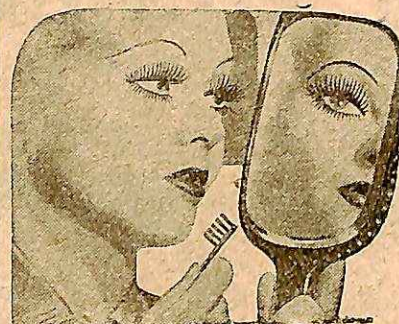
Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη. Δέχεται ὁδὸς Κρήτης 6, π.πάροδος ὁδοῦ Διοσίων. Στάσις Σουρμελή. Τηλ. 29.045

ΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΑΦΙΕΡΗΣ

ἱερὸς,
ΕΠΙΣΚΕΝΑΙ ΟΡΟΛΟΓΙΑΝ
ὁδὸς Ἀντικωνίων 4 - Τηλ 31-666

ΜΟΜΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC ΤΗΣ Μ^{ME} ASPLE

δυναμώνει, μεγαλύνει καὶ καλλωπίζει τὰς βλεφαρίδας

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ κομμωτήρια ἀντὶ δρχ. 30 τὸ κυτίον

Γεν. Ἀντ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ, Χαλκοκονδύλη 11. τηλ 27 975

Αἱ γερμανικαὶ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε φθείρουν τὰ φορέματα καὶ οὐδέποτε ξεβάφουν.

ΕΞΕΔΟΘΗ:

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΟΛΑΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου:

Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτόσουπες καὶ γαλλο-οἶνον, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ παιδιοῦ. — Λουτρά, ὕπνος, ὁλονοτροφία. — Σειρά γυμναστικῶν ἀσκήσεων γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά. — Πρώτη ἀνατροφή καὶ διδασκαλία τοῦ παιδιοῦ. — Οἱ συνήθεις ἀσθενεῖες καὶ ἀσθένειές του. — Πῶς νοσηλεύεται διὰ νηστείαν. — Τὸ φαρμακεῖο τοῦ σπιτιοῦ. — Τὰ διαφορὰ προφυλακτικὰ ἐμβόλια. — Οἱ πρώτες βοήθειες σὲ αἰφνίδια δυστυχήματα κ. λ. π.

Ἐκδόσεις τετάρτη καλλιτεχνικὴ μὲ πολλὰς εἰκόνες συνοδεύεται ἀπὸ τὰ ὑπομνήματα Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας. Πωλεῖται παρὰ τῷ συγγραφεῖ: Ὁδὸς Ἑρμ. Μενάκη 24 καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. — Τιμὰται ἀξιο-δρχ. 50 καὶ δερμένο δρχ. 75.

PERMANANT ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

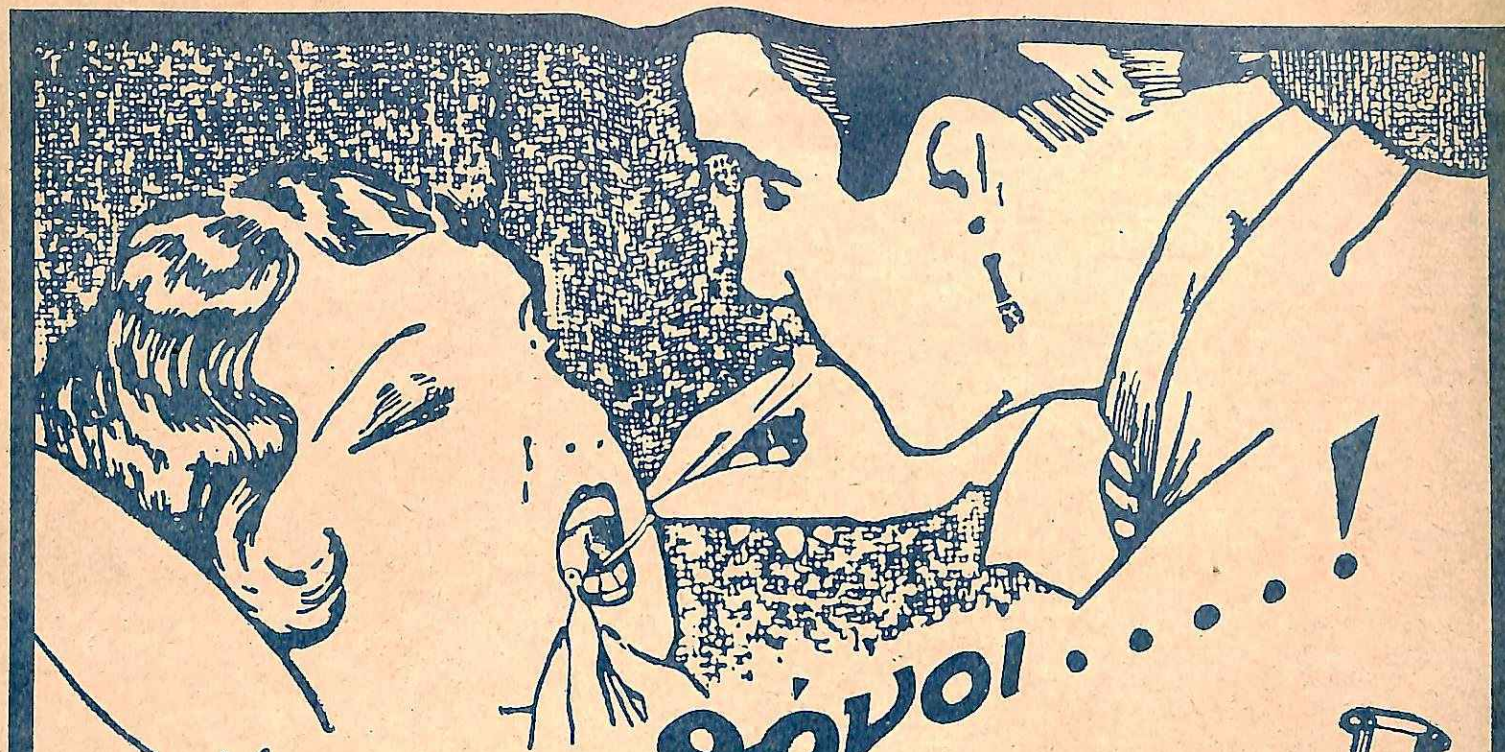
ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΗ

ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11 ΤΗΛ. 27.975

Πόβοι θόνοι...

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, θά άποφεύ-
γατε εάν ακολουθούσατε τήν συμβουλήν
μου. Διά νά εξασφαλίσητε τήν υγείαν καί
τήν ώραιότητα τών όδόντων σας, χρησι-
μοποιήτε καθημερινώς τήν

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ
ΣΜΑΙΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ